بسم الله الرحمن الرحيم

ČITAOCU

- Razlog što smo u ovoj knjizi i u nizu naših drugih djela posebno mjesto posvetili porazu teorije evolucije je činjenica da ova teorija predstavlja osnovu svih antivjerskih filozofija. Darvinizam, koji negira stvaranje, a samim time i Boga, bio je razlogom što su mnogi ljudi izgubili vjeru u Boga ili što su, u najmanju ruku, pali u sumnju. Prema tome, otkriti da je ova teorija jedna obmana je jedna veoma bitna dužnost koju nalaže iman. Ova značajna zadaća mora doprijeti do svih ljudi. Određeni čitaoci će biti u prilici da možda pročitaju samo jedno naše djelo koje govori o obmanama vezanim za ovu teoriju. Zbog toga smo smatrali važnim da u svim našim knjigama odvojimo mjesta za ovu temu, pa makar to ponekad bilo samo i u vidu rezimea.
- Drugo pitanje koje se mora naglasiti je vezano za sadržaj ovih knjiga. Vjerska pitanja svih autorovih djela iznose se u svjetlu kur'anskih ajeta i pozivaju ljude na učenje Allahovih ajeta i život u skladu sa njihovim naredbama. Sve teme vezane za Allahove ajete iznose se na način koji kod čitaoca ne ostavlja nikakvu sumnju, niti znak pitanja.
- Blizak, jednostavan i tečan stil koji je prepoznatljiv u našim djelima osigurava lakše shvatanje kod čitalaca svih profila, od sedam do sedamdeset sedam godina. Ovim efektnim i jednostavnim izražavanjem naše knjige sasvim zasluženo dobivaju laskavi status "knjiga koje se čitaju u jednom dahu". Čak i ljudi koji zauzimaju kategoričan stav o pitanju odbijanja vjere ostaju pod utiskom činjenica koje se iznose u našim knjigama i apsolutno su u nemogućnosti da zaniječu istinitost svega toga.
- Ova knjiga kao i ostala autorova djela mogu se čitati kako pojedinačno tako i u atmosferi uzajamne diskusije. Grupa čitalaca koja se želi okoristiti ovom knjigom trebala bi je čitati zajedno. Bit će to neosporno korisno s pozicija međusobnih izmjena znanja i iskustava.
- Pored toga, učestvovati u čitanju i upoznavanju sa ovim knjigama koje su napisane samo radi postizanja Božijeg zadovoljstva, također, predstavljaju veliki hizmet. Umijeće dokazivanja i ubjeđivanja je krajnje jaka autorova osobenost koja je uočljiva u svim njegovim knjigama. Iz tog razloga, jedan od najefikasnijih metoda onih koji žele objasniti vjeru je stimuliranje drugih na čitanje knjiga ovog autora.
- Predstavljanje ostalih autorovih djela u zadnjem dijelu ove knjige ima svoje važne razloge. Zahvaljujući tome, osoba koja uzme u ruke ovu knjigu vidjet će da autor ima niz knjiga koje nose osobenosti koje smo maločas naveli i otkrit će kvalitete ove knjige, koju ćete, nadamo se, čitati sa velikim zadovoljstvom. Uvjerit ćete se da se nalazite pred bogatim izvorom podataka o pitanju nesvakidašnjih vjerskih i političkih tema kojima ćete se moći koristiti.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE

Znanstveni kolaps darvinizma i njegova ideološka pozadina

Sa turskog preveli:
Enver Ibrahimkadić
i Zlatan P.

HARUN YAHYA

Naslov originala:
EVRİM ALDATMACASI
Evrim Teorisinin Çöküşü ve Teorinin İdeolojik Arka Planı

Autor:
Harun Yahya

Naslov na bosanskom jeziku:
PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE
Znanstveni kolaps darvinizma i njegova ideološka pozadina

Prijevod sa turskog na bosanski:
Enver Ibrahimkadić i Zlatan P.

Urednik:
Nedžad Latić

Lektor:
Lejla Mašić

Korektor:
Emira Džananović

Design:
Vural Publishing

Izdavač:
Bosančica print

Za izdavača:
Hadžib Šišić

Štamparija:
SEÇİL OFSET - İstanbul

Sarajevo, 2001

ISBN 9958-650-05-3

SADRŽAJ:

Uvod: zašto teorija evolucije?	6
Biti oslobođen od predrasuda	8
Kratka historija teorije	15
Imaginarni mehanizmi evolucije	24
Fosilni zapis pobija evoluciju	32
Bajka o prijelazu iz vode na kopno	38
Porijeklo ptica i sisara	42
Obmanljive interpretacije fosila od strane evolucionista	56
Falsifikati evolucije	59
Scenario evolucije čovjeka	63
Molekularni ćorsokak evolucije	87
Dizajn i koincidencija	126
Evolucionističke tvrdnje i činjenice	133
Teorija evolucije: Jedna materijalistička obaveza	146
Mediji: plodno tlo za evoluciju	156
Zaključak: evolucija je jedna obmana	160
Realnost stvaranja	164
Tajna materije	182
Relativnost vremena i realnost sudbine	217
Bilješke	230

Uvod: zašto teorija evolucije?

Neki od ljudi koji su čuli za "teoriju evolucije" ili "darvinizam" mogu pomisliti da se ti koncepti tiču samo oblasti biologije i da nemaju značaja za njihov svakodnevni život. To je veoma pogrešno shvatanje zato što, daleko više nego biološki koncept, teorija evolucije predstavlja čvrstu osnovu jedne nepoštene filozofije koja ima premoć i uticaj nad velikim brojem ljudi.

Ta filozofija je "**materijalizam**", ona sadrži jedan veliki broj netačnih ili vještačkih pogleda o tome zašto i kako smo mi nastali. Materijalizam zagovara da ne postoji ništa osim materije i da je materija suština svega, i organskog i neorganskog. Pošavši od te premise, ona **isključuje i odbacuje postojanje Uzvišenog Tvorca - Boga**. Spuštajući sve na razinu materije, ta filozofija transformira čovjeka u jedno biće koje obraća pažnju samo na materiju i koji se odbacuje i okreće od moralnih vrijednosti bilo koje vrste. To je početak velikih nesreća koje će zadesiti čovjeka.

Šteta od materijalizma ne ograničava se samo na pojedinca. Materijalizam nastoji **ukinuti osnovne vrijednosti na kojima počivaju država i društvo** i stvoriti jedno bezdušno i bezosjećajno društvo koje obraća pažnju samo na materijalno. S obzirom da članovi takvog društva ne mogu nikada posjedovati idealističke osobine i predstave kao što su patriotizam, ljubav prema bližnjima, pravda, odanost, poštenje, požrtvovanost i dobar moral, društvenom poretku osnovanom od takvih pojedinaca suđeno je da bude razmrskan u kratkom vremenu. Iz tih razloga, materijalizam je jedna od najozbiljnijih prijetnji osnovnim vrijednostima političkog i društvenog poretka jedne nacije.

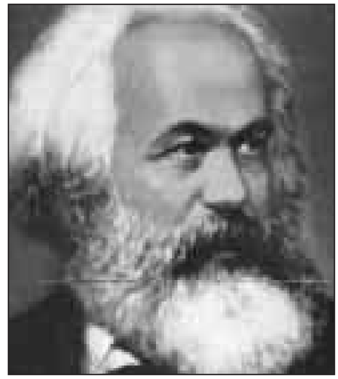
Druga velika opasnost i zlo od materijalizma je u tome što on služi kao **osnova anarhističkih i razdornih ideologija koje ciljaju na opstojnost države i naroda**. **Komunizam**, najistaknutiji od ovih ideologija, prirodan je politički produkt materijalističke filozofije. Nastojeći da uništi svete pojmove kao što

Das Kapital.

Kritik der politischen Oekonomie.

Karl Marx

Karl Marx je jasno stavio do znanja da Darwinova teorija osigurava jedno čvrsto tlo za materijalizam, a time i za komunizam. On je kroz posvetu svog najvećeg djela, *Das Kapitala* (*Kapital*), također, izrazio svoje simpatije koje gaji prema Darwinu. Poklanjajući mu njemačko izdanje Kapitala, Marx je napisao: "Charlesu Darwinu od Karla Marxa, jednog vatrenog obožavatelja."

su država i porodica, on predstavlja osnovnu ideologiju svakom obliku separatističkih akcija usmjerenih protiv unitarne strukture države.

Teorija evolucije sačinjava takozvanu znanstvenu osnovu za materijalizam, od kojeg zavisi komunistička ideologija. Uzimajući teoriju evolucije kao referencu, komunizam nastoji opravdati sebe i predstaviti svoju ideologiju kao zvučnu i ispravnu. To je razlog zbog kojeg je osnivač komunizma, **Karl Marx**, za Darwinovu knjigu *Porijeklo vrsta*, koja je postavila temelj teorije evolucije, napisao slijedeće: “Ovo je knjiga koja sadrži osnove historije prirode našeg gledišta.”[1]

Ustvari, materijalistički pogledi svake vrste, sa Marxovim idejama na čelu, potpuno su propali jer je teorija evolucije, koja je zapravo jedna dogma iz XIX stoljeća na kojoj materijalizam opstoji, apsolutno poništena zahvaljujući otkrićima savremene znanosti. Znanost je pobila i nastavlja pobijati materijalističke hipoteze koje priznaju samo postojanje materije i ničeg više. Znanost, također, demonstrira da su sva bića produkt kreacije Jednog Superiornog Bića.

Namjera ove knjige je izložiti znanstvene činjenice koje jasno pobijaju teoriju evolucije na svim poljima i informirati ljude o prikrivenoj, krajnjoj i stvarnoj namjeri ove takozvane “znanosti” koja je, ustvari, samo obmana.

Treba naglasiti da evolucionisti nemaju odgovora na ovu knjigu i da oni neće ni pokušati odgovoriti, jer su svjesni da će takav akt, jednostavno, pomoći mnogima da bolje shvate da je teorija evolucije zapravo samo laž.

Biti oslobođen od predrasuda

Većina ljudi primaju sve što čuju od znanstvenika kao apsolutno tačno, ne razmišljajući o tome da ti isti znanstvenici mogu imati razne filozofske i ideološke predrasude. Činjenica je da evolucionisti pod plaštom znanosti nameću svoje lične predrasude i filozofske poglede javnosti. Naprimjer, premda su svjesni da slučajni događaji ne prouzrukuju ništa osim nereda i konfuzije, oni i dalje tvrde da su ovaj čudesan red, plan i dizajn koje primjećujemo u samom univerzumu i u živim bićima nastali slučajno.

Naprimjer, jedan takav biolog jednostavno shvata da postoji "neshvatljiva" harmonija u molekuli proteina, gradivnom bloku života i da ne postoji vjerovatnoća da je to nastalo slučajno. Ipak, on tvrdi da je taj protein nastao pod nekim primitivnim zemaljskim uvjetima, slučajno, bilionima godina prije. On se ne zaustavlja ovdje; on također, bez dvoumljenja, tvrdi da nije samo jedan, već da su milioni proteina nastali slučajno, a zatim se na neki nevjerovatan način sjedinili i formirali prvu živu ćeliju. Osim toga, on brani svoje gledište sa slijepom tvrdoglavošću. Taj čovjek je znanstvenik - "evolucionista."

Da taj isti znanstvenik naiđe na tri cigle poredane jedna na drugu, on nikad ne bi pretpostavio da su se te cigle slučajno našle na okupu i da su se zatim slučajno poredale jedna na drugu. Naravno, svako ko bi iznio takvu tvrdnju bio bi proglašen umno poremećenim.

Kako to onda da ljudi koji mogu racionalno ocijeniti obične stvari, mogu u isto vrijeme usvojiti neracionalne stavove kad je u pitanju njihovo vlastito postojanje?

Nemoguće je tvrditi da su takvi stavovi usvojeni u ime znanosti: znanost zahtijeva uzimanje obje alternative u razmatranje kad god postoje dvije mogućnosti podjednako vjerovatne u nekom određenom slučaju. A kad je vjerovatnoća jedne od te dvije alternative manja, naprimjer iznosi samo 1%,

onda je racionalno i znanstveno smatrati ispravnom alternativu sa 99% vjerovatnoće.

Mi ćemo nastaviti, imajući u vidu ovu znanstvenu osnovu. Postoje dva pogleda koja se mogu izložiti, a koja se odnose na to kako su nastala živa bića na Zemlji. Prvi pogled zagovara da je živa bića stvorio Bog u njihovoj sadašnjoj kompleksnoj strukturi. Drugi pogled tvrdi da je život nastao nesvjesnim i slučajnim koincidencijama. Ovo drugo je ono što tvrdi teorija evolucije.

Kad pogledamo znanstvene podatke koji se odnose, naprimjer, na molekularnu biologiju, vidjet ćemo da ne postoji nikakva šansa da je ijedna živa ćelija - ili bilo koji od miliona proteina koji se nalaze u toj ćeliji - mogla nastati slučajno kako tvrde evolucionisti. Kao što ćemo ilustrirati u narednim poglavljima, statistika (računanje vjerovatnoća) potvrđuje činjenicu da slučajnost nema nikave veze sa nastankom živih bića. Tako da evolucionistički pogled na pojavljivanje živih bića ima nula vjerovatnoću da bude ispravan.

To znači da prvi pogled ima 100% vjerovatoću da je ispravan. To jeste, da je život svjesno nastao. Drukčije rečeno, život je "stvoren". Sva živa bića su nastala dizajniranjem Jednog Tvorca, Uzvišenog u Superiornoj Moći, Mudrosti i Znanju. Ova realnost nije stvar ubjeđenja; to je normalan zaključak do kojeg vode mudrost, logika i znanost.

Pod ovim okolnostima, naš znanstvenik-"evolucionista" trebao bi povući svoju tvrdnju i držati se činjenice koja je i jasna i dokazana. Ukoliko, pak, učini suprotno, onda bi on tada pokazao da je on, zapravo, osoba koja žrtvuje znanost u korist svoje filozofije, ideologije i dogme, i da se ne radi o pravom znanstveniku.

Ljutnja, tvrdoglavost i predrasude našeg "znanstvenika" sve se više povećavaju kad god se suoči sa realnošću. Ovaj njegov stav može se objasniti samo jednom riječu: vjera. Da, to je slijepo sujevjerje, pošto ne postoji drugo objašnjenje za njegovo zanemarivanje svih činjenica ili za doživotno posvećivanje besmislenom scenariju koji je on izgradio u svojoj mašti.

Slijepi materijalizam

Vjera o kojoj govorimo je **materijalistička filozofija**, koja zagovara da je materija oduvijek postojala i da ne postoji ništa drugo osim materije. Takozvana teorija evolucije je "znanstvena osnova" za materijalističku filozofiju i ta teorija se slijepo brani kako bi se održala ta filozofija. Kada znanost proglasi teoriju evolucije ništavnom - a to je upravo ono što je postignuto na kraju XX stoljeća - onda se znanost iskrivljuje kako bi se predstavilo teoriju evolucije kao ispravnu, a time i dalje održavao materijalizam u životu.

Nekoliko redaka napisanih od strane jednog od istaknutih biologa-evolucionista Turske, pružaju nam dobar primjer i omogućavaju nam da vidimo poremećeno rasuđivanje i opreznost u koje nas vodi ova slijepa odanost. Ovaj znanstvenik, diskutirajući vjerovatnoću i mogućnost slučajnog formiranja Cytochroma-C, koji je jedan od suštinskih enzima potrebnih za život, kaže slijedeće:

> "Vjerovatoća formiranja jednog Cytochroma-C niza je jednaka nuli. To jeste, ako život zahtijeva jedan tačno određen niz, može se reći da on ima vjerovatnoću koja vjerovatno može biti realizirana jednom u čitavom univerzumu. Inače bi morali prihvatiti da su neke metafizičke snage iznad našeg poimanja radile na njegovom formiranju. Prihvatanje ovog drugog nije pogodno za ciljeve znanosti. Prema tome, mi moramo ispitivati prvu hipotezu."[2]

Ovaj znanstvenik misli da je "znanstvenije" prihvatiti vjerovatnoću koja je ravna nuli nego Kreaciju (Stvaranje). Međutim, prema zakonima znanosti, ukoliko postoje dva alternativna objašnjenja za neku određenu stvar, a da jedno od njih ima "nultu vjerovatnoću", onda je drugo, alternativno objašnjenje ispravno. Međutim, **dogmatični materijalistički prilaz zabranjuje priznanje superiornog Tvorca**. Ova zabrana vodi ovog - i mnoge druge znanstvenike koji vjeruju u tu materijalističku dogmu - da prihvati tvrdnje koje su apsolutno suprotne razumu.

Ljudi koji im vjeruju i cijene ove znanstvenike, također, postaju začarani i zaslijepljeni istom materijalističkom čarolijom i usvajaju istu nerazumnu psihologiju kada čitaju njihove knjige i članke.

Ovo dogmatsko materijalističko gledište razlog je zašto su mnoga istaknuta imena u znanstvenoj zajednici ateisti. Oni koji oslabađaju sebe od robovanja toj čaroliji i razmišljaju sa otvorenim srcem ne dvoume se da prihvate postojanje Tvorca. Američki biohemičar **dr. Michael J. Behe**, jedan od onih istaknutih znanstvenika koji podržavaju teoriju "**inteligentnog dizajna**", koja je prihvaćena u posljednje vrijeme, opisuje one znanstvenike koji odbijaju da prihvate "dizajn" ili "stvaranje" živih organizma na slijedeći način:

Michael Behe:"Jedna zbunjujuća tišina okružuje potpunu kompleksnost ćelije"

> "U posljednje četiri decenije, savremena biohemija otkrila je značajan dio tajni ćelije. To je zahtijevalo da desetine hiljada ljudi veći dio svojih života posvete dosadnom radu u laboratorijama... Rezultat ovih akumulativnih napora u istraživanju ćelije - u istraživanju života na molekularnom nivou - glasan je, jasan i prodoran vrisak: "Dizajn"! Rezulat je tako nedvosmislen i tako značajan da mora biti rangiran kao jedan od najvećih postignuća u historiji znanosti... Umjesto toga čudna i zbunjujuća šutnja okružuje potpunu kompleksnost ćelije. Zašto naučna zajednica pohlepno ne prigrli svoje iznenadno otkriće? Zašto se sa uočavanjem dizajna postupa u intelektualnim rukavicama? Dilema je u tome što ukoliko je jedna strana slona označena etiketom intelektualni dizajn, onda druga strana mora biti označena etiketom Bog!"[3]

To je taj neprijatni položaj ateističkih i evolucionističkih znanstvenika koje vidimo u novinama i na TV-u i čije knjige možda čitate. Sva znanstvena istraživanja ovih znanstvenika pokazuju im postojanje Tvorca. Međutim, oni su postali jako bezosjećajni i zaslijepljeni dogmatičnim materijalističkim obrazovanjem koji su toliko upili u sebe da su još uvijek uporni u svom poricanju.

Ljudi koji stalno odbijaju jasne dokaze Tvorca postaju potpuno neosjetljivi. Uhvaćeni u jednoj neznalačkoj samouvjerenosti prouzrokovanoj njihovom bezosjećajnošću, oni bi mogli završiti podržavajući apsurdnost kao neku vrlinu. Dobar primjer je istaknuti evolucionista **Richard Dawkins** koji

poziva kršćane da ne pretpostavljaju da su prisustvovali čudu čak iako vide da im spomenik Djevice Marije maše rukama. Prema njemu, "možda su svi atomi u ruci statue krenuli u jednom trenutku u istom pravcu. To je malo vjerovatan događaj, ali je moguć".[4]

Ovakva psihologija nevjernika postojala je kroz cijelu historiju, a Kur'an je opisuje na slijedeći način:

Kada bismo im meleke poslali, i kad bi im mrtvi progovorili, i kad bismo pred njih očigledno sve dokaze sabrali, - oni opet ne bi vjerovali, osim ako bi Allah htio, ali većina njih ne zna. (VI:111)

Kao što ovaj kur'anski ajet jasno pokazuje, dogmatično razmišljanje evolucionista nije nikakvo originalno razmišljanje, niti je to osobeno samo njima. Ustvari, ono što znanstvenik-evolucionista podržava nije neka nova naučna misao, već neznanje koje istrajava još od najranijih, neciviliziranih paganskih zajednica.

Ista psihologija je opisana u jednom drugom kur'anskom ajetu:

Kad bismo njih radi kapiju na nebu otvorili i oni se kroz nju uspinjali, opet bi oni, zacijelo, rekli: "Samo nam se pričinjava, mi smo ljudi opčinjeni!" (XV/14-15)

Masovna evolucionistička indoktrinacija

Kao što je naznačeno u gore citiranim ajetima, jedan od razloga što ljudi ne mogu vidjeti realnosti njihovih postojanja je neka vrsta "opčinjenosti" koja lebdi nad njihovim rezoniranjem. To je ista ona opčinjenost koja leži u osnovi prihvatanja teorije evolucije širom svijeta. Pod opčinjenošću mislimo na jedno uvjetovanje postignuto indoktrinacijom. Ljudi su izloženi jednoj takvoj intenzivnoj indoktrinaciji o ispravnosti teorije evolucije da često ne mogu primijetiti izobličenje koje postoji.

Ova indoktrinacija ima negativan efekat na mozak i oslabljuje mogućnost rasuđivanja. Moguće je da mozak, pod stalnom indoktrinacijom, počinje vidjeti realnost, ne onakvu kakva ona jeste, već onako kako je indoktrinirana. Ovaj fenomen može se uočiti na jednom drugom primjeru. Ukoliko neko bude hipnotiziran i bude mu rečeno da je krevet u kojem leži, ustvari,

automobil, onda on nastavlja da to tako vidi nakon završetka seanse hipnoze. On misli da je to veoma logično i racionalno zato što on to zaista tako vidi i on nema nikakve sumnje da je u pravu. Takvi primjeri koji pokazuju efikasnost i moć mehanizma indoktrinacije znanstvene su činjenice koje su dokazane bezbrojnim eksperimentima koji su zabilježeni u znanstvenoj literaturi i oni su svakodnevnica u udžbenicima psihologije i psihijatrije.

Teorija evolucije i materijalistički pogled na svijet koji se oslanja na nju, nametnuti su masama sa takvim metodima indoktrinacije. Ljudi koji stalno susreću indoktriniranje evolucije u medijima, akademskim izvorima i "znanstvenim" platformama, ne uspijevaju vidjeti da je prihvatanje ove teorije, ustvari, u suprotnosti sa najosnovnijim principima rezonovanja. Ista indoktrinacija, također, okiva i znanstvenike. Mladi znanstvenici koji čine prve korake u svojoj naučnoj karijeri vremenom usvajaju materijalistički pogled na svijet. Opčinjeni ovom magijom, mnogi znanstvenici-evolucionisti nastavljaju traganje za znanstvenom potvrdom neracionalnih i zastarjelih tvrdnji evolucionista iz XIX stoljeća, koje su već davno pobijene naučnim dokazima.

Postoje još i dodatni mehanizmi koji tjeraju znanstvenike da budu evolucionisti i materijalisti. U zapadnim zemljama, znanstvenik mora pokazati neke određene standarde kako bi bio promoviran, primio akademska priznanja ili da mu se članci objavljuju u znanstvenim časopisima. Otvoreno prihvatanje teorije evolucije je kriterij broj jedan. Ovaj sistem vodi te znanstvenike tako daleko da oni posvećuju cijele svoje živote i karijere u korist jednog dogmatskog vjerovanja.

To je realnost koja nastavlja ležati iza tvrdnje da je "evolucija još uvijek prihvaćena od strane znanstvenika". Evolucija se održava u životu ne zato što ima neku naučnu vrijednost, već zato što je to jedna ideološka obaveza. Samo nekolicina znanstvenika koji su svjesni ove činjenice mogu riskirati da ukažu na činjenicu da je kralj go.

U nastavku ove knjige, mi ćemo, ako Bog da, razmatrati otkrića i zaključke moderne nauke koji su vodili do kolapsa evolucionističkog vjerovanja i do iskrsavanja jasnih dokaza o postojanju Boga. Čitatelji će se osvjedočiti da je teorija evolucije, ustvari, jedna obmana - obmana koja je kontardiktorna sa znanošću na svakom nivou, ali je podržana da prikrije istinu o Tvorcu.

Ono čemu se nadamo od čitaoca je da se probudi iz čarolije koja zasljepljuje umove ljudi i koja remeti njihovu mogućnost rasuđivanja, kao i da će ozbiljno razmišljati o onome što je napisano u ovoj knjizi.

Ukoliko se čitatelj oslobodi te čarolije i počne razmišljati jasno, slobodno i bez ikakvih predrasuda, on će uskoro otkriti kristalno jasnu istinu. Ta neizbježna istina, koja je također vidljiva u svim aspektima moderne znanosti, je činjenica da su živi organizmi nastali kao posljedica kreacije, a nikako slučajno. Čovjek može lahko primijetiti tu činjenicu posmatrajući samog sebe, kako je nastao od kapi vode ili posmatrajući bilo koje drugo živo biće.

Kratka historija teorije

Korijeni evolucije sežu toliko duboko koliko i jedno dogmatsko vjerovanje koje pokušava negirati postojanje kreacije (stvaranja). Većina paganskih filozofa u antičkoj Grčkoj branila je teoriju evolucije. Ako pogledamo historiju filozofije vidjet ćemo da ideja evolucije čini kičmu mnogih paganskih filozofija. Međutim, nije paganska filozofija, nego je vjera u Boga bila ta koja je odigrala tu stimulativnu ulogu u rađanju i razvoju moderne znanosti. Većina ljudi koji su bili pioniri u tome procesu vjerovali su u postojanje Boga; i dok su proučavali nauku, nastojali su otkriti univerzum koji je Bog stvorio i opaziti Njegove zakone i detalje u Njegovom stvaranju. Astronomi kao što su **Leonardo da Vinci**, **Copernicus**, **Keppler** i **Galileo**; otac paleontologije **Cuvier**; pionir botanike i zoologije **Linnaeus**; i **Isaac Newton**, koji se smatra najvećim znanstvenikom svih vremena, svi oni proučavali su nauku ne samo vjerujući u Boga već i u to da je sav univerzum Njegova kreacija.[5] **Albert Einstein**, koji se smatra najvećim genijem našeg vremena, bio je jedan pobožni znanstvenik koji je vjerovao u Boga i tako izjavio: “Ne mogu zamisliti nekog iskrenog znanstvenika bez dubokog vjerovanja. Situacija se može opisati na slijedeći način: ‘znanost bez vjere je hroma’.[6]

Jedan od osnivača moderne fizike, njemački fizičar **Max Planck** je jednom rekao da svako ko ozbiljno proučava znanost mora pročitati frazu napisanu na vratima hrama nauke: “Imaj vjeru.” **Vjera je suštinski atribut nauke**.[7]

Teorije evolucije je rezultat materijalističke filozofije koja je izronila sa ponovnim buđenjem antičkih materijalističkih filozofija i postala široko rasprostranjena u XIX stoljeću. Kao što smo naznačili ranije, materijalizam nastoji objasniti prirodu samo čisto materijalističkim faktorima. S obzirom da ona poriče stvaranje u samom početku, ona tvrdi da sve što postoji, bilo živo ili neživo, nije nastalo činom stvaranja, već kao rezultat slučajnosti koja je za-

tim uspostavila neki red. Ljudski um je, međutim, izgrađen tako da razumije, da gdje god vidi red, da postoji volja koja organizira i stoji iza tog reda. Materijalistička filozofija, koja je u suprotnosti sa ovom osnovnom karakteristikom uma, sredinom XIX stoljeća proizvela je teoriju evolucije.

Darwinova imaginacija

Osoba koja je postavila teoriju evolucije na način na koji se ona definira danas bio je jedan amater, engleski prirodnjak **Charles Robert Darwin**.

Darwin nikad nije imao formalno obrazovanje u biologiji. On je samo imao amaterski interes za prirodu i živa bića. Njegov interes podstaknuo ga je da se dobrovoljno pridruži ekspediciji koja je napustila Englesku brodom H. M. S Beagle 1832. i koja je putovala raznim dijelovima svijeta punih pet godina. Mladi Darwin bio je impresioniran različitim vrstama živih bića, naročito određenim zebama koje je vidio na otoku Galapagos. Mislio je da je različitost u njihovim kljunovima uzrokovana njihovim prilagođavanjem sredini. Sa ovom idejom u glavi, on je pretpostavio da porijeklo života i živih vrsta leži u pojmu "prilagođavanja okolini". Prema Darwinu, različite žive vrste nisu stvorene pojedinačno (njih nije stvorio Bog), već potiču od zajedničkog pretka i da su one kao rezultat prirodnih uvjeta postale različite jedne od drugih.

Darwinova hipoteza nije se zasnivala na nekom znanstvenom otkriću ili eksperimentu; međutim, on ju je vremenom pretvorio u pretencioznu teoriju uz pomoć i podršku poznatih materijastičkih biologa svoga vremena. Njegova ideja bila je u tome da pojedina živa bića koja su se prilagodila nekoj određenoj sredini prenose te kvalitete na slijedeće generacije; ti povoljni kvaliteti nagomilali su se vremenom i transformirali tu jedinku u vrstu, sasvim različitu od njezinih predaka. (Porijeklo ovih "povoljnih kvaliteta" nije bilo poznato u to vrijeme.) Prema Darwinu, čovjek je najrazvijeniji rezutat ovog mehanizma.

Darwin je nazvao taj proces "**evolucija putem prirodne selekcije**". Mislio je da je našao "porijeklo vrsta": porijeklo jedne vrste je druga vrsta. On je objavio te poglede u svojoj knjizi nazvanoj *Porijeklo vrsta, putem*

prirodnog odabira 1859. godine.

Darwin je bio dobro upoznat sa činjenicom da se njegova teorija suočava sa velikim problemima. On je to priznao u svojoj knjizi u poglavlju "**Teškoće teorije**". Te teškoće, u osnovi, bile su u fosilnim dokumentima, kompliciranosti nekih organa koji se ne bi mogli objasniti slučajnostima (npr. oko), i istinktu živih bića. Darwin se nadao da će te teškoće biti savladane novim otkrićima; međutim, ovo ga nije spriječilo da dâ jedan broj veoma neadekvatnih objašnjenja za neke od njih. Američki fizičar **Lipson** dao je slijedeći komentar u vezi s Darwinovim "teškoćama":

> "Čitajući *Porijeklo vrsta* zaključio sam da je sam Darwin bio mnogo nesigurniji nego što ga pokušavaju predstaviti. Poglavlje 'Teškoće teorije', naprimjer, pokazuje da je Darwin imao znatnu sumnju u sve to. Kao fizičar, bio sam poprilično intrigiran njegovim komentarom o tome kako je oko moglo nastati."[8]

Dok je razvijao svoju teoriju, Darwin je bio impresioniran mnogim biolozima-evolucionistima koji su mu prethodili, naročito francuskim biologom **Lamarckom**.[9] Prema Lamarcku, živa bića prenose osobine koje su stekle tokom života sa jedne generacije na drugu i na taj način evoluiraju. Naprimjer, žirafa je evoluirala od jedne vrste antilope tako što je, generacijama, istezala vrat pokušavajući, radi prehrane, dohvatiti sve visočije i visočije lišće. Darwin je tako upotrijebio tezu "prenošenja stečenih osobina" koju je predložio Lamarck kao faktor koji čini da živa bića evoluiraju.

Ali i Darwin i Lamarck su pogriješili jer je u njihovo vrijeme život mogao biti proučavan samo primitivnom tehnologijom i na jednom veoma neadekvatnom nivou. Znanstvene oblasti kao što su genetika i biohemija nisu postojale. Prema tome, njihove teorije morale su se potpuno osloniti na snagu njihove mašte.

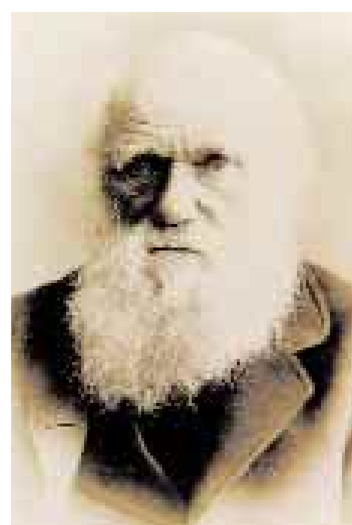
Dok je eho Darwinove knjige odjekivao, jedan austrijski botaničar po imenu **Gregor Mendel** je 1865. godine otkrio zakone nasljeđivanja. O tome se nije puno čulo do kraja stoljeća. Mendelovo otkriće je zadobilo veliku važnost početkom XX stoljeća. To je bilo rođenje **genetike** kao nauke. Nešto kasnije, otkriveni su struktura gena i hromosomi. Otkriće DNA molekule, u 50-im,

koja sadrži genetske informacije, bacilo je teoriju evolucije u veliku krizu. Razlog je bio u nevjerovatnoj složenosti života i ništavnosti evolucionih mehanizama koje je predložio Darwin.

Rezultat ovih otkrića trebao je biti potpuno odbacivanje Darwinove teorije. Međutim, ovo se nije dogodilo, jer su određeni krugovi insistirali na reviziji, obnavljanju i podizanju teorije na jednu znanstvenu platformu. Ovi napori su shvatljivi samo ako primijetimo da iza teorije evolucije stoje ideološke intencije, a ne znanstvena briga.

Očajnički napori neodarvinizma

Zbog zakona genetike otkrivenih u prvoj četvrtini XX stoljeća, Darwinova teorija je ušla u duboku krizu. Ipak, jedna grupa znanstvenika koji su bili riješeni da ostanu lojalni Darwinu nastojali su pronaći rješenja. Oni su se okupili na sastanku organiziranom od strane Geological Society of America 1941. godine. Genetičari, kao **G. Ledyard Stebbins** i **Theodosius Dobzhansky**, zoolozi kao što su **Ernst Mayr** i **Julian Huxley**, paleontolozi kao **George Gaylord Simpson** i **Glenn L. Jepsen**, i matematički genetičari kao što su **Ronald Fisher** i **Sewall Right**, nakon dugih diskusija, konačno su se dogovorili kako "zakrpiti" darvinizam.

Charles Darwin

Ovaj kadar fokusirao se na pitanje **porijekla pogodnih varijacija koje su tobože naveli žive organizme da evoluiraju** - što je jedna tema koju i sam Darwin nije bio u stanju objasniti, nego je, jednostavno, bio osuđen na korak postrance, tj. da je zaobiđe, oslanjajući se na Lamarcka. Ideja je sada bila "**slučajna mutacija**". Oni su nazvali ovu novu teoriju "**Moderna sintetička evoluciona teorija**", ona je bila formulirana dodavanjem koncepta mutacije Darwinovoj tezi prirodne selekcije. U jednom kratkom vremenu, ova teorija postala je poznata kao "**neodarvinizam**", a oni koji su postavili ovu teoriju nazvani su neodarvinisti.

PRIMITIVNI NIVO ZNANOSTI I TEHNOLOGIJE U DARWINOVO VRIJEME

Kada je Darwin promovirao svoje pretpostavke, discipline genetika, mikrobiologija i biohemija još nisu postojale. Da su one bile otkrivene prije nego je on predložio svoju teoriju, Darwin bi lahko mogao prepoznati da je njegova teorija bila neznanstvena i možda ne bi ni pokušao promovirati takve besmislene tvrdnje. Informacija koja određuje vrste već postoji u genima i nemoguće je da prirodna selekcija proizvede nove vrste kroz izmjene u genima.
Slično tome, svijet znanosti u tom periodu imao je jedno veoma plitko i prosto razumijevanje građe i funkcija ćelije. Da je Darwin imao šansu vidjeti ćeliju pod elektronskim mikroskopom, on bi se osvjedočio u veliku kompleksnost i izvanrednu građu organela ćelije. On bi svojim vlastitim očima vidio da nije bilo moguće da jedan takav kompliciran i kompleksan sistem nastane kroz male varijacije. Da je on znao nešto o biomatematici, tada bi shvatio da čak niti jedna jedina proteinska molekula, da ne govorimo o jednoj cijeloj ćeliji, nije mogla postati slučajno.

Jedna studiozna ćelije je bila mo tek nakon otkri elektronskog mikroskopa. Primitivnim mikroskopima prikazanim ovd je, u Darwinov vrijeme je bilo jedino moguće vidjeti vanjsku površinu ćelije.

Decenije koje su uslijedile postale su era očajničkih pokušaja da se neodarvinizam dokaže. Već je bilo poznato da su **mutacije** - tj. “nezgode”- koje se odigravaju u genima živih organizama uvijek bile štetne. Neodarvinisti su pokušali ustanoviti jedan primjer za “pogodnu mutaciju” izvodeći hiljade eksperimenata sa mutacijama. Svi njihovi pokušaji završili su potpunim neuspjehom.

Oni su također pokušali dokazati da su prvi živi organizmi mogli postati slučajno, pod primitivnim zemaljskim uvjetima koje je teorija postavila, ali isti neuspjeh pratio je također i ove eksperimente. Svaki eksperiment koji je nastojao dokazati da bi život mogao nastati “slučajno - propao je. Računi vjerovatnoće dokazuju da čak niti jedan jedini protein, gradivni blok života, nije mogao postati slučajno. A ćelija - koja se prema evolucionistima tobože

pojavila slučajno pod primitivnim i nekontroliranim zemaljskim uvjetima - nije mogla biti sintetizirana čak ni pomoću najsofisticiranijih laboratorija XX stoljeća.

Neodarvinistička teorija je također potučena **fosilnim zapisom**. Nikada, bilo gdje u svijetu, nisu pronađeni nikakvi "prijelazni oblici", koji su tobože trebali pokazati postepenu evoluciju živih organizama od primitivnih do naprednih vrsta, kao što je to neodarvinistička teorija tvrdila. U isto vrijeme, komparativna anatomija otkrila je da vrste, za koje se pretpostavljalo da su evoluirale jedna iz druge, ustvari imaju veoma različite anatomske karakteristike i da one nikada nisu mogle biti preci ili potomci jedni drugima.

Ali neodarvinizam ionako nikada nije ni bio znanstvena teorija, nego jedna ideološka dogma, ako se već ne može reći da je bio jedna vrsta "religije". Eto zašto je pobornici evolucije još uvijek nastavljaju braniti, uprkos svim dokazima koji govore suprotno njoj. Međutim, jedna stvar oko koje se oni ne mogu složiti je pitanje: "koji je od različitih modela predloženih za realiziranje evolucije onaj 'pravi'?". Jedan od najvažnijih, od svih ovih modela evolucije, fantastični je scenario poznat kao "punctuated equilibrium".

Pokušaj i pogreška: Punctuated equilibrium

Mnogi znanstvenici koji vjeruju u evoluciju prihvaćaju neodarvinističku teoriju polaganog, postepenog razvitka. U posljednjim decenijama, međutim, predložen je jedan drugačiji model. Nazvan "punctuated equilibrium", ovaj model odbacuje darvinističku ideju akumulirajućeg razvitka korak po korak i smatra da se umjesto toga evolucija odigrava u velikim, isprekidanim "skokovima".

Prvi glasni branitelji ovog mišljenja pojavili su se početkom 70-ih. Dva američka paleoantropologa, **Niles Eldredge** i **Stephen Jay Gould**, bili su veoma svjesni da su tvrdnje neodarvinističke teorije apsolutno pobijene fosilnim zapisom. Fosili su dokazali da živi organizmi nisu postali postepenom evolucijom, nego da su se pojavili iznenada i potpuno formirani. Neodarvinisti su živjeli, i još uvjek žive, sa nježnom nadom da će nedostajući prijelazni oblici jednog dana biti pronađeni. Shvatajući da je ova nada neosnovana, Eldredge

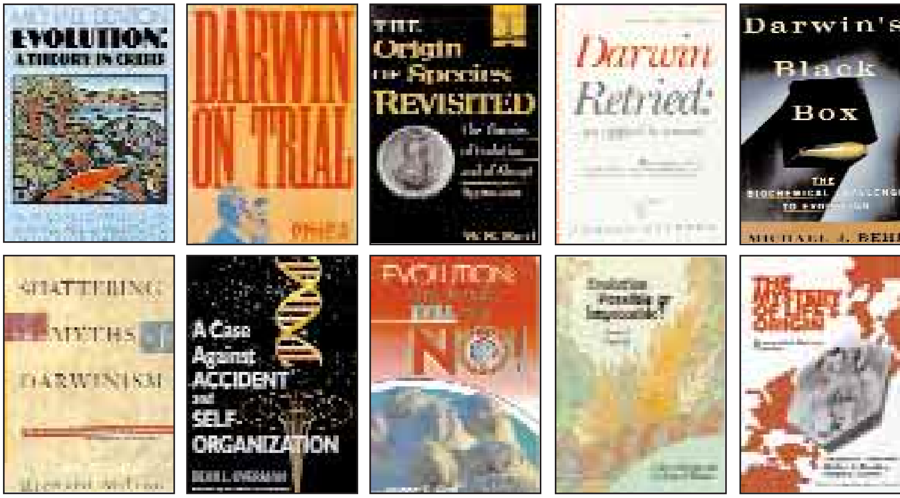
i Gould i pored svega toga nisu bili u stanju ostaviti svoju evolucionu dogmu, tako da su predložili jedan novi model: "punctuated equlibrium". To je tvrdnja da se evolucija nije odigrala kao rezultat manjih varijacija, nego radije u iznenadnim i velikim promjenama.

Ovaj model nije bio ništa drugo nego jedan model iz mašte. Naprimjer, evropski paleontolog **O. H. Shindewolf**, koji je poslužio kao primjer Eldredgeu i Gouldu, tvrdio je da je prva ptica izašla iz reptilskog jajeta kao rezultat jedne "velike mutacije", to jest, kao rezultat jednog velikog "incidenta-nezgode" koji se odigrao u genetskoj strukturi.[10] Prema toj istoj teoriji, neke životinje koje su živjele na kopnu preobrazile su se u velike kitove pretrpjevši iznenadnu i sveobuhvatnu transformaciju. Ove tvrdnje, totalno kontradiktorne svim pravilima genetike, biofizike i biohemije znanstvene su onoliko koliko su znanstvene i bajke o žapcima koji se pretvaraju u prinčeve. I pored svega toga, ogorčeni krizom u kojoj su neodarvinističke tvrdnje bile, neki paleontolozi-evolucionisti prigrlili su ovu teoriju čija je karakteristika da je čak još bizarnija negoli sam neodarvinizam.

Jedina svrha ovog modela bila je osigurati objašnjenje za pukotine u fosilnom zapisu koje neodarvinistički model nije mogao objasniti. Međutim, teško da je to bio racionalan pokušaj - objašnjavati fosilne pukotine u evoluciji ptica sa tvrdnjom da je "**jedna ptica odjednom iskočila iz reptilskog jajeta**" - zato što po vlastitom priznanju evolucionista, evolucija jedne vrste u drugu zahtijeva veliku i povoljnu promjenu u genetskoj informaciji. Međutim, nijedna mutacija ne poboljšava genetsku informaciju, niti joj dodaje novu.

Štaviše, model "punctuated equilibrium" kolabira od svog samog početka zbog nemogućnosti da odgovori na pitanje postanka života, što je također pitanje koje od samog početka pobija i neodarvinistički model. Budući da čak niti jedan jedini protein ne može postati slučajno, rasprava o tome da li su organizmi izgrađeni od triliona tih proteina prošli kroz naglu ili "postepenu" evoluciju je besmislena.

Uprkos ovome, model koji prvo pada na um kada se govori o "evoluciji", danas je još uvijek neodarvinizam. U poglavljima koja slijede prvo ćemo ispitati dva imaginarna mehanizma neodarvinističkog modela i onda pogle-

Danas, desetine hiljada znanstvenika širom svijeta, posebno u SAD i Evropi, prkose teoriji evolucije i objavili su mnoge knjige o ništavnosti te teorije. Ovo gore su neki od primjera.

dati u fosilni zapis da bismo testirali taj model. Nakon toga ćemo se zadržati na pitanju porijekla života, koje poništava oba modela, i sve druge evolucionističke modele, kao npr. "evolucija skokovima".

Prije nego to uradimo, bilo bi korisno podsjetiti čitaoca da je realnost sa kojom ćemo se susretati na svakom stadiju takva da nam ukazuje da je scenario evolucije jedna bajka, jedna velika obmana koja je totalno u koliziji sa stvarnim svijetom. To je jedan scenario koji je bio korišten da obmanjuje svijet tokom 140 godina. Zahvaljujući posljednjim znanstvenim otkrićima, nastavak njezine odbrane je, na kraju, postao nemoguć.

DARWINOV RASIZAM

Jedan od najvažnijih, a ipak najmanje poznatih aspekata Darwina je njegov rasizam: Darwin je smatrao bijele Evropljane "naprednijim" od ostalih ljudskih rasa. Dok je Darwin pretpostavljao da je čovjek evoluirao iz majmunolikog stvorenja, on je smatrao da su se neke rase razvile više no druge i da ovi potonji još nose majmunske karakteristike. U svojoj knjizi , *The Descent of Man*, koju je objavio nakon *Porijekla vrsta*, on bestidno komentira "veće razlike između ljudi različitih rasa."[1] U svojoj knjizi Darwin smatra da su crnci i australijski Aboridžini jednaki sa gorilama i onda zaključuje da će ovi biti vremenom istrijebljeni od civiliziranih rasa. On kaže:

> "U nekom budućem periodu, ne veoma dalekom kada se mjeri stoljećima, civilizirane rase ljudi će uglavnom iskorijeniti i zamijeniti divlje rase širom svijeta. U isto vrijeme, antropomorfni majmuni će bez sumnje biti iskorijenjeni. Pukotina između čovjeka u jednom civiliziranijem stanju, kako se možemo nadati, bit će jednaka onoj između Kavkažana i nekih majmuna tako niskih kao babuni, umjesto kao sada između crnca ili Australijanca i gorile."[2]

Darvinove besmislene ideje nisu samo teoretski razglabane, nego također dovedene u jednu poziciju gdje osiguravaju najvažnije "znanstveno tlo" za rasizam. Pretpostavljajući da su živa bića evoluirala u borbi za život, darvinizam je čak bio adaptiran socijalnim znanostima i izokrenut u jednu koncepciju koja je došla dotle da bude nazvana "socijalni darvinizam".

Socijalni darvinizam tvrdi da su postojeće ljudske rase locirane na različitim prečkama evolucione ljestvice, da su evropske rase "najnaprednije" od svih i da mnoge druge rase još uvijek nose "majmunske" crte.

---

1 Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*. London, Sphere Books, 1971, str. 54-56

2 Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd ed., New York, A.L. Burt Co. 1874, str. 178

Imaginarni mehanizmi evolucije

Neodarvinistički model koji se danas označava kao teorija evolucije zagovara da je život evoluirao kroz dva naturalistička mehanizma: "prirodna selekcija" i "mutacija". Osnovna tvrdnja teorije je da su "prirodna selekcija i mutacija dva komplementarna mehanizma". Porijeklo evolucionih promjena su slučajne mutacije koje se odigravaju u genetskoj građi živih bića. Osobine prouzrokovane mutacijama selektiraju se mehanizmom prirodne selekcije i stoga živa bića evoluiraju.

Kada dalje ispitamo ovu teoriju, nalazimo da takav evolucioni mehanizam uopće ne postoji, zato što niti prirodna selekcija, a niti mutacije nimalo ne doprinose tvrdnji da su različite vrste evoluirale i da su se transformirale jedna u drugu.

Prirodna selekcija

Kao jedan prirodni proces, prirodna selekcija je bila poznata biolozima i prije Darwina. Oni su ga definirali kao "mehanizam koji drži vrste nepromjenjivim, tj. bez da budu 'pokvarene'". Darwin je bio prva osoba koja je postavila tvrdnju da ovaj proces ima evolucionu snagu, i on je onda podigao čitavu svoju teoriju na temelju ove tvrdnje. Ime koje je dao svojoj knjizi ukazuje da je prirodna selekcija bila baza njegove teorije - *Porijeklo vrsta putem prirodne selekcije...*

Međutim, od Darwinova vremena nije bilo niti jedne jedine trunke dokaza koja bi pokazala da prirodna selekcija navodi živa bića da evoluiraju. **Colin Patterson**, glavni paleontolog u *Museum of Natural History* u Engleskoj, koji je, usput, također istaknuti evolucionista, naglašava da nikada nije uočeno da prirodna selekcija ima snagu da navede bića da evoluiraju:

Niko, nikada nije proizveo neku vrstu mehanizmom prirodne selekcije. Niko, nikada nije došao ni blizu toga i većina trenutnih rasprava u neodarvinizmu je u vezi s ovim pitanjem.[11]

Prirodna selekcija podrazumijeva da će ona živa bića koja su prilagođenija prirodnim uvjetima svoje sredine prevladati tako što će njihovo potomstvo preživjeti, dok će ona koja su nesposobna nestati. Naprimjer, u jednom krdu jelena, pod prijetnjom divljih životinja, prirodno je da će preživjeti oni koji brže trče. To je istina. Ali, bez obzira koliko dugo ovaj proces trajao, on neće transformirati ove jelene u neku drugu živu vrstu. Ovi jeleni će uvijek ostati jeleni. Kada pogledamo na nekoliko incidenata koje evolucionisti predstavljaju kao uočene primjere prirodne selekcije, vidimo da oni nisu ništa drugo do jednostavni pokušaji obmane.

"Industrijski melanizam"

Godine 1986. **Douglas Futuyma** objavio je knjigu *Biology of Evolution* (Biologija Evolucije), koja je prihvaćena kao jedan od izvora koji na najeksplicitniji način objašnjava teoriju evolucije putem prirodne selekcije. Najčuveniji od njegovih primjera o ovoj temi je onaj o boji noćnih leptirova, koji su pocrnjeli za vrijeme Industrijske revolucije u Engleskoj.

Prema izvještaju, u vrijeme početka Industrijske revolucije u Engleskoj, boja kore drveća oko Mančestera bila je sasvim svijetla. Zbog ovoga su leptirovi tamne boje koji su prebivali na ovom drveću mogli lahko biti primijećeni od ptica koje su se njima hranile i zbog toga su oni imali veoma malu šansu za preživljavanje. Pedeset godina kasnije, kao rezultat zagađenja, kora na drveću je potamnjela i ovoga puta leptirovi svijetle boje postali su najčešća meta ptičjeg lova. Kao rezultat, broj leptirova svijetle boje je opao, dok se broj leptirova tamne boje uvećao, budući da oni tada nisu mogli lahko biti zamijećeni od ptica. Evolucionisti koriste ovo kao veliki dokaz za svoju teoriju. Evolucionisti su, na drugoj strani, našli utočište i utjehu u bacanju prašine u oči, pokazujući kako su leptiri svijetle boje evoluirali u leptire tamne boje.

Međutim, trebalo bi biti potpuno jasno da ovaj fenomen ne može ni na koji način biti korišten kao dokaz za teoriju evolucije zbog toga što prirodna selekcija ne proizvodi nove oblike koji nisu postojali ranije. Leptiri tamne boje postojali su u cjelokupnoj populaciji leptirova i prije Industrijske revolucije. Jedino što se promijenilo bila je relativna proporcija postojećih varijacija

Primjer "leptira Industrijske revolucije" promoviran je kao najveći dokaz za evoluciju putem prirodne selekcije. Međutim, evolucija ne dolazi u obzir u ovom primjeru, iz razloga što nije formirana nova vrsta leptira. Na lijevoj slici su drveće i leptiri u vrijeme prije Industrijske revolucije, a na desnoj strani iz doba poslije Industrijske revolucije.

(tipova) u populaciji leptirova. Leptiri nisu stekli novu osobinu ili jedan organ koji bi uzrokovao promjenu vrste - odnosno stvaranje posebne vrste. Da bi se jedan leptir transformirao u drugu živu vrstu, pticu naprimjer, trebali bi biti učinjeni novi dodaci genima. To jest, trebao bi biti unesen jedan potpuno odvojen genetski program na način da se uključi nova informacija o fizičkim osobinama ptica.

Ukratko, prirodna selekcija nema sposobnost dodati jedan novi organ nekom živom organizmu, ukloniti jedan organ, ili izmijeniti organizam u drugu vrstu - što je sasvim suprotno od slike koju evolucionisti pretpostavljaju. "Najveći" dokaz koji je predstavljen od Darwinova doba nije bio u stanju otići dalje od "industrijskog melanizma" kod leptirova u Engleskoj.

Može li prirodna selekcija objasniti kompleksnost?

Ne postoji ništa što prirodna selekcija doprinosi teoriji evolucije zato što ovaj mehanizam **nikada ne može povećati ili poboljšati genetsku informaciju jedne vrste**. Niti može transformirati jednu vrstu u drugu: jednu morsku zvijezdu u ribu, ribu u žabu, žabu u krokodila ili krokodila u pticu. Najveći branitelj "puncuated equilibriuma", Gould, ukazuje na ovaj ćorskokak prirodne

selekcije sljedećim riječima:

> "Suština darvinizma leži u jednoj jedinoj frazi: prirodna selekcija je kreativna snaga evolucione promjene. Niko ne poriče da će prirodna selekcija igrati jednu negativnu ulogu u eliminiranju nesposobnih. Međutim, Darwinova teorija zahtijeva da prirodna selekcija isto tako stvara sposobne."[12]

Još jedan od intrigantnih mehanizama koje evolucionisti upošljavaju u vezi s prirodnom selekcijom je njihov napor da predstave ovaj mehanizam kao jednog svjesnog dizajnera. Međutim, **prirodna selekcija nema svijesti**. Ona ne posjeduje jednu volju koja može odlučiti šta je dobro, a šta loše za živa bića. Kao rezultat toga, prirodna selekcija ne može objasniti biološke sisteme i organe koji imaju karakteristiku "**nesvodljive kompleksnosti**". Ovi sistemi i organi sastavljeni su od saradnje jednog velikog broja dijelova i oni nisu ni od kakve koristi čak ako bi i samo jedan od ovih dijelova nedostajao ili bio defektan. (Naprimjer, ljudsko oko ne može se uprostiti pošto ono ne funkcionira osim ako nije objedinjeno sa svim svojim detaljima). Zbog toga bi volja koja okuplja sve ove dijelove zajedno trebala biti u stanju unaprijed predvidjeti budućnost i usmjeriti se direktno na korist koja bi trebala biti postignuta tek na zadnjem stadiju (evolucije). Ova činjenica, koja isto tako ruši osnove teorije evolucije, također je zabrinjavala i Darwina: "**Ako bi moglo biti demonstrirano da je postojao bilo kakav kompleksni organ, za koji bi bilo nemoguće da bude formiran brojnim, uzastopnim, laganim modifikacijama, moja teorija bi apsolutno bila srušena**."[13]

Prirodna selekcija jedino selektira, tj. odbacuje unakažene, slabe ili nesposobne individue jedne vrste. Ona ne može proizvesti nove vrste, nove genetske informacije ili nove organe. To jest, ona ništa/nikoga ne može navesti da evoluira. Darwin je prihvatio ovu realnost rekavši: "**Prirodna selekcija ne može uraditi ništa dok se pogodne varijacije slučajno ne dogode**."[14] To je ono zbog čega je neodarvinizam, pored prirodne selekcije, morao istaći mutacije kao "uzrok blagotvornih promjena". Međutim, kao što ćemo vidjeti, mutacije jedino mogu biti "uzrokom štetnih promjena".

Mutacije

Mutacije su definirane kao prijelomi ili zamjene koje se odigravaju u DNA molekuli, koja se nalazi u jezgri ćelije živog organizma i koja sadrži sve genetske informacije. Ovi prekidi ili zamjene rezultat su vanjskih utjecaja kao što su radijacija ili hemijska djelovanja. Svaka mutacija je jedna "nezgoda" i ona, ili oštećuje nukleotide koji izgrađuju DNA, ili mijenja njihove položaje. One najčešće uzrokuju toliku štetu i promjenu da ih se ne može reparirati.

Mutacija, iza koje se evolucionisti često sakrivaju, nije čarobni štapić koji transformira žive organizme u neke naprednije i savršenije forme. Direktan efekat mutacija je štetan. Promjene uzrokovane mutacijama mogu biti jedino kao one koje su iskusili stanovnici Hirošime, Nagasakija i Černobila: to jest, smrt, nesposobnost i nakaznost prirode.

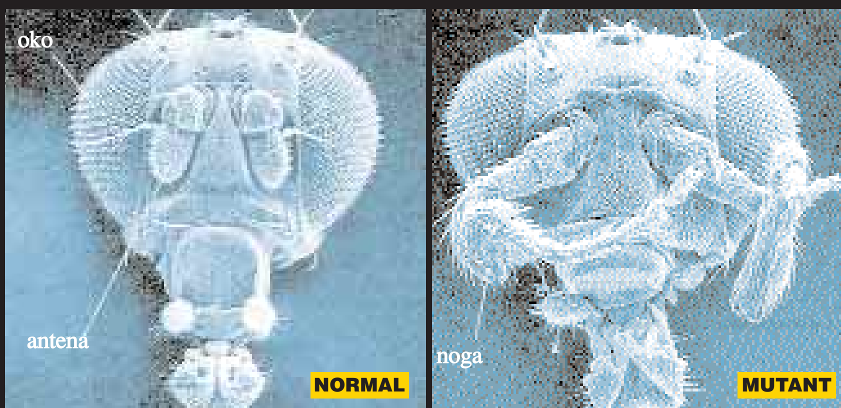
Razlog za ovo je veoma jednostavan: DNA ima jednu veoma kompleksnu građu i slučajna djelovanja mogu jedino uzrokovati štetu ovoj građi. **B. G. Ranganathan** izjavljuje:

> "Mutacije su male, slučajne i štetne. One se rijetko dešavaju, i u najboljem slučaju one će biti bez efekta. Ove četiri karakteristike mutacija impliciraju da one ne mogu voditi evolucionom razvitku. Jedna slučajna promjena u nekom visoko specijaliziranom organizmu je ili bez efekta ili je štetna. Slučajna promjena u nekom časovniku ne može poboljšati taj časovnik. Ona će ga najvjerojatnije oštetiti, ili će, u najboljem slučaju, biti bez efekta. Zemljotres ne poboljšava grad, on donosi razaranje."[15]

Nimalo iznenađujuće, **do sada nije uočena niti jedna korisna mutacija**. Sve mutacije su se pokazale štetnima. Evolucionista, znanstvenik **Warren Weaver**, ovako je prokomentirao izvještaj pripremljen od strane *Committee on Genetic Efects of Atomic Radiation*, koji je formiran da istražuje mutacije koje su mogle biti uzrokovane nuklearnim oružjem korištenim u Drugom svjetskom ratu:

> "Mnogi će biti zbunjeni u vezi s izjavom da su praktički svi primjeri mutacije štetni pošto su mutacije jedan neophodni dio procesa evolucije. Kako može jedna dobra posljedica - evolucija ka višim formama života - rezultirati iz **mutacija - koje su praktički sve štetne**?"[16]

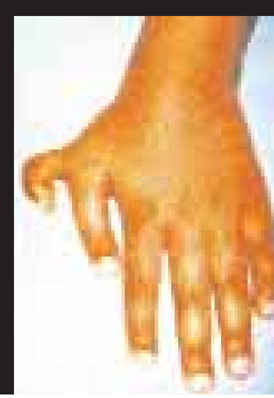
MUTACIJE SU UVIJEK ŠTETNE

Gore lijevo: Normalna voćna mušica (drosophila) Gore desno: Voćna mušica sa nogama izraslim iz glave; mutacija izazvana radijacijom

Neke katastrofalne posljedice mutacije na ljudskom tijelu. Dječak na slici lijevo je jedna od žrtava Černobila.

Svaki napor uložen u "izazivanje jedne korisne mutacije" rezultirao je neuspjehom. U toku više decenija evolucionisti su izveli mnoge eksperimente da proizvedu mutacije kod **voćnih mušica** pošto se ovi insekti razmnožavaju veoma brzo, tako da bi se mutacije pojavile brzo. Generacija za generacijom ovih mušica su mutirane, a ipak nijedna korisna mutacija nije uočena.

Evolucionista, genetičar **Gordon Taylor** piše ovako:

"U svim hiljadama eksperimenata sa uzgajanjem mušica, koji su izvedeni širom svijeta tokom više od pedeset godina, nikad nije viđeno da se razvila jedna posebna vrsta... ili čak samo jedan novi enzim."[17]

Jedan drugi istraživač, **Michael Pitman**, ovako komentira neuspjeh eksperimenata izvršenih na voćnim mušicama:

> "Morgan, Goldschmidt, Müller i drugi genetičari podvrgli su generacije voćnih mušica ekstremnim uvjetima toplote, hladnoće, svjetla, tame i tretmana sa hemikalijama i radijacijom. Sve vrste mutacija koje su bile proizvedene bile su praktično trivijalne i sigurno štetne. Evolucija načinjena od strane čovjeka? Ne, zaista: samo nekoliko genetičkih čudovišta moglo je preživjeti izvan boca u kojima su bili uzgojeni. U praksi, mutanti umiru, sterilni su ili naginju da se vrate u divlji tip."[18]

Isto važi i kod čovjeka. Sve mutacije koje su bile uočene kod ljudskih bića imaju štetne rezultate. Na ovu temu evolucionisti su bacili jednu dimnu zavjesu i čak pokušali pokazati primjere takvih štetnih mutacija kao "dokaz za evoluciju". Sve mutacije koje se odigravaju kod ljudi rezultiraju fizičkim deformitetima, slabostima takvim kao što su **mongolizam, Downov sindrom, albinizam, dvarfizam ili kancer**. Ove mutacije su predstavljene u evolucionističkim udžbenicima kao primjeri "evolucionog mehanizma na djelu". Nepotrebno je reći da jedan proces koji ljude ostavlja nesposobnim ili bolesnim ne može biti "evolucioni mehanizam" - evolucija bi trebala proizvoditi bolje oblike, koji su sposobniji da prežive.

Da sumiramo. Tri su glavna razloga zašto mutacije ne mogu biti stavljene u službu podržavanja evolucionističkih tvrdnji:

1. Direktne poljedice mutacija su štetne: Budući da se dešavaju nasumice, one uvijek oštećuju žive organizme koji su im podvrgnuti. Razum nam govori da nesvjesna intervencija na jednoj savršenoj i kompleksnoj strukturi neće poboljšati tu strukturu, nego će je pogoršati. I, doista, nikada nije uočena niti jedna "korisna mutacija".

2. Mutacije ne dodaju nove informacije u DNA jednog organizma: Djelići koji sačinjavaju genetsku informaciju bivaju ili otkinuti sa njihovih mjesta, uništeni ili razneseni na različita mjesta. Mutacije ne mogu učiniti da neko živo biće stekne jedan novi organ ili jednu novu osobinu. One jedino uzrokuju abnormalnosti, kao npr. da jedna noga strši otpozadi, ili da uho strši

iz abdomena.

3. Da bi mutacija mogla biti prenesena na slijedeću generaciju, ona se mora odigrati u reproduktivnim ćelijama organizma: Jedna slučajna promjena koja se desi u jednoj “običnoj”, tj. nereproduktivnoj ćeliji ili organu tijela, ne može biti prenesena na slijedeću generaciju. Naprimjer, jedno ljudsko oko promijenjeno efektima radijacije ili drugim uzrocima neće biti preneseno na slijedeću generaciju.

Ukratko, nemoguće je da su živa bića evoluirala zato što u prirodi ne postoji mehanizam koji ih može potaći da evoluiraju. Ovo se slaže sa dokazima iz fosilnog zapisa, koji pokazuje da je ovaj scenario evolucije daleko od realnosti.

Fosilni zapis pobija evoluciju

Vječito nedostajuće karike

Prema teoriji evolucije svaka živa vrsta proizašla je iz svoga prethodnika. Prethodno postojeće vrste pretvorile su se vremenom u nešto drugo i sve vrste su nastale na ovaj način. Prema ovoj teoriji transformacija se odigravala postepeno, milionima godina.

Ukoliko je ovo bio slučaj, tada su brojne prijelazne vrste trebale postojati i živjeti tokom ovog dugog transformacijskog perioda.

Naprimjer, neke pola-ribe/pola-reptili koje su stekle neke reptilske crte kao dodatak crtama riba koje su već imale, trebale su živjeti u prošlosti. Ili, trebali su postojati neki reptili-ptice, koji su stekli neke osobine ptica kao dodatak reptilskim osobinama koje su već imali. Evolucionisti upućuju na ova imaginarna bića, za koja oni vjeruju da su postojala u prošlosti, kao na "prijelazne oblike".

Ukoliko su takve životinje već postojale, trebali bi biti prisutni milioni i čak bilioni takvih primjerka u količini i raznolikosti. Što je još važnije, ostaci ovih čudnih bića trebali bi biti prisutni u fosilnom zapisu. Broj ovih prijelaznih oblika trebao bi biti čak i veći od broja prisutnih životinjskih vrsta, i njihovi ostaci trebali bi se nalaziti širom svijeta. U *Porijeklu vrsta*, Darwin je objasnio:

> "Ukoliko je moja teorija istinita, bezbrojne prijelazne vrste, koje najbliže povezuju sve vrste jedne iste grupe, posve sigurno su morale postojati... Stoga bi dokaz njihovog bivšeg postojanja trebao biti nađen jedino među fosilnim ostacima."[19]

Čak je i sam Darwin bio svjestan odsustva fosila takvih prijelaznih formi. On se nadao da će oni biti pronađeni u budućnosti. I sam je bio svjestan da to predstavlja veliki nedostatak za dokaz njegove teorije. Zbog toga je u svojoj knjizi *Porijeklo vrsta*, u poglavlju "Teškoće u teoriji", napisao slijedeće:

"...Ukoliko su jedne vrste potekle od drugih vrsta pomoću finih odstupanja, zašto posvuda ne vidimo bezbrojne prijelazne oblike? Zašto sva priroda nije u konfuziji, umjesto što su vrste, kao što vidimo, tako dobro definirane?... Pošto su po ovoj teoriji bezbrojne prijelazne forme morale postojati, zašto ih ne nalazimo ugrađene u bezbrojnim Zemljinim slojevima?... Zašto ne nalazimo blisko povezane prijelazne vrste u srednjoj regiji/sloju, koji potiče iz doba u kome su vladali posredni/prijelazni uvjeti za život? Ova teškoća me je dugi period vremena potpuno zbunjivala."[20]

Jedino objašnjenje sa kojim je Darwin mogao doći da pobije ovaj prigovor bio je argument da je fosilni zapis koji je otkriven do tada bio neadekvatan. On je ustvrdio da će, kada fosilni zapis bude detaljno proučen, nedostajuće karike biti pronađene.

Evolucionisti su, vjerujući u Darwinovo proročanstvo, još od sredine XIX stoljeća, širom svijeta tragali za fosilima i kopali tražeći nedostajuće karike. Uprkos njihovim najvećim naporima, **još uvijek nije otkrivena niti jedna prijelazna forma**. Svi fosili izvađeni na iskopinama pokazali su da se, suprotno vjerovanju evolucionista, život pojavio na Zemlji iznenada i potpuno formiran. Pokušavajući dokazati svoju teoriju, evolucionisti su nesvjesno uzrokovali da ona kolabira.

Jedan čuveni britanski paleontolog, **Derek V. Ager**, priznaje ovu činjenicu čak iako je i sam evolucionista:

"Ispada da ako ispitamo fosilni zapis detaljno, bilo na nivou redova ili na nivou vrsta, mi uvijek i nanovo nalazimo **ne postepenu evoluciju, nego iznenadnu eksploziju jedne grupe na račun druge**."[21]

Jedan drugi evolucionista, paleoantropolog **Mark Czarnecki** komentira ovako:

"Glavni problem u dokazivanju teorije je bio fosilni zapis; utisnuća iščezlih vrsta sačuvani u Zemljinim geološkim formacijama. Ovaj zapis nikada nije otkrio tragove Darwinovih hipotetičkih posrednih vrsta - **umjesto toga, vrste se pojavljuju i nestaju iznenadno** i ova anomalija podržala je argumente kreacionista da je svaka vrsta kreirana od strane Boga."[22]

Oni su se, također, morali nositi sa uzaludnošću čekanja da se "nedosta-

jući” prijelazni oblici pojave nekada u budućnosti, kao što je to objasnio profesor paleoantropologije sa Glasgow University, **T. Neville George**:

> “Nema više potrebe izvinjavati se zbog siromaštva fosilnog zapisa. Na neki način, fosilni zapis je postao gotovo toliko bogat da je postao nepogodan za rukovanje i otkriva se brže nego što se integrira... On **(fosilni zapis) i pored svega toga nastavlja da biva sastavljen uglavnom od pukotina**.”[23]

Život se pojavio na Zemlji iznenada i u kompleksnim oblicima

Kada se zemljini slojevi i fosilni zapis ispitaju, može se vidjeti da su se svi živi organizmi pojavili istovremeno. Najstariji sloj Zemlje u kome su nađeni fosili živih bića je onaj iz Kambrija. Njegova starost procijenjena je na 500-550 miliona godina.

Živa bića nađena u slojevima koji pripadaju kambrijskom periodu pojavila su se u fosilnom zapisu iznenada - nema njihovih prethodno postojećih predaka. Fosili nađeni u kambrijskim stijenama pripadaju puževima, trilobitima, spužvama, kišnim glistama, meduzama, morskim ježevima i drugim kompleksnim beskičmenjacima. Ovaj široki mozaik živih organizama načinjen od jednog tako velikog broja kompleksnih stvorenja, pojavio se tako iznenadno da se taj čudesni događaj u geološkoj literaturi naziva “kambrijska eksplozija”.

Najveći dio životnih oblika nađen u ovom sloju ima kompleksne sisteme kao što su oči, škrge, cirkulatorni sistem i napredne fiziološke strukture koje nisu različite od istih koji su uočljivi kod njihovih savremenih dvojnika. Naprimjer, dvolećna, saćasta građa oka kod trilobita je jedno čudo dizajna. **David Raup**, profesor geologije na Harvardskom, Ročesterskom, i Čikaškom univerzitetu, kaže: “**Trilobiti su imali optimalan dizajn koji bi danas zahtijevao dobro istreniranog i maštovitog optičkog inžinjera da ga razvije**.”[24]

Ovi kompleksni beskičmenjaci pojavili su se iznenada i kompletno formirani, bez bilo kakve karike ili prijelazne forme između njih i jednoćelijskih organizama koji su bili jedini oblik života prije njih.

Richard Monastersky, urednik *Earth Sciences*, jedna od popularnih publikacija evolucionističke literature, izjavljuje sljedeće o “Kambrijskoj eksploziji” koja je došla kao jedno totalno iznenađenje za evolucioniste:

ŽIVI FOSILI

New Scientist, 20 Januar 1984

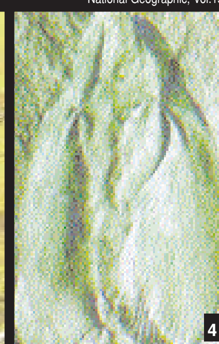

National Geographic, Vol.152

Postoje primjerci fosila stari milionima godina koji nisu drugačiji od njihovih sadašnjih "potomaka". Ovi ostaci su jasni dokazi za činjenicu da su oni postali, ne kao rezultat evolucije, već kroz posebno stvaranje: 1) Ajkula stara 400 miliona godina, (2) skakavac star 40 miliona godina, (3) mrav star 100 miliona godina, (4) Bubašvaba stara 320 miliona godina

National Geographic, Vol.152

National Geographic, Vol.159

"Istraživači imaju otada otkrivene hiljade izvrsno sačuvanih fosila koji nude jedan kratak pogled unazad, u jednu prekretnicu u historiji života. Taj momenat, prije nekih 550 miliona godina, upravo na početku Zemljinog kambrijskog perioda, **označava evolucionu eksploziju koja je napunila mora sa prvim kompleksnim bićima na svijetu**. U jednom treptaju geološkog vremena, planetom kojom su dominirale jednostavne životinje nalik na spužvu, ustupio je mjesto jednoj planeti kojom vlada široka raznolikost sofisticiranih zvijeri, životinja čiji srodnici još i danas nastanjuju svijet."[25]

Kako je Zemlja odjednom postala preplavljena jednim tako velikim brojem životinjskih vrsta i kako su se ovi posebni tipovi vrsta mogli pojaviti bez zajedničkog pretka - pitanja su koja ostaju neodgovorena od strane evolucionista. Zoolog sa Oxforda, **Richard Dawkins**, jedan od najistaknutijih zagovornika evolucionističke misli u svijetu, ovako komentira ovu realnost koja poništava same korijene svih argumenata koje on brani:

"Naprimjer, kambrijski slojevi stijena, stari oko 600 miliona godina, najs-

Jedno čudo koje zbunjuje evolucioniste:

OČI TRILOBITA

Trilobiti, koji su se odjednom pojavili u kambrijskom periodu, imaju jednu ekstremno-kompleksnu građu oka. Sastavljeno od miliona saćasto oblikovanih malih djelića i jednog dvostruko-lećnog sistema, ovo oko, po riječima profesora geologije Davida Raupa, "ima jedan optimalni dizajn koji bi bilo moguće kreirati jedino u današnje vrijeme i to od strane krajnje dobro obrazovanog i maštovitog inžinjera-optičara". Ovo oko se pojavilo prije 500 miliona godina i to u ovako perfektnom stanju. Nesumnjivo, iznenadna pojava jednog tako čudesnog dizajna ne može biti objašnjena evolucijom, što dokazuje postojanje stvaranja.

Povrh toga, saćasta građa oka trilobita je preživjela do naših dana bez ijedne jedine promjene. Neki insekti, poput pčela ili vilinskog konjica, imaju istu građu oka kao što su imali i trilobiti.* Ova situacija opovrgava evolucionu tezu da su živa bića evoluirala napredujući od primitivnih ka kompleksnima.

(*) R.L. Gregory*, Eye and Brain: The Psychology of Seeing,* Oxford University Press, 1995., p.31

tariji su u kojima nalazimo većinu od glavnih grupa beskičmenjaka. I mnoge od njih nalazimo u jednom već naprednom stadiju evolucije, u njihovom samom startu tj. odmah nakon što su se pojavili.

To je tako da pomislite da su bili usađeni tamo, bez bilo kakve evolucione historije. Nepotrebno je reći, ova pojava iznenadnog usađivanja je oduševila kreacioniste.”[26]

Kao što je Dawkin bio prisiljen priznati, kambrijska eksplozija je jak dokaz za stvaranje zato što je stvaranje jedini način da se objasni pojava života na Zemlji u njegovoj punoj formi. **Douglas Futuyma**, jedan istaknuti biolog - evolucionista, priznaje ovu činjenicu i izjavljuje: “Organizmi su se ili pojavili na Zemlji sasvim razvijeni ili nisu. Ako nisu, onda su se morali razvi-

ti iz prethodno postojećih vrsta, pomoću nekog procesa modifikacije. A ako su se **pojavili u jednom sasvim razvijenom stanju, onda su doista morali biti stvoreni od neke svemoćne inteligencije**."[27] Sam Darwin je prepoznao ovu mogućnost kada je napisao: "Ukoliko su brojne vrste koje pripadaju istom rodu ili familiji doista startale odjednom, **ta činjenica bila bi fatalna za teoriju postanka putem polaganih modifikacija kroz prirodnu selekciju**."[28] Kambrijski period nije ništa više ili manje nego "smrtonosni udarac" za Darwina. Zbog ovoga, Švicarski evolucionista, paleontropolog **Stefan Bengston**, priznaje nedostatak prijelaznih karika dok opisuje kambrijski period i kaže: "Zagonetan (i zbunjujući) za Darwina, ovaj događaj nas još uvijek zasljepljuje."[29]

Kao što se može vidjeti, fosilni zapis ukazuje da živa bića nisu evoluirala iz primitivnih u napredne forme, nego da su se umjesto toga pojavila iznenada, naprasno i u jednom savršenom stanju. Ukratko, živa bića nisu postala evolucijom, ona su bila stvorena.

Bajka o prijelazu iz vode na kopno

Evolucionisti pretpostavljaju da su morski beskičmenjaci, koji se pojavljuju u kambrijskom sloju, nekako evoluirali u ribe tokom desetina miliona godina. Međutim, upravo kao što kambrijski beskičmenjaci nemaju predaka, isto tako ne postoje ni prijelazne karike koje bi pokazivale da se između ovih beskičmenjaka i riba odigrala nekakva evolucija. Treba primijetiti da beskičmenjaci i ribe imaju enormne razlike u građi. Beskičmenjaci imaju tvrda tkiva izvana, dok su ribe kičmenjaci koje imaju svoja tvrda tkiva smještena unutar tijela. Jedna takva evolucija trebala bi milione koraka da bude završena i trebali bi postojati bilioni prijelaznih oblika koji bi predstavljali te korake.

Evolucionisti su kopali po fosilnim slojevima oko 140 godina tražeći ove hipotetične oblike. Oni su pronašli milione fosila beskičmenjaka i milione ribljih fosila, a ipak, niko nikada nije pronašao makar i jedan fosil koji je u sredini između njih.

Jedan evolucionist, paleantropolog **Gerald T. Todd**, priznaje ovu činjenicu u članku naslovljenom “Evolucija pluća i porijeklo koščatih riba”:

> “Sva tri podrazreda koštanih riba pojavljuju se u fosilnom zapisu otprilike u isto vrijeme. Oni su morfološki već široko divergentni (razilaze se) i oni su teško oklopljeni. Kako su oni nastali? Kako to da svi oni imaju teški oklop? I, zašto nema tragova ranijih, intermedijarnih (prijelaznih) oblika?”[30]

Evolucioni scenarij ide jedan korak dalje i tvrdi da su se ribe, koje su evoluirale iz beskičmenjaka, onda transformirale u amfibije. Ali za ovaj

Prema hipotetičnom scenariju prelaska "iz mora na kopno", neke ribe su osjećale potrebu da pređu iz mora na kopno zbog problema sa ishranom. Ovo, naravno, nije potkrijepljeno dokazom. Ova tvrdnja je "potkrijepljena" neosnovanim i spekulativnim crtežima kao što je ovaj gore.

scenario također nedostaju dokazi. Ne postoji niti jedan jedini fosil koji potvrđuje da su neka pola ribe/pola amfibije stvorenja ikada postojala. Ova činjenica je, iako nerado, potvrđena od strane dobro poznatog evolucionističkog autoriteta **Roberta L. Carrolla**, koji je autor djela *Paleontologija kičmenjaka i evolucija*: "**Mi nemamo intermedijarnih fosila između rhipidistian riba (njegov omiljeni "predak" tetrapoda) i ranih amfibija**."[31] Dva evolucionista, paleontolozi Colbert i Morales su u vezi s tri osnovne klase amfibija - žaba, guštera i caecilija, dali ovakav komentar:

> "**Nema dokaza bilo kakvih paleozoičnih amfibija koje su imale kombinirane karakteristike koje bi bile očekivane za jednog jedinog zajedničkog pretka.** Najstarije poznate žabe, gušteri i caecilije veoma su slične svojim živim prethodnicima."[32]

Sve do prije pedeset godina, evolucionisti su smatrali da je jedno takvo biće doista i postojalo. Ova riba, zvana Coelacanth, čija je starost procijenjena na 410 miliona godina, bila je predstavljena kao prijelazna forma sa jednim primitivnim plućima, sa razvijenim mozgom, sa digestivnim i cirkulatornim sistemom spremnim da funkcionira na zemlji i čak sa jednim primitivnim mehanizmom za hodanje. Ove anatomske interpretacije prihvaćene su kao nepobitna istina među znanstvenim krugovima sve do kraja 30-ih godina. Coelacanth je bio predstavljen kao jedna prava prijelazna forma koja dokazuje evolucioni prijelaz iz vode na kopno.

410 miliona godina star fosil Coelacantha. Evolucionisti su tvrdili da je on bio prelazni oblik iz vode na kopno. Živi primjerci ove ribe uhvaćeni su mnogo puta od 1938. godine, osiguravajući dobar primjer obima spekulacija u koje se upuštaju evolucionisti.

ZAŠTO JE PRIJELAZ IZ VODE NA KOPNO NEMOGUĆ?

Evolucionisti tvrde da je jednog dana jedna vrsta koja je živila u vodi nekako stupila na kopno i bila transformirana u vrstu koja živi na kopnu. Postoji jedan broj očiglednih činjenica koje čine takav prijelaz nemogućim:

1. Nošenje vlastite težine: Bića koja žive u moru nemaju problema u nošenju svoje vlastite težine.

Međutim, većina bića koja žive na kopnu troše 40% svoje energije samo na nošenje svojih tijela okolo. Stvorenja koja bi prelazila iz vode na kopno trebala bi razviti novi mišićni i koštani sistem (!) da bi tako istovremeno odgovorila novoj potrebi za energijom, što je nemoguće da se dogodi slučajnim mutacijama.

2. Zadržavanje toplote: Na kopnu se temperatura može brzo promijeniti i varirati u širokom opsegu. Stvorenja koja žive na kopnu imaju tjelesne mehanizme koji im omogućuju da mogu izdržati tako velike temperaturne promjene. Međutim, u moru se temperatura mijenja polahko i takve promjene ne dešavaju se unutar nekog velikog opsega. živi organizmi koji imaju tjelesni sistem reguliran prema konstantnoj temperaturi mora trebali bi steći zaštitni sistem da bi osigurali minimum štete od temperaturnih promjena na kopnu. Besmisleno je tvrditi da su ribe stekle jedan takav sistem slučajnim mutacijama odmah nakon što su stupile na kopno.

3. Korištenje vode: Ono što je neophodno za metabolizam je da voda, a čak i vlaga, trebaju biti korišteni štedljivo zbog oskudnih izvora vode na kopnu. Naprimjer, koža treba biti dizajnirana tako da dozvoli gubitak vode samo do određene mjere, dok bi u isto vrijeme sprečavala prekomjerno isparavanje. Zbog toga, živa bića koja borave na kopnu imaju osjećaj žeđi, dok ga organizmi koji žive u vodi nemaju. Pored toga, koža životinja koje žive u vodi nije pogodna za jednu nevodenu sredinu.

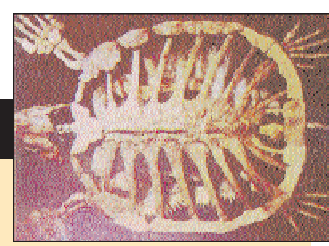
4. Bubrezi: Organizmi koji žive u vodi mogu lahko izbaciti otpadne materije, posebno amonijak, iz svojih tijela, budući da se tu u njihovoj sredini nalazi mnogo vode. Na kopnu, voda mora biti korištena ekonomično. Eto zašto ova živa bića imaju bubrege. Zahvaljujući bubrezima, amonijak se skladišti tako što se pretvara u ureu, i na taj način se koristi minimalna količina vode za njegovo izlučivanje. Dodatno, potrebni su novi sistemi da osiguravaju funkcioniranje bubrega. Ukratko, s ciljem da pređu iz vode na kopno živa bića bez ijednog bubrega trebala su iznenada i odjednom razviti cijeli bubrežni sistem.

5. Respiratorni sistem: Ribe "dišu" uzimajući kisik rastvoren u vodi koji onda propuštaju kroz škrge. Oni ne mogu živjeti više od nekoliko minuta izvan vode. Da bi opstali i živjeli na kopnu, oni moraju naprasno, u jednom trenu, steći jedan savršen plućni sistem.

Nema zaista nimalo sumnje da je nemoguće da su se sve ove dramatične fiziološke promjene mogle desiti slučajno, u istom organizmu i u isto vrijeme.

Međutim, 22. decembra 1938. načinjeno je jedno veoma interesantno otkriće u Indijskom okeanu. Ulovljen je jedan živi član familije Coelacantha, prethodno predstavljenog kao jedna prijelazna forma koja je izumrla prije sedamdeset miliona godina! Otkriće jednog "živog" prototipa Coelacantha je, bez sumnje, zadalo jak udarac evolucionistima. Evolucionista, paleoantropolog **J. L. B. Smith** je rekao da on ne bi mogao biti više iznenađen čak i kad bi naišao na živog dinosaura.[33] U godinama koje su uslijedile, u više navrata, u različitim dijelovima svijeta ulovljeno je 200 Coelacantha.

Živi Coelacanthi otkrili su koliko daleko evolucionisti mogu otići u dotjerivanju svojih imaginarnih scenarija. Nasuprot tvrdnjama, Coelacanthi nisu imali primitivna pluća, niti veliki mozak. Za organ koji su evolucionisti predstavili kao primitivna pluća ispostavilo se da nije bio ništa drugo do jedna lipidna kesa.[34] Štaviše, Coelacanth, koji je predstavljen kao "kandidat za reptila koji je polahko postajao pripremljen da prijeđe iz vode na kopno", bio je ustvari riba koja živi u dubinama okeana i koja se nikada ne približava površini bliže od 180 metara.[35]

Fosil kornjače star 100 milina godina: Nije različit od svog savremenog dvojnika. (The Dawn of Life, Orbis Pub., London 1972)

KORNJAČE SU UVIJEK BILE KORNJAČE

Upravo kao što evoluciona teorija ne može objasniti osnovne grupe živih bića kao što su ribe i reptili, ona, isto tako, ne može objasniti porijeklo vrsta unutar ovih grupa. Na primjer, kornjače, koje su reptilska vrsta, pojavljuju se u fosilnom zapisu odjedanput sa svojim jedinstvenim oklopom. "...Tokom sredine trijaskog perioda (prije oko 175.000,000 godina) njihovi (kornjačini) članovi već su bili brojni, i već su posjedovali osnovne karakteristike kornjača. Karike između kornjača i cotylosaura, od kojih su kornjače vjerovatno postale, gotovo potpuno nedostaju" (*Encyclopaedia Brittanica*, 1971, v. 22, str. 418)

Nema razlike između fosila drevnih kornjača i živih članova ove vrste danas. Jednostavno rečeno, kornjače nisu evoluirale; one su uvijek bile kornjače, otkako su stvorene takvima.

Porijeklo ptica i sisara

Prema teoriji evolucije, život je potekao i evoluirao u moru i onda je transportiran na kopno pomoću amfibija. Ovaj evolucioni scenario također predlaže da su amfibije evoluirale u reptile, bića koja žive samo na zemlji. Ovaj scenario je ponovo nevjerovatan zbog enormnih strukturalnih razlika između ove dvije klase životinja. Naprimjer, jaje amfibije je dizajnirano za razvoj u vodi, dok je reptilsko jaje dizajnirano za razvijanje na zemlji. Jedna "korak po korak" evolucija neke amfibije ne dolazi u obzir zato što nije moguće da jedna vrsta preživi bez savršeno i potpuno dizajniranog jajeta. Štaviše, kao i obično, nema dokaza o prijelaznim oblicima za koje se pretpostavljalo da su vezali amfibije sa reptilima. Evolucionista, paleontolog **Robert L.Caroll**, jedan autoritet u paleontologiji kičmenjaka, mora prihvatiti da su "**rani reptili bili veoma različiti od amfibija i da njihovi preci još uvijek nisu mogli biti pronađeni**."[36]

Ipak, beznadežno osuđeni scenariji evolucionista ovdje još nisu završeni. Još uvijek ostaje problem kako učiniti da ova bića polete! Budući da evolucionisti vjeruju da ptice mora da su nekako evoluirale, oni tvrde da su one nastale transformiranjem iz reptila. Međutim, nijedan od mehanizama specifičnih za ptice, koji imaju jednu potpuno drugačiju građu od životinja koje borave na zemlji, ne može biti objašnjen postepenom evolucijom. Kao prvo, krila, koja su crta karakteristična za ptice, jedan su veliki ćorsokak za evolucioniste. Jedan od turskih evolucionista, **Engin Korur**, priznaje nemogućnost evolucije krila:

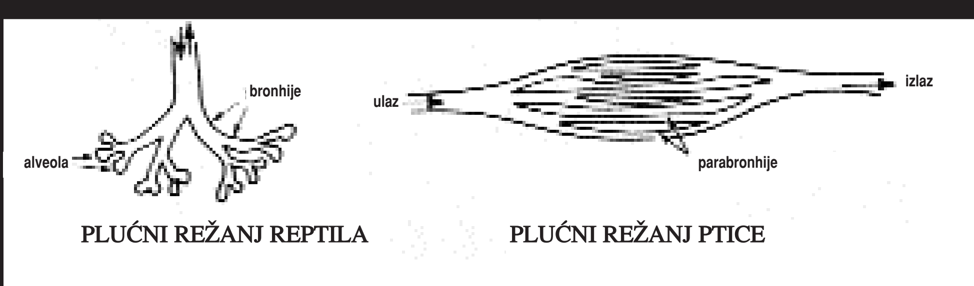
> "Zajednička karakteristika očiju i krila je da ona mogu funkcionirati jedino ako su potpuno razvijena. Drugim riječima, **jedno polurazvijeno oko ne može vidjeti; jedna ptica sa napola formiranim krilima ne može letjeti**. Kako su ovi organi postali, ostaje jedna od misterija prirode koja treba biti rasvijetljena."[37]

Pitanje "kako je savršena građa krila nastala kao rezultat uzastopnih nasumičnih mutacija" ostaje potpuno neodgovoreno. Nema načina da se objasni kako su se prednje ruke reptila mogle promijeniti u perfektno funkcionirajuća krila, kao rezultat izvrtanja u reptilskim genima (mutacija).

Štaviše, samo posjedovanje krila nije dovoljno jednom organizmu sa kopna da poleti. Organizmi koji borave na zemlji lišeni su mnogih mehanizama u tjelesnoj građi koje ptice koriste za letenje. Naprimjer, kosti ptica su mnogo lakše nego kosti životinja koje borave na zemlji. Njihova pluća funkcioniraju na drugačiji način. Oni imaju drugačiji mišićni i koštani sistem i veoma specijaliziran kardio-vaskularni sistem. Ove karakteristike su preduvjeti za letenje, koji su potrebni, u najmanju ruku, toliko koliko i krila. Ovi mehanizmi morali su postojati svi zajedno i u isto vrijeme; oni nisu mogli biti formirani postepeno - "akumuliranjem". Evo zašto je teorija koja tvrdi da su zemljani organizmi evoluirali u zračne organizme potpuno pogrešna.

Sve ovo nameće jedno drugo pitanje: čak i ako pretpostavimo da je ova nemoguća priča istinita, zašto onda evolucionisti nisu u stanju pronaći bilo kakav "polukrilati" ili "jednokrili" fosil da podrže svoju priču?

SPECIJALNA PLUĆA PTICE

Anatomija ptica je veoma različita od anatomije reptila, njihovih navodnih predaka. Ptičija pluća funkcioniraju na totalno drugačiji način od onoga u životinja koje borave na zemlji. Životinje koje borave na zemlji udišu i izdišu kroz iste disajne sudove. U ptica, dok zrak ulazi u pluća sprijeda, on izlazi straga. Ovaj posebni "dizajn" je specijalno napravljen za ptice, koje trebaju veliku količinu kisika za vrijeme leta. Nemoguće je da se jedna takva struktura razvila iz pluća reptila.

Još jedan dizajn koji evolucija nije uspjela objasniti:

PTIČIJE PERJE

Teorija evolucije, koja tvrdi da su ptice evoluirale iz reptila, nije u stanju objasniti ogromne razlike između ove dvije različite klase živih bića. U pogledu takvih struktura kao što su građa kostura, plućni sistemi i toplokrvni metabolizam, ptice su veoma mnogo razlikuju od reptila. Još jedna karakteristika koja postavlja nepremostivi jaz između ptica i reptila je perje ptica koje ima oblik potpuno jedinstven za njih.

Kada je perje ptica detaljno ispitano, nađeno je da je sačinjeno od hiljada tankih niti, vitica, koje su međusobno spojene kukicama. Ovaj jedinstveni dizajn rezultirao je izvanrednim aerodinamičkim performancama.

Tijela reptila prekrivena su krljuštima, dok su tijela ptica prekrivena perjem. Budući da evolucionisti smatraju reptile precima ptica, oni su primorani da tvrde da je ptičije perje evoluiralo iz reptilskih krljušti. Međutim, nema sličnosti između krljušti i perja.

Profesor psihologije i neurobiologije sa University of Connecticut, A. H. Brush, prihvata ovu realnost premda je evolucionist: "Svaka karakteristika, od strukture i organizacije gena do razvitka, morfogeneze i organizacije tkiva je različita (kod perja i krljušti)."[1] Štaviše, Profesor Brush se bavi ispitivanjem i proučavanjem proteinske građe ptičijeg perja i zagovara tezu da je perje "jedinstveno među kičmenjacima".[2]

Ne postoji fosilni dokaz koji bi dokazao da je ptičije perje evoluiralo iz krljušti reptila. Čak suprotno, kao što profesor Brush izjavljuje, "**perje se pojavljuje iznenada u fosilnom zapisu**, kao "neporecivo jedinstvena" osobina koja odlikuje i izdvaja perje ptica".[3] Pored toga, u reptila još nije otkrivena nikakva epidermalna struktura koja bi osiguravala porijeklo za perje ptica.[4]

Godine 1996. paleontolozi su

napravili larmu oko fosila takozvanih pernatih dinosaura po imenu Sinosauropteryx. Međutim, 1997. je otkriveno da ovi fosili nemaju nikakve veze sa pticama i da oni nisu imali savremeno perje.[5]

Sa druge strane, kada pobliže ispitamo perje ptica, nailazimo na veoma kompleksan dizajn koji ne može biti objašnjen nikakvim evolucionim procesom. Čuveni ornitolog Alan Feduccia izjavljuje da "svaka njihova crta ima aerodinamične funkcije. Ono je izuzetno lagano, ima sposobnost podizanja, što se povećava pri nižim brzinama, i može se veoma lahko vratiti u svoju prijašnju poziciju". On dalje nastavlja: "Ne mogu stvarno razumjeti kako se **jedan organ, perfektno dizajniran za let,** na početku mogao pojaviti zbog neke sasvim druge potrebe."[6]

Dizajn perja je također prisilio i Charlesa Darwina da razmišlja o njemu. Štaviše, perfektna estetika paunovog perja učinila ga je "bolesnim" (njegove vlastite riječi). U pismu koje je napisao Asai Gray 3. aprila 1860. rekao je: "Sjećam se dobro vremena kada me je pomisao na oko znala cijelog zalediti, ali sam prešao preko ovog stadija zabrinutosti...", i onda je nastavio "... a sada, djelići u građi živih bića često učine da se osjećam veoma nelagodno. Pogled na **perje paunovog repa, kada god zurim u njega, čini me bolesnim!**"[7]

---

1 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers". *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, str. 132

2 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", str. 131

3 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", str. 133

4 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", str. 131

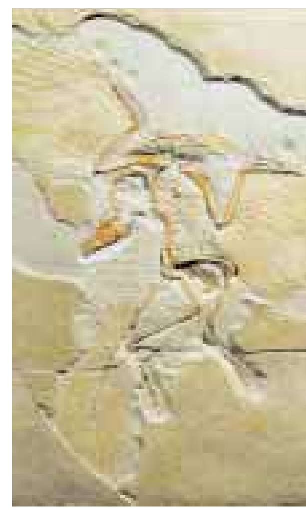
5 "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, vol. 278, 14 November 1997, str. 1229

6 Douglas Palmer, "Learning to Fly" (*Review of The Origin of and Evolution of Birds* by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), *New Scientist*, vol.153, 1 March 1997, str. 44

7 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason.* Boston, Gambit, 1971, str. 101

Još jedna navodno prijelazna forma: Archaeopteryx

Evolucionisti kao odgovor izgovaraju ime jednog jedinog bića. To je fosil jedne ptice zvane Archaeopteryx, koja je jedna od najšire poznatih tzv. prijelaznih oblika između samo nekoliko koje evolucionisti još brane. Archaeopteryx, prema evolucionistima predak savremenih ptica, živio je prije 150 miliona godina. Teorija drži da su neki od dinosaura sa malim krljuštima po imenu Velociraptor ili Dromeosaur evoluirali stičući krila i onda počinjući letjeti. Tako se za Archaeopteryxa pretpostavlja da je on prijelazna forma koja je skrenula od svog dinosaurskog pretka i počela po prvi puta da leti.

Fosil Archaeopteryxa

Međutim, posljednje studije Archaeopteryxovih fosila ukazuju da ovo biće uopće nije prijelazni oblik, nego jedna ptičija vrsta koja ima karakteristike nešto različite od današnjih ptica.

Teza da je Archaeopteryx bio "poluptica" koja nije mogla sasvim dobro letjeti bila je popularna u evolucionističkim krugovima sve donedavno. Odsutnost sternuma, to jest grudne kosti u ovog bića ili, u najmanju ruku, to što ona nije bila kao u letećih ptica, smatrana je najvažnijim dokazom da ova ptica nije mogla letjeti kako treba. (Grudna kost je kost koja se nalazi ispod grudnog koša, a na koju su pričvršćeni mišići za letenje. U našim danima ova grudna kost je uočena u svih letećih i neletećih ptica, a čak i u slijepih miševa - letećih sisara koji pripadaju veoma drugačijoj familiji.)

Međutim, **sedmi fosil Arhaeopterixa nađen 1992.** uzrokovao je veliko zaprepaštenje među evolucionistima. Razlog je bio to što je kod ovog fosila Archaeopteryxa grudna kost, za koju se od strane evolucionista pretpostavljalo da je već dugo nedostajala, ustvari postojala. Nedavno pronađeni fosil opisan je u časopisu *Nature* slijedećim riječima:

> "Nedavno otkriveni, sedmi primjerak Archaeopteryxa, sadržava djelimični pravougaoni sternum za kojim se dugo tragalo, ali koji nikada nije bio dokumentiran. **Ovo svjedoči o njegovim snažnim mišićima za letenje**."[38]

Ovo otkriće poništilo je glavnu potporu tvrdnji da je Archaeopteryx bio

poluptica koja nije mogla letjeti kako treba.

Na drugoj strani, struktura ptičijeg perja postala je jedan od najvažnijih dokaza koji potvrđuju da je Archaeopteryx bio leteća ptica u pravom smislu te riječi. Asimetrična struktura perja Archaeopteryxa je nerazlučiva od one kod savremenih ptica, što pokazuje da je životinja mogla savršeno letjeti. Kao što je izjavio čuveni paleontolog **Carl O. Dunbar:** "Jasno je uočljivo da Archaeopteryx, zbog svog perja, treba da bude klasificiran kao ptica."[39]

Još jedna činjenica koja je otkrivena na osnovu građe Archaeopteryxovog perja je bio toplokrvni metabolizam ove ptice. Kao što je poznato, reptili i dinosauri su hladnokrvne životinje na koje više utječe temperatura okoliša, nego što oni sami, nezavisno, mogu regulirati temperaturu tijela. Jedna veoma važna funkcija perja u ptice je održavanje toplote njezinog tijela. Činjenica da je Archaeopteryx imao perje pokazuje da je on, nasuprot dinosaurima, bio prava toplokrvna ptica koja je sama održavala toplotu svoga tijela.

Spekulacije evolucionista: zubi i kandže Archaeopteryxa

Dvije važne stvari na koje se evolucionisti oslanjaju kada tvrde da je Archaeopteryx prijelazni oblik, jesu kandže na krilima ove ptice i njeni zubi.

Istina je da Archaeopteryx ima kandže na svojim krilima i zube u svojim ustima, ali ove karakteristike ne impliciraju obavezno da ova bića imaju ikakvu vrstu srodstva sa reptilima. Pored toga, dvije vrste ptica koje žive danas, Taouraco i Hoatzin, imaju kandže koje im služe da se drže za grane. Ova bića su bez ikakve dvojbe ptice, bez ikakvih karakteristika reptila. Eto zašto je potpuno neosnovano tvrditi da je Archaeopteryx prijelazna forma samo na osnovu postojanja kandži na njegovim krilima.

A ni zubi u Archaeopteryxovom kljunu ne upućuju na to da je on prijelazni oblik. Evolucionisti su napravili namjernu varku govoreći da su ovi zubi karakteristika reptila. Međutim, zubi nisu tipična odlika reptila. Danas neki reptili imaju zube, a drugi ne. Štaviše, Archaeopteryx nije jedina ptičija vrsta koja ima zube. Istina je da ptice sa zubima ne postoje danas, ali kada pogledamo u fosilni zapis, vidimo da je i u doba Archaeopteryxa, kao i u doba poslije njega, i čak do prilično skoro, postojao jedan poseban rod ptica koji bi mogao biti nazvan "ptice sa zubima".

Najvažnija stvar je to da je **oblik zuba Archaeopteryxa i drugih ptica sa zubima potpuno drugačiji od oblika zuba** njihovih navodnih predaka, **dinosaura**. Čuveni ornitolozi Martin, Steward i Whetstone uočili su da Archaeopteryx i druge ptice sa zubima imaju zube sa ravnim površinama na vrhu i velikim korjenovima. Dok su zubi theropodnih dinosaura, navodnih predaka ovih ptica, izbočeni kao testera i imaju uske korjenove.[40]

Istraživači su također uporedili kosti ručnog zgloba Archaeopteryxa i njihovih navodnih predaka, dinosaura, i nisu uočili sličnosti među njima.[41]

Studije anatoma kao što su Tarsitano, Hecht i A. D. Walker otkrile su da su neke "sličnosti" za koje se tvrdilo da postoje između ovog stvorenja i dinosaura (kao što je predloženo od strane **Johna Ostroma**, istaknutog autoriteta, koji tvrdi da je Archaeopteryx evoluirao iz dinosaura), bile ustvari samo pogrešne interpretacije.[42]

Svi ovi nalazi ukazuju da Archaeopteryx nije bio prijelazna karika, nego samo ptica koja je spadala u kategoriju ptica koja se može nazvati "ptice sa zubima".

Archaeopteryx i fosili drugih drevnih ptica

Dok su evolucionisti desetinama godina tvrdili da je Archaeopteryx najveći dokaz za njihov scenario u vezi sa evolucijom ptica, neki nedavno nađeni fosili poništavaju taj scenario u drugim aspektima.

Lianhai Hou i **Zhonghe Zhou**, dva paleontologa na Kineskom institutu za paleontologiju kičmenjaka, 1995. su otkrili novi ptičiji fosil kojeg su nazvali **Confuciusornis**. Ova ptica je bila gotovo iz istog doba kao i Archaeopteryx (oko 140 miliona godina stara), ali nije imala nikakve zube u ustima. Dodatno, njezin kljun i perje imaju iste karakteristike kao kod današnjih ptica. A uz to što ima istu građu kostura kao savremene ptice, ova ptica također ima kandže na svojim krilima, upravo kao Archaeopteryx. Ona je imala i jednu specijalnu strukturu, nazvanu "pigostil", koja je podupirala repno perje. Ukratko, ova ptica, koja je iste dobi kao i Archaeopteryx (koji se smatra najstarijim pretkom svih ptica i koji je prihvaćen kao polureptil), veoma je ličila savremenim pticama. Ova činjenica poništila je sve evolucionističke teze koje drže da je Archaeopteryx primitivni predak svih ptica.[43]

Jedan drugi fosil, iskopan u Kini u novembru 1996., uzrokovao je čak i veću konfuziju. Postojanje ove 130 miliona godina stare ptice po imenu **Liaoningornis** objavili su Hou, Martin i Alan Feduccia u časopisu *Science*. Liaoningornis je imao grudnu kost na koju su bili pripojeni mišići za letenje, upravo kao u savremenih ptica. Ova ptica ne razlikuje se od savremenih ptica također ni u drugim aspektima. Jedina razlika su zubi u njenim ustima. Ovakva situacija pokazala je da ptice sa zubima uopće nisu imale primitivnu strukturu, kako su navodili evolucionisti.[44] Ovo je rečeno u jednom članku u časopisu *Discover* pod naslovom "Odakle su došle ptice? Ovaj fosil kaže da nisu od dinosaura".[45]

Ptica nazvana Confuciusornis je iste dobi kao Archaeopteryx.

Još jedan fosil koji pobija evolucionističku tvrdnju u vezi sa Archaeopteryxom je **Eoalulavis**. Građa krila Eoalulavisa, za kojeg je rečeno da je 30 miliona godina mlađi od Archaeopteryxa, uočena je u "sporoletećih" savremenih ptica. Ovo dokazuje da su prije 120 miliona godina po nebu letjele ptice koje se u mnogim aspektima ne razlikuju od savremenih ptica.[46]

Ove činjenice još jednom zasigurno ukazuju da niti Archaeopteryx niti neka druga drevna ptica slična njemu nisu bili prijelazne forme. Fosili ne pokazuju da su različite vrste ptica evoluirale jedna iz druge. Nasuprot tome, fosilni zapis dokazuje da su današnje savremene ptice i neke arhaične ptice kao Archaeopteryx ustvari živjele zajedno, u isto vrijeme. Ali su neke od ovih vrsta ptica kao npr. Archaeopteryx i Confuciusornis izumrle i samo je jedan dio od prvobitno postojećih vrsta bio u stanju stići do današnjih dana.

Ukratko, neke posebne karakteristike Archaeopteryxa ne ukazuju da je ovo živo biće prijelazna forma! **Stephan Jay Gould** i **Niles Eldredge**, dva paleontologa sa Harwarda i širom svijeta poznati evolucionisti, prihvataju da je Archaeopteryx "mozaično" živo biće koje posjeduje različite karakteristike u svojoj građi, ali da on ipak nikako ne može biti smatran prijelaznom formom![47]

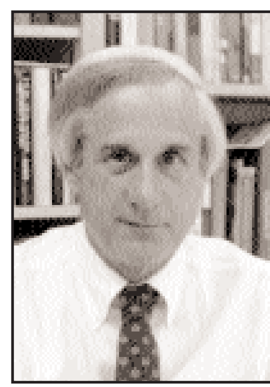
Imaginarna ptica-dinosaur karika

Pokušavajući predstaviti Archaeopteryxa kao prijelaznu formu, evolucionisti tvrde da su ptice evoluirale iz dinosaura. Međutim, jedan od najpoznatijih ornitologa u svijetu, **Alan Feduccia** sa University of North Carolina, suprotstavlja se teoriji da ptice imaju srodstvo sa dinosaurima, uprkos činjenici da je on i sam evolucionist. Feduccia o ovome kaže:

> **"E pa ja sam studirao ptičije lobanje tokom 25 godina i kako god pogledam, ne vidim nikakvu sličnost. Ja je jednostavno ne vidim..."** Theropodno-kopneno porijekla ptica će, po mom mišljenju, biti najveća zabuna paleontologije XX stoljeća."[48]

Larry Martin, specijalista na području drevnih ptica sa University of Kansas, suprotstavlja se teoriji da su ptice došle po istoj lozi kao i dinosauri. Dok je komentirao kontradiktornosti u koje evolucija pada o ovom pitanju, Martin je izjavio:

> "Da vam pravo kažem, ukoliko bih morao podržati dinosaursko porijeklo ptica sa ovim karakteristikama, ja bih se uznemirio i zbunio svaki put kada bih morao ustati i govoriti o tome."[49]

Alan Feduccia

Da sumiramo. Scenario "Evolucije ptica", konstruiran jedino na bazi Archaeopteryxa, nije ništa drugo do produkt predrasuda i puko priželjkivanje evolucionista.

Porijeklo sisara

Kao što smo naprijed istakli, teorija evolucije zastupa stav da su se neka imaginarna bića koja su izašla iz mora transformirala u reptile i da su ptice formirane evolucijom reptila. Prema istom scenariju, reptili su preci ne samo ptica nego isto tako i sisara. Međutim, postoje velike strukturalne pukotine između reptila, koji imaju krljušti na svojim tijelima, koji su hladnokrvni i koji se razmnožavaju polaganjem jaja, sa jedne strane, i sisara koji imaju krzno na svojim tijelima, koji su toplokrvni i koji se razmnožavaju rađajući svoje potomstvo kao živo, sa druge strane.

Jedan primjer strukturalnih barijera između reptila i sisara je **građa njihove čeljusti**. Donja čeljust sisara sastoji se samo od jedne kosti u kojoj su smješteni zubi. U reptila postoje tri male kosti na objema stranama donje čeljusti. Druga osnovna razlika je to što svi sisari imaju tri kosti u srednjem uhu (čekić, nakovanj i uzengija). A u svih reptila postoji samo jedna kost u srednjem uhu. Evolucionisti tvrde da su čeljust i srednje uho reptila postepeno evoluirali u čeljust i uho sisara. A ipak, pitanje kako se ova promjena dogodila ostaje neodgovoreno. Osobito, nikada ne može biti objašnjeno pitanje kako je uho sa samo jednom kosti evoluiralo u uho sa tri kosti i kako je proces slušanja nastavio funkcionirati u međuvremenu. Nije iznenađenje da nije pronađen niti jedan jedini fosil koji bi vezao reptile i sisare. Zbog ovoga je paleontolog **Roger Lewin** bio prisiljen reći da je "**prijelaz na prvog sisara, koji se vjerovatno desio u samo jednoj ili najviše dvije loze, još uvijek enigma**".[50]

George Gaylord Simpson, jedan od najvećih evolucionih autoriteta i osnivača neodarvinističke teorije, daje slijedeći komentar na ovu činjenicu koja je potpuno zbunjujuća za evolucioniste:

> "Najzagonetniji događaj u historiji života na Zemlji je **promjena iz mezozoika, doba reptila, u doba sisara**. Bilo je to kao da je iznenada spuštena zavjesa na stadij gdje su sve vodeće uloge imali reptili, posebno dinosauri, u velikom broju i zbunjujućoj raznolikosti, i odmah ponovo podignuta da bi otkrila istu okolinu, ali potpuno novi raspored uloga, raspored u kojem se dinosauri uopće ne pojavljuju, drugi reptili su malobrojni, **a sve vodeće uloge igraju sisari takvih vrsta koje su se jedva naslućivale u prethodnim stadijima**."[51]

Štaviše, kada su se sisari iznenada pojavili bili su već tada vrlo različiti jedni od drugih. Takve različite, neslične životinje, kao **slijepi miševi, konji, miševi i kitovi** svi su sisari i svi oni su se pojavili za vrijeme istog geološkog doba. Ustanovljavanje evolucionog srodstva među njima je nemoguće, čak i unutar najširih granica mašte. Evolucionistički zoolog **R. Eric Lombard** pravi ovaj zaključak u članku koji je izašao u časopisu *Evolution*:

> **"Oni koji tragaju za specifičnom informacijom korisnom u konstruiranju filogeneze roda sisara biti će razočarani**."[52]

Sve ovo pokazuje da su se sva živa bića pojavila na Zemlji iznenada i u

PORIJEKLO MUHA

Budući da tvrde da su se dinosauri transformirali u ptice, evolucionisti podržavaju svoje postavke tako što govore da su neki dinosauri koji su mahali svojim prednjim nogama da ulove muhe "dobili krila i poletjeli", kao što se vidi na slici.

Budući da ova teorija nema nikakve znanstvene baze i budući da nije ništa drugo do jedna obična tvorevina mašte, ona također iziskuje jednu veoma priprostu logičku kontradikciju: muha, primjer koji su dali evolucionisti da objasne porijeklo letenja, već je imala savršenu sposobnost da leti. Dok prosječan čovjek ne može otvoriti i zatvoriti svoje oči 10 puta u sekundi, **jedna prosječna muha mahne svojim krilima 500 puta u sekundi.** Štaviše, ona miče oba svoja krila istovremeno.[I] najmanji nesklad u vibraciji krila uzrokovao bi da muha izgubi ravnotežu, ali ovo se nikada ne događa.

Evolucionisti bi trebali prvo doći sa objašnjenjem kako je muha stekla ovu perfektnu sposobnost leta. Umjesto toga, oni su sastavili imaginarni scenario o tome kako su nezgrapna bića kao reptili počela letjeti.

Pored toga, perfektna kreacija kućne muhe poništava tvrdnju evolucije. Engleski biolog **Robin Wootton**, u članku naslovljenom "Mehanički dizajn krila muhe", napisao je slijedeće:

Jedan primjer evolucionističkih scenarija: Dinosauri koji su iznenada dobili krila pokušavajući da uhvate muhu!

"Što bolje razumijemo funkcioniranje krila insekata, ukazuje nam se sve suptilniji i ljepši dizajn. Građa svakog od njih je redovno dizajnirana na način da se deformira što je moguće manje; mehanizmi su dizajnirani tako da pomjeraju sastavne dijelove u predvidivim pravcima. **A ipak, oni međusobno imaju samo nekoliko tehnoloških paralela (ukoliko ih ikako imaju).**[1]

Sa druge strane, ne postoji nijedan jedini fosil koji može biti dokaz za imaginarnu evoluciju muhe. To je ono što je istaknuti francuski zoolog **Grasse** mislio kada je rekao: **"Mi smo u tami što se tiče porijekla insekata."**[2]

1Robin J. Wooton, "The Mehanical Design of Insect Wings", Scientific American, v. 263, November 1990, str. 120

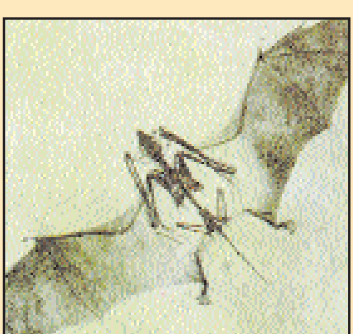
2 Pierre - P. Grasse, Evolution of Living Organisms, New York, Academic Press, 1977, str. 30

svojoj punoj formi, bez ikakvog evolucion konkretan dokaz činjenice da su ona bila stv činjenicu da su žive vrste nastale u određen evolucionisti pokušavaju interpretirati ka evolucije. A, ustvari, redoslijed po kojem s živa bića pojavila je "**redoslijed stvaranja**", budući da nije moguće (nema dokaza) govoriti o nekom evolucionom procesu. Sa izvanredni stvaranjem, bez ikakve mahane, okeani, a zemlja, bili su napunjeni živim bićima, a n stvoren čovjek.

Suprotno priči o "čovjeku majmunu" koja se natura masama pomoću intenzivne medijske propagande, čovjek se također pojavio na Zemlji iznenada i potpuno formiran.

Evolucionisti predlažu da su sve vrste sisara evoluirale iz zajedničkog pretka. Međutim, postoje velike razlike između različitih vrsta sisara takvih kao što su medvjedi, kitovi, miševi i slijepi miševi. Svaka od ovih vrsta živih bića posjeduje specifično dizajnirane sisteme. Naprimjer, slijepi miševi su stvoreni sa veoma osjetljivim radarskim sistemom koji im pomaže da se orijentiraju u tami. Ovi kompleksni sistemi koje moderna tehnologija može samo imitirati, nikako se nisu mogli pojaviti kao rezultat slučajnosti. Fosilni zapis također pokazuje da su šišmiši postali odjednom, u njihovom sadašnjem, perfektnom stanju, i da oni nisu prošli kroz bilo kakav "evolucioni proces".

Fosil slijepog miša star 50 miliona godina: nije različit od svoga današnjeg potomka. ***(Science, vol. 154)***

SCENARIO EVOLUCIJE KONJA

Sve donedavno, imaginarni niz za koji se pretpostavljalo da prikazuje evoluciju konja bio je reklamiran kao glavni fosilni dokaz za teoriju evolucije. Danas, međutim, mnogi evolucionisti sami otvoreno priznaju da je scenario evolucije konja propao. Evolucionista **Boyce Rensberger**, koji je održao govor za vrijeme četverodnevnog simpozija o temi problem postepene evolucione teorije, održanom 1980. u Field Museum of Natural History u Chicagu, koji je pohađalo 150 evolucionista, rekao je da scenario evolucije konja nema osnova u fosilnom zapisu i da nije uočen evolucioni proces koji bi govorio u prilog postepene evolucije konja:

> "Već je odavno poznato da je pogrešan popularno ispričan primjer evolucije konja, koji upućuje postepeni niz promjena od četveronožnog bića veličine lisice, koje je živilo prije 50 miliona godina, do današnjeg mnogo većeg "jednoprstog" konja. Umjesto postepene promjene, **fosili svake posredne vrste pojavljuju se potpuno različiti, ostaju nepromijenjeni** i onda izumiru. **Prijelazne forme su nepoznate."**[1]

Časno priznajući ovaj značajni ćorsokak u scenariju evolucije konja, Rensberger se posebno pozvao na "ćorsokak prijelaznih karika", koji je uistinu najveći problem teorije, barem što se tiče fosilnog zapisa.

Čuveni paleontolog **Colin Patterson,** direktor Natural History Museum of England, gdje su izložene sheme "evolucije konja", rekao je slijedeće o ovoj izložbi koja se još pokazuje publici u prizemlju muzeja:

> "Bilo je užasno mnogo priča, sve jedna maštovitija od druge, o tome kakav je ustvari karakter te historije (života). Najčuveniji primjer, još na izložbi dolje, izložba je evolucije konja pripremljena otprilike prije pedeset godina. Ona je bila predstavljena kao doslovna istina u udžbeniku za udžbenikom. Danas, ja mislim da je to jadno i žalosno, posebno kada ljudi koji nude takve priče mogu i sami biti svjesni **spekulativne prirode** nekih od tih stvari."[2]

Šta je osnova za scenario "evolucije konja"? Ovaj scenario je formuliran pomoću obmanljivih slika-shema koje su smišljene tako što su u nizu poredani fosili različitih živih vrsta koje su živjele u širokom rasponu različitih perioda u Indiji, Južnoj Africi, Sjevernoj Americi i Evropi, potpuno u skladu sa bogatom snagom mašte evolucionista. Postoji više od 20 slika-shema evolucije konja predloženih od strane različitih istraživača. Evolucionisti nisu stigli niti do jednog jedinog zajedničkog dogovora o temi ovih porodičnih stabala, koja su, usput, potpuno različita jedna od drugih. Jedina zajednička tačka ovih stabala je vjerovanje da je biće veličine psa nazvano "Eohippus" (Hyracotherium), koje je živjelo u eocenu prije 55 miliona godina, bilo predak savremenog konja. Međutim, Eohippus je potpuno isti kao životinja zvana "hyrax", koja još uvijek živi u Africi i nema srodstva ili sličnosti sa konjem.[3]

Nekonzistentnost tvrdnje o evoluciji konja je dalje rasvijetljena sa drugim fosilnim ostacima koji su nedavno iskopani. Fosili savremene vrste konja (Equus

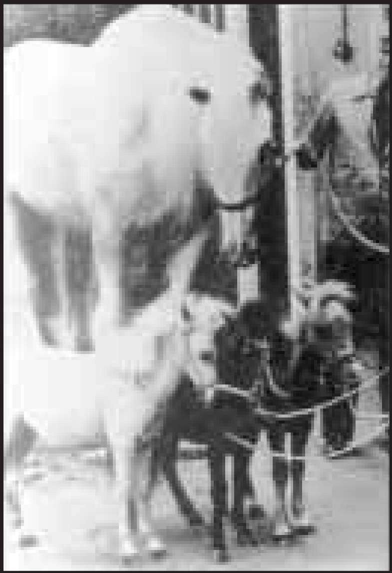
Nevadensis i Equus Occidentalis) otkriveni su u istom sloju sa Eohippusom.[4] Ovo pokazuje da su savremeni konj i njegov navodni predak živjeli istovremeno, i tako dokazuje da se nikakav evolucioni proces, takav kao evolucija konja, nije nikada odigrao.

Štaviše, čuveni paleontolog Pettingrew izjavljuje da je savremeni konj živio 70 miliona godina prije njegovog navodnog pretka. Prema Pettingrewu, "jednoprsti" savremeni konji živjeli su u Mezozoiku prije 120 miliona godina, dok se njegov pretpostavljeni predak, višeprsti konj, pojavio u Eocenu prije 50 miliona godina i izumro prije 40 miliona godina.[5] Paleontološki ćorsokak evolucijskog niza konja objasnio je **Francis Hitching**:

> "Potupni niz fosila konja, smješten u slojevima stijena, u prikladnom evolucionom poretku, od dna do vrha, nije nađen ni na jednom mjestu u svijetu."[6]

Namjernim zanemarivanjem nekih fosila koji se nisu uklapali u njega, niz konja, koji je već bio sasvim nevjerovatan, postao je još upitnijim. Naprimjer, "Moropus", koji je živio u miocenu, nije bio uključen u fosilni niz jednostavno zbog toga što nije služio namjerama evolucionista. U *Enciklopediji prethistorijskih životinja* je rečeno da je dva metra visoki Moropus čak masivniji i od svog savremenika Meryhippusa, a i od svog današnjeg ekvivalenta. Zbog toga, on anulira postepeni evolucioni poredak.[7]

Sve ove činjenice su jak dokaz da sheme evolucije konja, koje su predstavljene kao jedan od najčvršćih dokaza evolucije, nisu ništa drugo do fantastične i nevjerovatne priče. Ovo je prilično značajno u pokazivanju odsustva kredibiliteta i integriteta teorije evolucije i u demonstriranju ciljeva i metoda kojima se služe njezini zagovornici.

Mnogo konja različitih veličina žive na Zemlji. Shema "evolucije konja" nije ništa drugo do niz fosila sisara i fosila ovih različitih tipova konja, poredanih od manjeg ka većem.

---

1 Boyce Rensberger, Houston Chronicle, November 5, 1980, blm.4, str. 15

2 Colin Patterson, Harper's, February 1984, str. 60

3 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe:Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields, 1982, str. 30-31

4 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, str. 30-31

5 L. Du Nouy, Human Destiny, New York: The New American Library, str. 74

6 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe, 1982, str. 30-31.

7 Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopaedia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, str. 252

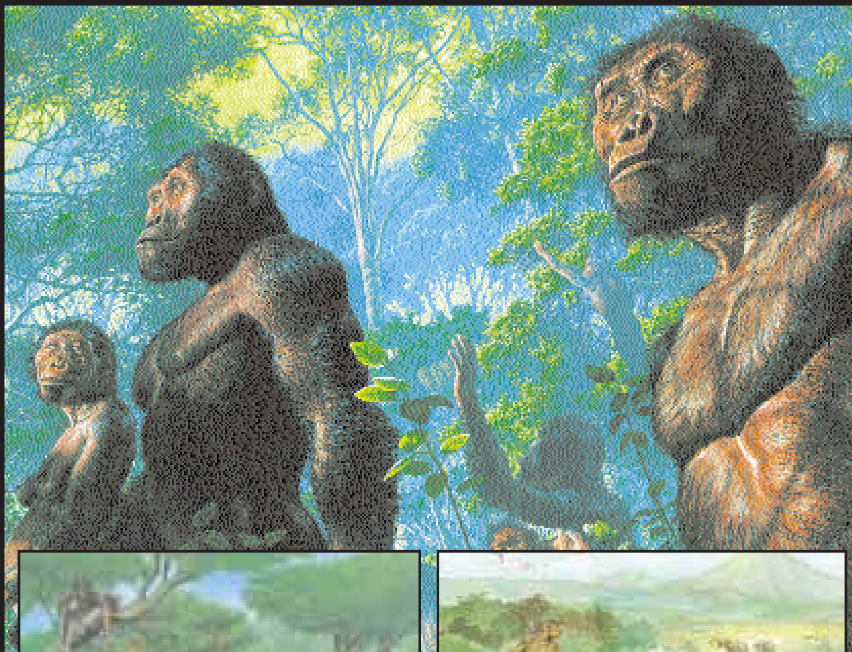
Obmanljive interpretacije fosila od strane evolucionista

Prije nego što krenemo u detalje legende o evoluciji čovjeka, trebamo spomenuti propagandni metod koji je uvjerio javnost u ideju da je biće pola čovjek-pola majmun doista živjelo nekada u prošlosti. Ovaj propagandni metod koristi se "**rekonstrukcijama**" načinjenim na osnovu fosila. Rekonstrukcije se mogu definirati kao crtanje slika ili konstruiranje modela živog bića na bazi jedne jedine kosti - ponekad na bazi samo jednog fragmenta - koji je iskopan. "Ljudi-majmuni" koje mi vidimo u novinama, časopisima ili filmovima, ustvari su rekonstrukcije.

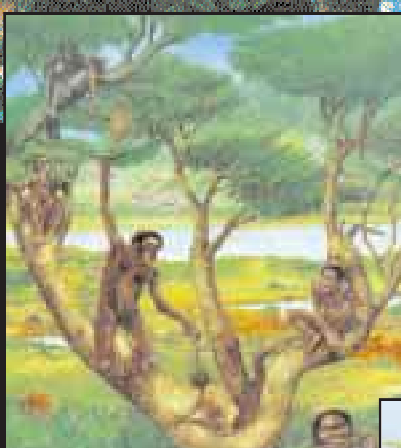
Budući da su fosili obično neuređeni i nekompletni, bilo koja pretpostavka bazirana na njima je vjerovatno potpuno spekulativna. Ustvari, rekonstrukcije (crteži ili modeli) bazirane na fosilnim ostacima od strane evolucionista smišljeno su precizno pripremljene samo da bi potvrdile evolucione teze. Jedan antropolog sa Harwarda, **David R. Pillbeam**, naglašava ovu činjenicu kada kaže: "U najmanju ruku, u paleoantropologiji podaci su još uvijek oskudni i manjkavi tako da teorija veoma mnogo utiče na interpretacije. **U prošlosti, teorije su jasno odražavale naše trenutne ideologije umjesto stvarne podatke.**"[53] Budući da su ljudi visoko impresionirani vizualnim informacijama, ove rekonstrukcije veoma dobro služe ciljevima evolucionista, a to je da ubijede ljude da su ova rekonstruirana bića stvarno postojala u prošlosti.

Ovdje moramo istaći jednu posebno važnu stvar: rekonstrukcije bazirane na ostacima kosti mogu otkriti jedino veoma općenite karakteristike objekta, budući da stvarni karakteristični detalji i mehka tkiva vremenom brzo propadaju i iščezavaju. Zbog toga, sa spekulativnom interpretacijom mehkih tkiva, rekonstruirani crteži ili modeli postaju totalno ovisni o mašti osobe koja ih pravi. **Earnst A. Hooten** sa Harward University objašnjava ovu situaciju ovako:

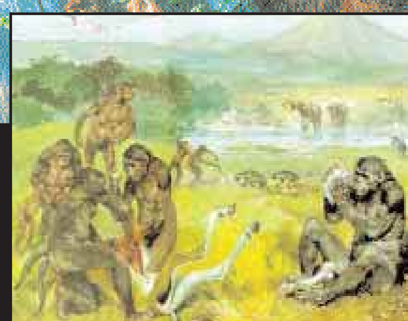
"Pokušati restaurirati mehke dijelove je jedan čak još hazardniji poduhvat. Usne, oči, uši i nagib nosa ne ostavljaju indicija na dijelovima kosti koji leže

National Geographic, Mart 1996

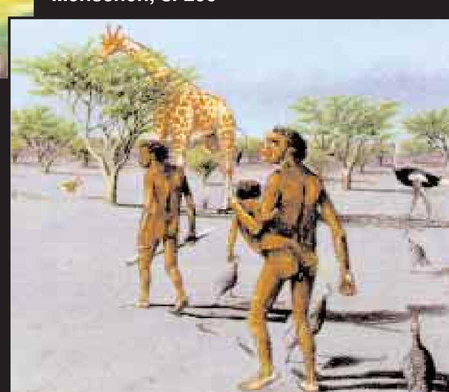

Junior Larousse Temel Bilgi Encyclopedia, Vol. 1 s. 94

Geheimnisse Der Urzeit, Tiere und Menschen, s. 200

Junior Larousse Temel Bilgi Encyclopedia, Vol. 1 s. 96

IMAGINARNI CRTEŽI: U svojim slikama i rekonstrukcijama, evolucionisti namjerno daju oblik crtama koje ustvari ne ostavljaju nikakve fosilne tragove, na način da podržavaju evoluciju. Primjer: građa nosa i usana, oblik kose, oblik obrva i druge dlake na tijelu. Oni također izrađuju detaljne slike, slikajući ova imaginarna bića kako hodaju sa svojim obiteljima, kako love ili u drugim prilikama njihovog svakodnevnog života. Međutim, svi ovi crteži samo su tvorevine mašte i nemaju ekvivalent u fosilnom zapisu.

TRI RAZLIČITE REKONSTRUKCIJE BAZIRANE NA ISTOJ LOBANJI

Crtež koji je objavljen u *Sunday Timesu*, 5 aprila 1964. godine

Maurice Wilsonov crtež

N.Parkerov crtež *N. Geographic*, septembar 1960

ispod njih. **Vi sa jednakom lahkoćom na neandertaloidnoj lobanji možete modelirati osobine šimpanze kao i crte lica filozofa."**

Ako ove navodne restauracije drevnih tipova čovjeka imaju ikakve znanstvene vrijednosti, onda je to zaista samo u sasvim maloj mjeri i one su pogodne jedino da zavedu javnost... zato, ne vjerujte rekonstrukcijama.[54]

Ustvari, evolucionisti su izmislili tako "besmislene priče" da oni čak pripisuju različita lica jednoj te istoj lobanji. Tri različito rekonstruirana crteža načinjena za fosil nazvan Australopithecus robustus (Zinjanthropus) čuveni su primjer takvog falsificiranja.

Pristrasna interpretacija fosila ili fabriciranje mnogih imaginarnih rekonstrukcija su pokazatelj kako često evolucionisti pribjegavaju trikovima. A ipak, to izgleda nevino kada se uporedi sa namjernim falsifikatima koji su bili izvršeni u historiji evolucije.

Maurice Wilsonov crtež (From Ape to Adam The Search For The Ancestry Of Man, Herbert Wendt)

Steven M. Stanley crtež (Human Origins)

Dva crteža Javanskog čovjeka koja se vide gore, a koja su potpuno različita jedan od drugog, predstavljaju dobar primjer kako evolucionisti fantastično interpretiraju fosile.

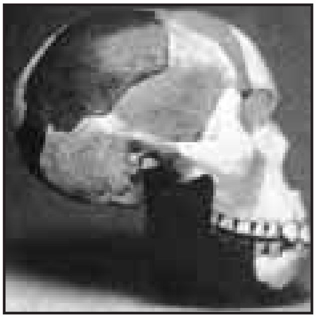
Falsifikati evolucije

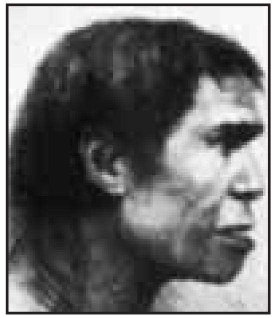
Ne postoji konkretan fosilni dokaz koji podržava sliku "čovjeka-majmuna" koja se neprekidno naučava i propagira od strane medija i evolucionističkih akademskih krugova. Sa četkicama u svojim rukama evolucionisti proizvode imaginarna bića, a činjenica da ovi crteži ipak ne odgovaraju fosilima, predstavlja ozbiljan problem za njih. Jedan od interesantnih metoda kojima se služe da bi prevazišli ovaj problem je da **"proizvedu" fosile koje ne mogu pronaći**. Piltdownski čovjek, najveći skandal u historiji znanosti, tipičan je primjer ovog metoda.

Piltdownski čovjek: Orangutanska čeljust i lobanja čovjeka!

Dobro poznati doktor i također amater paleoantropolog, **Charles Dawson**, tvrdio je da je 1912. godine pronašao čeljusnu kost i dio lobanje u jami u Piltdownu u Engleskoj. Pa iako je čeljusna kost bila više nalik na majmunsku, zubi i lobanja bili su kao u čovjeka. Ovi primjerci su nazvani "Piltdownski čovjek". Za njih se tvrdilo da su bili 500 hiljada godina stari, a izloženi su u nekolicini muzeja kao apsolutni dokaz evolucije čovjeka. Tokom više od 40 godina napisani su mnogi znanstveni članci o "Piltdownskom čovjeku", načinjene su mnoge interpretacije i crteži, a ovaj fosil je bio predstavljen kao važan dokaz evolucije čovjeka. Ne manje od pet stotina doktorskih teza bilo je napisano o toj temi.[55] Čuveni američki paleoantropolog **Henry Fairfield Osborn**, dok je bio u posjeti British Museumu 1935., rekao je: "...Moramo se uvijek nanovo podsjećati da je priroda puna paradoksa i ovo je jedno zadivljujuće otkriće o ranom čovjeku..."[56]

Godine 1949. **Kennet Oakley** iz paleontološkog odjela British Museuma iskušao je metod "testiranja florom", jedan novi test korišten za određivanje dobi fosila. Proba je načinjena na fosilu Piltdownskog čovjeka. Rezultat je bio zapanjujući. Za vrijeme testa se shvatilo da čeljusna kost Piltdownskog čovjeka ne sadrži nimalo flourina. Ovo pokazuje da je bila sahranjena pod

ČELJUST ORANGUTANA I LOBANJA ČOVJEKA
Fosil Piltdownskog čovjeka, koji je obmanjivao svijet znanosti tokom više od 40 godina, bio je ustvari znanstvena prevara počinjena od strane evolucionista kombiniranjem dvije kosti koje su pripadale kosturima dvaju različitih vrsta - majmunskoj i ljudskoj.
Lijevo je lažni fosil i ilustrirani imaginarni Piltdownski čovjek baziran na njemu.

zemljom ne više od nekoliko godina. A lobanja, koja je, kako se na testu pokazalo, sadržavala samo malu količinu fluorina, bila je stara samo nekoliko hiljada godina.

Posljednje hronološke studije napravljene metodom fluorina otkrile su da je lobanja stara samo nekoliko hiljada godina. Utvrđeno je da zubi u čeljusti pripadaju jednom orangutanu i da su bili vještački umetnuti, kao i da su "primitivne" alatke koje su otkrivene zajedno sa fosilima ustvari samo jednostavne imitacije koje su bile izoštrene čeličnim oruđima.[57] U detaljnim analizama upotpunjenim od strane Weinera ovaj falsifikat je javnosti otkriven 1953. **Lobanja je pripadala 500 godina starom čovjeku, a donjočeljusna kost je pripadala nedavno uginulom majmunu!** Zubi su nakon toga bili specijalno smješteni u niz i dodani čeljusti, a zglobovi su bili napunjeni u namjeri da podsjećaju na zglobove čovjeka. Onda su svi ovi dijelovi obojeni kalijum-dihromatom da bi dobili zastarjeli izgled. Ova boja počela je nestajati kada su dijelovi fosila bili umočeni u kiselinu. **Le Gros Clark**, koji je bio član tima koji je razotkrio falsifkat, nije mogao sakriti svoje zaprepaštenje i rekao je da **"tragovi" umjetne abrazije odmah upadaju u oči**. Ustvari, toliko su bili očigledni da sa pravom možemo pitati - kako to da su izmakli pažnji ranije?[58] Nakon svega ovoga "Piltdownski čovjek" je žurno premješten iz British Museuma gdje je bio izložen više od 40 godina.

Nebraska čovjek: Jedan jedini svinjski zub

Godine 1922. **Henry Fairfield Osborn**, menadžer American Museum of Natural History, objavio je da je u Zapadnoj Nebraski, blizu Snake Broka, pronašao fosil u vidu zuba-molara koji pripada pliocenu. Ovaj zub je navodno imao karakteristike koje su zajedničke za čovjeka i majmuna. Započele su

duboke znanstvene rasprave u kojima su neki tumačili da zub pripada Pithecanthropus erectusu, dok su drugi tvrdili da je bliži ljudskom biću. Ovaj fosil, koji je izazvao obimnu debatu, nazvan je "Nebraska čovjek". Odmah mu je, također, dato i "znanstveno ime": Hesperopithecus haroldcooki.

Mnogi autoriteti dali su Osbornu svoju podršku. **Samo na osnovu ovog jednog zuba, nacrtane su rekonstrukcije glave i tijela Nebraska čovjeka**. Štaviše, Nebraska čovjek je čak naslikan zajedno sa njegovom ženom i djecom, kao cijela porodica u prirodnom ambijentu.

Svi ovi scenariji razvijeni su samo od jednog zuba. Evolucionistički krugovi priznali su ovog "čovjeka duha" do te mjere da je jedan istraživač, po imenu **William Brayan**, kada se suprotstavio ovim pristrasnim odlukama koje se oslanjaju samo na jedan zub, bio veoma strogo iskritiziran.

Godine 1927. pronađeni su također i ostali dijelovi kostura ovog fosila. Prema ovim novootkrivenim dijelovima, zub nije pripadao niti čovjeku, a niti majmunu. Shvaćeno je da je pripadao jednoj izumrloj vrsti divlje američke svinje - Prosthennophs. **William Gregory** ovako je naslovio svoj članak objavljen u časopisu *Science* u kome je objavio svoju grešku: "Hesperopithecus: Očito ni majmun, a ni čovjek".[59] Tada su svi crteži Hesperopithecus haroldcookija i "njegove porodice" bili žurno izmješteni iz evolucione literature.

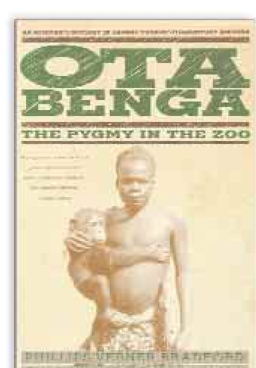

Ova slika je nacrtana na bazi samo jednog jedinog zuba i objavljena u časopisu *Illustrated London News* 24. jula 1922. Međutim, evolucionisti su bili izuzetno razočarani kada je otkriveno da ovaj zub nije pripadao ni majmunolikom biću, ni čovjeku, nego jednoj izumrloj vrsti svinje.

Ota Benga: Afrikanac u kafezu

Nakon što je Darwin sa svojom knjigom *The Descent of Man* (Porijeklo čovjeka) promovirao tvrdnju da je čovjek evoluirao iz majmunolikog živog bića, počeo je tražiti fosile koji bi ovu tvrdnju i podržali. Međutim, neki evolucionisti vjerovali su da se "pola čovjek-pola majmun" bića mogu naći ne samo u fosilnom zapisu, nego također, kao čak i danas postojeća živa bića u različitim dijelovima svijeta. U početku XX stoljeća ova potjera za "**živim prijelaznim karikama**" vodila je nesretnim incidentima, od kojih je jedan od najokrutnijih bio onaj sa Pigmejcem po imenu **Ota Benga**.

Ota Benga je zatvoren 1904. od strane jednog evolucionističkog istraživača u Kongu. Na njegovom jeziku, ime Ota Benga značilo je "prijatelj". On je imao ženu i dvoje djece. Vezan lancima i bačen u kafez kao životinja, on je odveden u SAD gdje su ga evolucionistički znanstvenici izložili javnosti u St. Louis World Fair zajedno sa nekim majmunskim vrstama i predstavili ga kao "**čovjeku najbližu prijelaznu kariku**". Dvije godine kasnije, odveli su ga u Bronx Zoo-vrt u New Yorku i tamo ga izložili pod oznakom "drevni preci čovjeka" skupa sa nekoliko šimpanzi, gorilom po imenu Dinah i orangutanom zvanim Dohung. **Dr. William T. Hornaday**, evolucionista, direktor zoološkog vrta, držao je duge govore o tome kako je ponosan što ima ovu izuzetnu "prijelaznu formu" u svom zoo-vrtu i tretirao je zatvorenog Ota Bengu kao običnu životinju. Nemoćan da se nosi sa tretmanom kojemu je bio podvrgnut, Ota Benga je na kraju počinio samoubistvo.[60]

Piltdownski čovjek, Nebraska čovjek, Ota Benga ... Ovi skandali pokazuju da se evolucionistički znanstvenici ne ustručavaju upotrijebiti bilo kakvu vrstu neznanstvenog metoda da bi dokazali svoju teoriju. Imajući ovo na umu, susrest ćemo se sa sličnom situacijom kada pogledamo i na druge takozvane dokaze za legendu o "evoluciji čovjeka". Imamo dakle jednu izmišljenu priču i armiju dobrovoljaca spremnih na sve da tu priču i potvrde.

Scenario evolucije čovjeka

U prethodnim poglavljima vidjeli smo da u prirodi nema mehanizama koji bi naveli živa bića da evoluiraju, i vidjeli smo da žive vrste postaju, ne kao rezultat evolucionog procesa, nego da se pojavljuju sasvim iznenada u njihovoj sadašnjoj savršenoj formi. To jest, one su stvorene svaka posebno. Zbog toga je očigledno da je i "evolucija čovjeka", isto tako, samo priča koja se nikada nije desila.

Šta onda evolucionisti predlažu kao osnovu za svoju priču?

Njihova osnova je postojanje mnoštva fosila na kojima su evolucionisti u stanju izgraditi i razvijati imaginarne interpretacije. Kroz cijelu historiju živjelo je više od **6.000** majmunskih vrsta, a većina njih su izumrle. Danas, samo **120** majmunskih vrsta živi na Zemlji. Ovih, otprilike, 6.000 majmunskih vrsta, od kojih su većina izumrle vrste, predstavljaju bogat izvor za evolucioniste.

Evolucionisti su napisali scenario evolucije čovjeka poredavši u niz neke lobanje koje su im odgovarale, od najmanje do najveće, i ubacivši lobanje nekih izumrlih ljudskih rasa među njih. Prema ovom scenariju, ljudi i savremeni majmuni imaju zajedničke pretke. Ova bića evoluirala su vremenom i neka od njih su postala majmuni današnjice, dok je druga grupa, koja je slijedila drugu granu evolucije, postala današnjim čovjekom.

Međutim, svi paleontološki, anatomski i biološki nalazi pokazali su da je ova tvrdnja evolucije jednako lažna i ništavna kao i sve druge. Nijedan čvrst ili stvaran dokaz nije pružen da dokaže da postoji srodstvo između čovjeka i majmuna, izuzev falsifikata, izvrtanja i zavodećih crteža i komentara.

Fosilni zapis pokazuje nam da su kroz cijelu historiju ljudi bili ljudi, a majmuni - majmuni. Neki od fosila za koje evolucionisti tvrde da su preci čovjeka, ustvari pripadaju ljudskim rasama koje su živjele sve donedavno, do prije, otprilike, 10.000 godina, i onda nestale. Štaviše, mnoge današnje ljudske zajednice imaju isti fizički izgled i karakteristike kao ove izumrle

ljudske rase, za koje evolucionisti tvrde da su preci ljudi. Sve ovo su jasni dokazi da čovjek nije prošao kroz evolucioni proces u bilo kojem periodu historije.

Što je najvažnije, postoje brojne anatomske razlike između majmuna i čovjeka, a nijedna od njih nije takve vrste da bi mogla nastati kroz evolucioni proces. "**Dvonoštvo**" je jedna od njih. Kao što ćemo kasnije detaljno opisati, dvonoštvo je karakteristično jedino za čovjeka i ono je jedna od najvažnijih osobina koja čovjeka izdvaja od drugih životinja.

Imaginarno porodično stablo čovjeka

Darvinistička teorija drži da je savremeni čovjek evoluirao iz neke vrste majmunolikih bića. Tvrdi se da su za vrijeme ovog navodnog evolucionog procesa, za koji se pretpostavlja da je počeo prije 4-5 miliona godina, postojale neke "prijelazne forme" između savremenog čovjeka i njegovih predaka. Prema ovom potpuno imaginarnom scenariju, postojale su 4 osnovne kategorije:

1. Australopithecines (množina od Australopithecus)
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Imenom "**Australopithecus**", što znači "Južnoafrički majmun", evolucionisti nazivaju tzv. prve zajedničke pretke ljudi i majmuna. Australopithecus, ništa drugo do stara majmunska vrsta koja je izumrla, ima svoje različite tipove. Neki od njih su jake građe, a drugi su maleni i vitke građe.

Evolucionisti klasificiraju slijedeći stupanj ljudske evolucije kao "**homo**", to jest "čovjek". Prema tvrdnji evolucionista, živa bića u Homo seriji su razvijenija nego Australopithecus i ne razlikuju se mnogo od savremenog čovjeka. Za savremenog čovjeka, to jest Homo sapiensa, rečeno je da je formiran na posljednjem stadiju evolucije ove vrste.

Fosili kao "**Javanski čovjek**", "**Pekinški čovjek**" i "**Lucy**", koji se, s vremena na vrijeme, pojavljuju u medijima i koji se mogu naći u evolu-

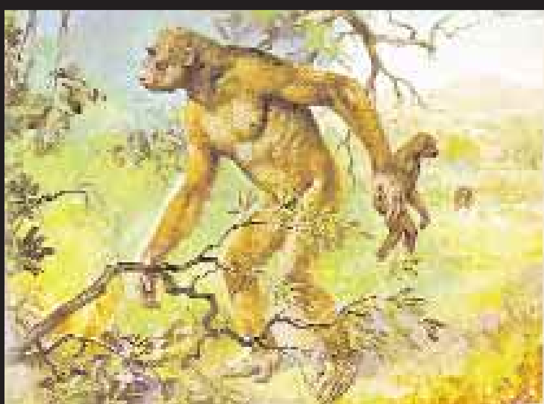
cionističkim publikacijama i udžbenicima, uključeni su u jednu od četiri vrste koje su gore navedene. Za ove vrste također se pretpostavlja da bi se trebale granati u podvrste.

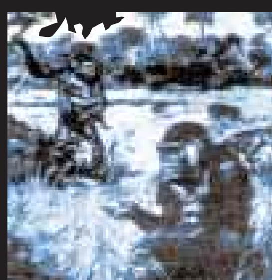
Neki kandidati za prijelazne forme iz prošlosti, kao **Ramapithecus**, morali su biti isključeni iz imaginarnog stabla evolucije čovjeka nakon što je shvaćeno da su oni bili obični majmuni.[61]

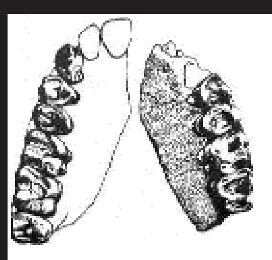
Skicirajući ovako lanac povezanosti: "Australopithecines>Homo habilis>Homo erectus>Homo sapiens", evolucionisti impliciraju da je svaka od ovih vrsta predak one koja slijedi iza nje. Međutim, skorašnji pronalasci paleoantropologa otkrili su da su Australopithecines, Homo habilis i Homo erectus postojali na različitim dijelovima svijeta u isto vrijeme. Štaviše, jedan određeni segment ljudi, klasificiran kao Homo erectus, živio je sve do veoma skoro. Homosapiens neandarthalensis i Homo sapiens (savremeni čovjek) koegzistirali su u istoj regiji. Ova situacija očito pokazuje ništavnost tvrdnje da su oni bili preci jedan drugome.

U suštini, svi nalazi i znanstvena istraživanja otkrila su da fosilni zapis

JEDNA ČELJUSNA KOST KAO POTICAJ ZA INSPIRACIJU

Prvi fosil Ramapithecusa se sastoji od samo dva dijela čeljusti (desno). Evolucionisti su se, međutim, veoma hrabro usudili naslikati Ramapithecusa, njegovu obitelj i okolinu u kojoj su živjeli , oslanjajući se jedino na ove čeljusne kosti.

ne sugerira evolucioni proces kako su to evolucionisti predložili. Fosili za koje su evolucionisti tvrdili da potiču od predaka čovjeka, ustvari pripadaju ili različitim ljudskim rasama ili vrstama majmuna.

Onda, koji fosili su ljudski, a koji majmunski? Da li je uvijek bilo moguće bilo kojeg od njih smatrati prijelaznom formom? U namjeri da dobijemo odgovore, hajde da pobliže pogledamo svaku od kategorija.

Australopithecus: Jedna majmunska vrsta

Australopithecus, što znači "južni majmun", prva je kategorija. Pretpostavlja se da su se ova bića prvo pojavila u Africi prije 4 miliona godina i da su živjeli do prije 1 milion godina. Postoje više klasa među Australopithecusima. Evolucionisti pretpostavljaju da je najstarija vrsta Australopithecusa A. Afarensis. Poslije toga dolazi A. Africanus, koji ima vitkije kosti, i onda A. Robustus, koji ima relativno veće kosti. Što se tiče A. Boisei, neki istraživači ga prihvataju kao različitu vrstu, a neki kao podvrstu A. Robustusa.

Sve vrste Australopithecusa su izumrli majmuni koji podsjećaju na majmune današnjice. Volumeni njihovih lubanja su isti ili manji nego u današnjih šimpanzi. Postoje istureni dijelovi na njihovim rukama i stopalima koje su oni koristili da se penju po drveću, baš kao u današnjih šimpanzi, a njihova stopala imaju obuhvatne sposobnosti, što je služilo da se drže za grane. Oni su niski (maksimum 130 cm), i upravo kao kod današnjih šimpanzi, mužjak Australopithecus je veći od ženke. Mnoge karakteristike, kao detalji na njihovim lobanjama, blizina očiju, oštar molarni zub, građa donje čeljusti, duge ruke i kratke noge su dokazi koji pokazuju da ova živa bića nisu bila drugačija od današnjih majmuna.

Evolucionisti tvrde da su Australopithecusi, iako imaju anatomiju majmuna, hodali uspravno kao ljudi, a ne kao majmuni.

Ova tvrdnja o "**uspravnom hodu**" je ustvari gledište koje su decenijama imali paleoantropolozi kao **Richard Leakey** i **Donald O. Johanson**. Međutim, mnogi znanstvenici su izveli veoma mnogo istraživanja na skeletnim strukturama Australopithecusa i dokazali ništavnost ove tvrdnje. Opširna istraživan-

SLIČNOST AUSTRALOPITHECUSA I ŠIMPANZE

Velika sličnost između lobanje Australopithecusa (lijevo) i šimpanze (desno) pokazuje da je Australopithecus, navodni predak čovjeka, u stvarnosti bio samo jedna vrsta majmuna.

ja koja su urađena na različitim primjercima Australopithecusa od strane dva svjetski renomirana anatoma iz Engleske i SAD, po imenu, Lord **Solly Zuckerman** i profesor **Charles Oxnard**, pokazala su da ova bića nisu bila dvonožna i da su imali isti mehanizam kretanja kao današnji majmuni. Studirajući kosti ovih fosila u periodu od 15 godina sa sredstvima osiguranim od strane britanske vlade, Lord Zuckerman i njegov tim od 5 specijalista došli su do zaključka da su Australopithecusi bili **samo jedna obična vrsta majmuna i da definitivno nisu bili dvonošci**, premda je Zuckerman i sam bio evolucionista.[62] Isto tako, Charles E. Oxnard, još jedan evolucionist čuven zbog svojih istraživanja o ovoj temi, također je ustvrdio da je skeletna struktura Australopithecusa nalik onoj kod savremenih orangutana.[63] Konačno, 1994., jedan tim sa Liverpool University u Engleskoj preduzeo je obimno istraživanje da dođe do konačnog zaključka. Poslije obavljenog istraživanja zaključili su da "**su Australopithecusi četveronošci**".[64]

Ukratko, Australopithecinesi nemaju vezu sa ljudima i oni su samo izumrla majmunska vrsta.

Homo habilis: Majmun koji je predstavljen kao čovjek

Velika sličnost između skeletnih i lobanjskih struktura Australopithecinesa i šimpanzi i pobijanje tvrdnje da su ova bića hodala uspravno uzrokovalo je veliku teškoću za evolucionističke paleoantropologe. Razlog je taj što prema imaginarnoj shemi evolucije Homo erectus dolazi poslije Australopithecinesa. Kao što prefiks "Homo" (što znači "čovjek") i implicira, **Homo erectus** je ljudska vrsta i njegov skelet je uspravan. Njegov lobanjski volumen je dva puta veći nego u Australopithecinesa. Direktan prijelaz od Australopithecinesa, majmuna nalik šimpanzi, ka Homo erectusu, koji ima skelet isti kao u suvremenog čovjeka, ne dolazi u obzir čak i prema evolucionističkoj teoriji. Zbog toga su potrebne "karike", tj. "prijelazne forme". Koncept **Homo habilis** je proizašao iz ove neophodnosti.

Klasa Homo habilis je predložena 60-ih od strane Leakeyevih (svi u porodici su "lovci na fosile"). Prema Leakeyevim, ova nova vrsta, koju su oni klasificirali kao Homo habilis, imala je relativno veliki lobanjski kapacitet, sposobnost da hoda uspravno i da koristi kamen i drvene alatke. Zbog toga bi to mogao biti predak čovjeka.

Novi fosili iste vrste, iskopani u kasnim 80-im, potpuno su promijenili ovo gledište. Neki istraživači, kao **Bernard Wood** i **C. Loring Brace**, koji su se oslanjali na ove novopronađene fosile, izjavili su da bi Homo habilis, što znači "čovjek sposoban za korištenje alatki", trebao biti klasificiran kao Australopithecus habilis, što znači "Južnoafrički majmun sposoban za korištenje alatki", zato što Homo habilis ima mnogo zajedničkih karakteristika sa majmunima po imenu Australopithecines. On ima duge ruke, kratke noge i majmunoliku građu kostura upravo kao Australopithecinesi. Njegovi prsti, i na rukama i na nogama, bili su pogodni za penjanje. Struktura njegove donje čeljusti je bila veoma slična onoj kod današnjih majmuna. Njegov lobanjski volumen (500 cm3) bio je najbolji pokazatelj činjenice da je on bio **majmun**. Ukratko, Homo habilis koji je, od strane nekih evolucionista, predstavljen kao različita vrsta, bio je, ustvari, **jedna majmunska vrsta** upravo kao

i svi drugi Australopithecinesi.

Istraživanje izvedeno u godinama koje su slijedile doista je pokazalo da Homo habilis nije bio različit od Australopithecinesa. Fosil u vidu skeleta i lobanje OH62 pronađen od strane **Tima Whitea**, pokazao je da je ova vrsta imala mali lobanjski volumen, te duge ruke i kratke noge, što im je omogućavalo da se penju po drveću upravo kao današnji majmuni.

Detaljne analize provedene od strane američkog antropologa **Holly Smitha** 1994. pokazale su da Homo habilis nije bio "homo", drugim riječima "čovjek", nego "majmun". O analizama koje je ona načinila na zubima Australopithecusa, Homo habilisa, Homo erectusa i Homo neandertalensisa, Smith je izjavila slijedeće:

> "Ograničavajući analize fosila na primjerke koji zadovoljavaju ove kriterije**, obrasci dentalnog razvitka gracilnih Australopithecusa i Homo habilisa ostaju klasificirani sa afričkim majmunima**. Oni od Homo erectusa i Neandertalaca su klasificirani sa ljudima."[65]

U toku iste godine, **Fred Spoor, Bernard Wood** i **Frans Zonneveld**, svi specijalisti u anatomiji, došli su na isti zaključak služeći se potpuno drugačijim metodom. Ovaj metod je baziran na komparativnoj analizi polukružnih kanala u unutrašnjem uhu ljudi i majmuna (kanali koji osiguravaju održavanje ravnoteže). Ovi kanali u ljudi, koji hodaju uspravno, znatno se razlikuju od istih kanala u majmuna, koji hodaju savijeni nadolje. Kanali unutrašnjeg uha svih Australopithecusa i štaviše, Homo habilis primjeraka, analizirani od strane Spoora, Wooda i Zonnevelda bili su isti kao u savremenih majmuna. Kanali unutrašnjeg uha u Homo erectusa bili su isti kao u savremenog čovjeka.[66]

Ovi nalazi donijeli su dva važna rezultata:

1. Fosili koji su označeni kao Homo habilis ustvari ne pripadaju klasi "homo", tj. ljudi, nego klasi Australopithecinesa, tj. majmuna.

2. I Homo habilis i Australopithecusi su bili živa bića koja su imala povijen hod, i zbog toga kostur majmuna. Oni, ni u kom pogledu, nisu imali nikakvu vezu sa ljudima.

Homo rudolfensis: Pogrešno sastavljeno lice

Termin Homo rudolfensis je ime dato nekolicini fosilnih fragmenata iskopanih 1972. Klasa koja je tobože bila predstavljena sa ovim fosilom je također bila označena kao Homo rudolfensis zato što su ovi fosilni fragmenti bili nađeni u blizini Rudolfove rijeke u Keniji. Većina paleoantropologa prihvataju da ovi fosili ne pripadaju posebnoj vrsti, nego da je živo biće zvano Homo rudolfensis bilo ustvari Homo habilis.

Richard Leakey, koji je iskopao fosile, predstavio je lobanju, koju je nazvao "KNM-ER 1470" i rekao da je stara 2,8 miliona godina, kao najveće otkriće u historiji antropologije i imao je dalekosežni efekt. Prema Leakeyu, ovo biće koje je imalo mali lobanjski volumen kao Australopithecus, a ipak lice čovjeka, bilo je nedostajuća karika između Australopithecusa i čovjeka. Ipak, nakon kratkog vremena je shvaćeno da je čovjekoliko lice koje je imala KNM-ER 1470 lobanja, koja se stalno pojavljivala na naslovnim stranicama

REZULTATI ANALIZA UNUTRAŠNJEG UHA: NEMA PRIJELAZA OD MAJMUNA KA ČOVJEKU

Komparativna analiza polukružnih kanala unutrašnjeg uha čovjeka i majmuna pokazala je da su bića za koja se tvrdilo da su bili preci čovjeka, ustvari bili obični majmuni. Australopithecus i Homo habilis imaju kanale unutrašnjeg uha kao u majmuna, dok Homo erectus ima kanale unutrašnjeg uha kao u čovjeka.

znanstvenih magazina, bilo rezultat pogrešnog spajanja fragmenata lobanje - što je moglo biti namjerno. Profesor **Tim Bromage**, autor mnogih studija o anatomiji ljudskog lica, naglasio je ovu činjenicu koju je otkrio uz pomoć kompjuterske simulacije 1992.:

> "Kada je ona (KNM-ER 1470) prvi put rekonstruirana, lice je postavljeno na lobanju u gotovo vertikalnom položaju, umnogome nalik ravnim licima kod savremenih ljudi. Ali nedavne studije anatomskih odnosa pokazuju da u stvarnosti ovo lice mora biti istureno znatno prema naprijed, kreirajući tako majmunoliki izgled, više nalik na lice Australopithecusa."[67]

Evolucionistički paleoantropolog **J. E. Cronin** u vezi sa ovim izjavljuje slijedeće:

> "...Njegovo relativno robusno građeno lice, spljošten nazo-alveolarni clivus (koji podsjeća na pljosnata lica australopithecinesa), niska maksimalna lobanjska širina (na sljepoočnim kostima), jaka očnjačka izbočina i veliki molari (na što ukazuju zaostali korijeni), sve su to relativno primitivne crte koje povezuju ovaj primjerak sa članovima roda A. africanus."[68]

C. Loring Brace sa Michigan University došao je do istog zaključka kao rezultat analiza koje je napravio na čeljusti i zubnim strukturama lobanje 1470 i rekao da je: "Veličina čeljusti i onog dijela koji sadrži molare pokazala da ER-1470 ima potpuno isto lice i zube kao u Australopithecusa."[69]

Profesor **Alan Walker**, paleoantropolog sa John Hopkins University, koji je kao i Leakey izveo mnoga istraživanja na KNM-ER 1470, brani stav da ovo biće ne bi trebalo biti klasificirano kao "homo", tj. kao ljudska vrsta (Homo habilis ili Homo rudolfensis), nego obrnuto, mora biti uključeno pod vrstu Australopithecus.[70]

Ukratko, klasifikacije kao **Homo habilis ili Homo rudolfensis**, koje su predstavljene kao prijelazne karike između Australopithecinesa i Homo erectusa, potpuno su imaginarne. Kao što je potvrđeno od strane mnogih istraživača danas, ova bića **su članovi serije Australopithecinesa**. Sve njihove anatomske karakteristike otkrivaju da je svaki od njih majmunska vrsta.

Nakon ovih bića, od kojih je svako majmunska vrsta, dolaze "homo" fosili, ili fosili ljudskih bića.

Homo erectus i poslije njega: Prava ljudska bića

Prema nestvarnoj - izmišljenoj shemi evolucionista, unutrašnja evolucija homo vrste odvijala se slijedećim redoslijedom: prvo Homo erectus, onda Homo sapiens archaic i Neandertalski čovjek, onda Kromanjonski čovjek i, na kraju, savremeni čovjek. Međutim, sve ove klase u stvarnosti samo su originalne ljudske rase. Razlika između njih nije veća od razlike između jednog Eskima i jednog crnca ili između jednog Pigmeja i jednog Evropljanina.

Hajde da prvo ispitamo Homo erectusa, za kojeg se tvrdi da je najprimitivnija ljudska vrsta. Kao što riječ "erect" (što znači uspravan) i implicira, "Homo erectus" znači "čovjek koji hoda uspravno". Evolucionisti su morali odvojiti ove ljude od prethodnih dodajući kvalitet "uspravnosti", zato što su svi dostupni fosili Homo erectusa uspravni u takvoj mjeri koja nije uočena u bilo kojeg primjerka Australopithecusa ili Homo habilisa. **Ne postoji razlika između kostura savremenog čovjeka i Homo erectusa.**

Glavni razlozi za evolucioniste u definiranju Homo erectusa kao "primitivnog čovjeka" su volumen njegove lobanje (900-1100 ccm), koji je manji nego u prosječnog savremenog čovjeka, i njegove debele obrvne izbočine. Međutim, danas u svijetu **postoje mnogi narodi koji imaju isti volumen lobanje kao Homo erectus** (naprimjer Pigmeji) i postoje neke druge rase koje imaju izbočene obrve (naprimjer australijski Aboridžini).

Općenito je prihvaćena činjenica da razlike u lobanjskom volumenu ne znače obavezno razlike u inteligenciji ili sposobnostima. Inteligencija prije ovisi o unutrašnjoj organizaciji mozga, nego o njegovom volumenu.[71]

Fosili koji su učinili Homo erectusa poznatim svijetu su fosili **Pekinškog** i **Javanskog čovjeka** nađeni u Aziji. Međutim, vremenom se shvatilo da ova dva fosila nisu bila pouzdana. Pekinški čovjek sastojao se od nekih dijelova koji su izrađeni od gipsa, a čiji originali su izgubljeni, a Javanski čovjek je "sastavljen" od fragmenata lobanje i od karlične kosti koja je nađena metrima daleko od lobanje, bez ikakvih pokazatelja da su obje pripadale istom biću.

Fosil Turkana dječaka, koji je pripadao rasi Homo erectus; gotovo da se ne može razlikovati od kosturu savremenog čovjeka.

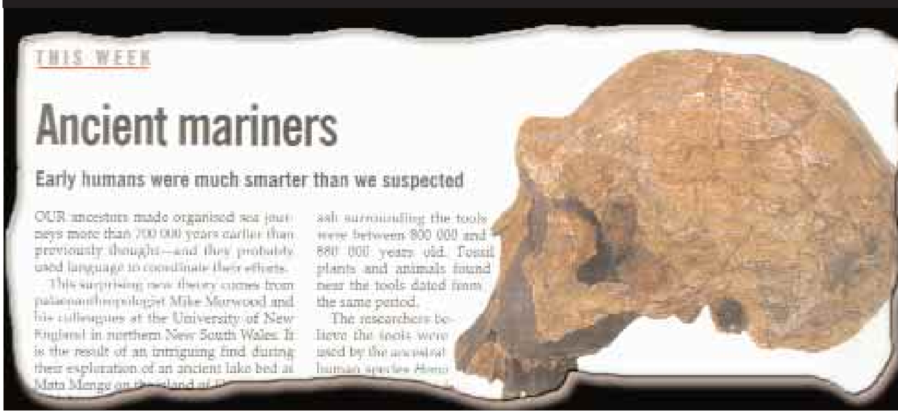
Zbog ovoga su fosili Homo erectusa nađeni u Africi dobili tako uvećanu važnost. (Također bi trebalo biti primijećeno da su neki od fosila za koje je rečeno da su Homo erectus od strane nekih evolucionista bili uključeni u jednu drugu klasu - zvanu "**Homo ergaster**". O ovome između njih postoji neslaganje. Mi ćemo tretirati sve ove fosile pod klasifikacijom Homo erectusa.)

Najčuveniji od svih primjeraka Homo erectusa nađenih u Africi je fosil "Narikotome homo erectus" ili "**Turkana dječak**", koji je nađen blizu jezera Turkana u Keniji. Potvrđeno je da je to fosil 12 godina starog dječaka, koji bi bio 1,83 m visok u svom adolescentnom dobu. Uspravna građa kostura ovog fosila nije drugačija od one u savremenog čovjeka. Što se toga tiče, američki paleoantropolog **Alan Walker** rekao je da on sumnja da bi "jedan prosječni patolog mogao reći koja je razlika između skeletona ovog fosila i onog u savremenog čovjeka."[72] Što se tiče lobanje, Walker je rekao da "ona veoma mnogo liči onoj u Neandertalca."[73] Kao što ćemo vidjeti u slijedećem poglavlju, Neandertalci su savremena ljudska rasa. Zbog toga je Homo erectus također savremena ljudska rasa.

Čak i evolucionista **Richard Leakey** izjavljuje da razlike između Homo erectusa i savremenog čovjeka nisu ništa više do rasna varijanta:

"Neko bi također mogao vidjeti razlike u obliku lobanje, u stepenu isturenosti lica, robusnosti obrva i tako dalje. **Ove razlike vjerovatno nisu ništa izraženije nego što mi to vidimo danas, između različitih geografskih rasa savremenog čovjeka.** Takva biološka varijacija nastaje kada su populacije geografski odvojene jedna od druge tokom

INŽINJERI BRODOGRADNJE PRIJE 700 HILJADA GODINA

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

OUR ancestors made organised sea journeys more than 700 000 years earlier than previously thought—and they probably used language to coordinate their efforts.

This surprising new theory comes from palaeoanthropologist Mike Morwood and his colleagues at the University of New England in northern New South Wales. It is the result of an intriguing find during their exploration of an ancient lake bed at Mata Menge on the island of

ash surrounding the tools were between 800 000 and 880 000 years old. Fossil plants and animals found near the tools dated from the same period.

The researchers believe the tools were used by the ancestral human species Homo

DREVNI MORNARI:

"Prethistorijski ljudi su bili mnogo pametniji nego što smo pretpostavljali..." Vijesti objavljene u *New Scientist* 14. marta 1998. govore nam da su određeni ljudi, od strane evolucionista zvani Homo erectus, prakticirali pomorstvo još prije 700 hiljada godina. Ovi ljudi, koji su imali dovoljno znanja i tehnologiju da izgrade brodove i koji su posjedovali smisao i sposobnost da naprave korist od pomorskog transporta, teško mogu biti nazvani "primitivnim".

jednog značajnog perioda vremena."[74]

Profesor **William Laughlin**, sa University of Connecticut, obavio je obimna anatomska ispitivanja na Inuitima i narodu koji živi na Aleutskim ostrvima i primijetio da su ovi ljudi neobično slični Homo erectusu. Zaključak na koji je Laughlin došao je bio da su sve ove posebne rase bile ustvari različite vrste Homo sapiensa (savremenog čovjeka):

> "Kada razmotrimo široke razlike koje postoje između udaljenih grupa kao što su Eskimi i Bušmani, za koje je poznato da pripadaju unutar jedne jedine vrste - Homo sapiens, izgleda opravdano zaključiti da Sinanthropus (jedan primjerak Homo erectusa -ALC) pripada unutar ove iste raznolike vrste."[75]

Na drugoj strani, postoji veliki jaz između Homo erectusa, jedne ljudske rase, i majmuna koji su prethodili Homo erectusu u scenariju “evolucije čovjeka”, (Australopithecus, Homo habilis, Homo rudolfenis). Ovo znači da su se prvi ljudi pojavili u fosilnom zapisu iznenada i bez ikakve evolucione his-

torije. Ne može biti jasnijeg pokazatelja da su oni bili stvoreni.

Ipak, priznavanje ove činjenice je totalno protivno dogmatskoj filozofiji i ideologiji evolucionista. Zbog toga, oni pokušavaju portretirati Homo erectusa, jednu čisto ljudsku rasu, kao napola majmunsko biće. U njihovim rekonstrukcijama Homo erectusa oni uporno crtaju majmunolike karakteristike. Na drugoj strani, sa sličnim grafičkim metodima, oni humaniziraju majmune kao što su Australopithecus ili Homo habilis. Time oni nastoje "približiti" majmune i ljudska bića i popuniti prazninu između ove dvije odvojene žive klase.

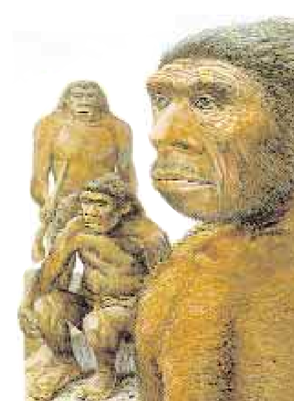
Neandertalaci: Jedna robusna ljudska rasa

Neandertalci su ljudska bića koja su se iznenada pojavila prije 100 hiljada godina u Evropi i nestala - ili bila asimilirana pomješavši se sa drugim rasama - tiho, a ipak brzo, prije 35 hiljada godina. Od savremenog čovjeka razlikuju se jedino po tome što je njihov kostur krupniji, a lobanjski volumen malo veći.

Neandertalci su ljudska rasa i ovu činjenicu danas priznaje gotovo svako. Evolucionisti su se veoma potrudili pokušavajući ih predstaviti kao

IGLA STARA 26 HILJADA GODINA
Interesantan fosil koji pokazuje da su Neandertalci posjedovali znanje vezano za odijevanje: igla stara 26 hiljada godina. *(D. Johanson, B.Edgar, From Lucy to Language, str. 99)*

LAŽNE MASKE Iako nisu značajno drugačiji od savremenog čovjeka, Neandertalci se, od strane evolucionista, namjerno predočavaju s majmunolikom vanjštinom.

"primitivnu vrstu", ipak, svi nalazi pokazuju da oni nisu bili drugačiji od nekog "krupnijeg" čovjeka koji danas ide ulicom. Jedan istaknuti autoritet u ovom području, **Erik Trinkaus**, paleoantropolog sa New Mexico University, piše:

> "Detaljna usporedba ostataka kostura Neandertalca sa kosturima savremenih ljudi pokazala su da **ne postoji ništa u anatomiji Neandertalca što bi ubjedljivo ukazivalo na** lokomotorne, manipulativne, intelektualne ili jezične **sposobnosti koje bi bile inferiornije od onih kod savremenih ljudi**."[76]

Mnogi savremeni istraživači definiraju neandertalskog čovjeka kao podvrstu savremenog čovjeka i zovu ga "Homo sapiens neandertalensis". Nalazi svjedoče da su Neandertalci sahranjivali svoje mrtve, modelirali muzičke instrumente i imali kulturne povezanosti sa Homo sapiensom živeći tokom istog vremenskog perioda. Da kažemo to precizno, Neandertalci su "robusna" ljudska rasa koja je, jednostavno, vremenom iščezla.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis i Kromanjonski čovjek

Arhaični Homo sapiens je po imaginarnoj evolucionoj shemi posljednji korak prije savremenog čovjeka. Ustvari, evolucionisti nemaju mnogo toga kazati o ovim ljudima, budući da postoje veoma male razlike između njih i savremenih ljudi. Neki istraživači su čak izjavili da predstavnici ove rase i danas još uvijek žive i ukazali na Aboridžine u Australiji kao primjer. Kao Homo sapiens vrsta, Aboridžini također imaju isturenu kost ispod obrve, prema unutra nagnutu donju vilicu i malo manji lobanjski volumen. Štaviše, značajna otkrića su nagovijestila da su takvi ljudi, sve donedavno, živjeli u Mađarskoj i u nekim selima u Italiji.

Grupa koja je u evolucionističkoj literaturi okarakterizirana kao Homo heilderbergensis je, ustvari, ista kao Homo sapiens archaic. Razlog zašto su dva različita termina upotrijebljena da definiraju istu ljudsku rasu su određene konceptualne razlike među evolucionistima. Svi fosili uključeni pod klasu Homo heilderbergensis upućuju na to da su ljudi koji su bili anatomski veoma slični modernim Evropljanima, živjeli prije 500 hiljada i čak prije 740 hil-

jada godina, prvo u Engleskoj, a onda u Španiji.

Procijenjeno je da je Kromanjonski čovjek živio prije 30.000 godina. On je imao lobanju u obliku kupole i široko čelo. Njegova lobanja od 1.600 cm^3 je iznad prosjeka lobanje savremenog čovjeka. Ona ima debele izbočine obrva i koštanu izbočinu straga, što je karakteristika kako Neandertalskog čovjeka tako i Homo erectusa.

Iako je Kromanjonski čovjek smatran evropskom rasom, građa i volumen njegove lobanje veoma mnogo su nalik na građu i volumen lobanja kod nekih rasa koje danas žive u Africi i tropskim predjelima. Oslanjajući se na ovu sličnost, procijenjeno je da je Kromanjonski čovjek bio arhaična afrička rasa. Neki drugi paleoantropološki nalazi pokazali su da su se kromanjonska i neandertalska rasa izmiješale jedna sa drugom i postavili temelje za današnje rase. Štaviše, danas je prihvaćeno da predstavnici kromanjonske rase još uvijek žive u različitim regijama afričkog kontinenta i nekim regijama Francuske (Salute i Dordogne). Ljudi koji imaju slične karakteristike primijećeni su da žive u Poljskoj i Mađarskoj.

Vrste koje su živjele u isto vrijeme kad i njihovi preci

Ono što smo do sada istraživali formira nam jasnu sliku: scenario "evolucije čovjeka" je totalna izmišljotina. Da bi takvo porodično stablo postojalo, trebala se odigrati postepena evolucija od majmuna do čovjeka i trebao bi biti pronađen fosilni zapis ovog procesa. Međutim, **postoji ogroman jaz između majmuna i ljudi**. Građa kostura, volumeni lobanje i kriteriji kao što su uspravan hod ili povijenost oštro prema naprijed izdvajaju ljude od majmuna. (Spomenuli smo da su sa istraživanjem, izvršenim 1994. na kanalima za ravnotežu u unutrašnjem uhu, Australopithecus i Homo habilis klasificirani kao majmuni, dok je Homo erectus klasificiran kao čovjek.)

Još jedan značajan nalaz, koji dokazuje da ne može biti porodičnog stabla između ovih različitih vrsta, je činjenica da su vrste koje su predstavljene kao preci jedni drugima, ustvari, živjeli u isto vrijeme. Ako se, kao što evolucionisti tvrde, Australopithecus preobrazio u Homo habilisa, i ako se on onda preobrazio u Homo erectusa, doba u kojima su živjeli trebala bi obavezno sli-

jediti jedna drugo. Međutim, ne postoji takav hronološki red.

Prema procjenama evolucionista, Australopithecinesi su živjeli od prije 4 miliona godina pa sve do prije milion godina. Na drugoj strani, smatra se da su živa bića klasificirana kao Homo habilis živjela do prije 1,7-1,9 miliona godina. Zna se da je Homo rudolfensis, za koga je rečeno da je "napredniji" nego Homo habilis, star 2,5-2,8 miliona godina! Da tako kažemo, Homo rudolfensis je blizu milion godina stariji nego Homo habilis, za koga se pretpostavljalo da je njegov "predak". Na drugoj strani, starost Homo erectusa datira do 1,6-1,8 miliona godina unazad, što znači da su se primjerci Homo erectusa pojavili na Zemlji u istom vremenskom okviru kao i njegov tzv. predak, to jest Homo habilis.

Alan Walker potvrđuje ovu činjenicu izjavljujući da "postoji dokaz iz istočne Afrike za "kasno" preživljavanje jednog broja **individua malog Australopithecusa, koje bi bile savremenici prvo sa H. habilisom, a onda sa H. erectusom**".[77] Louis Leakey je našao fosile Australopithecusa, Homo habilisa i Homo erectusa gotovo jedne pored drugih u Olduvai Gorge oblasti (Bed II layer/sloj).[78]

Sasvim je sigurno da ne postoji takvo porodično stablo. Jedan paleontolog sa Harward University, **Stephen Jay Gould**, premda je i sam evolucionist, objašnjava ovaj ćorsokak evolucije:

> **"Šta biva sa našom evolucionom ljestvicom** ako postoje tri koegzistirajuće loze (A. africanus, robusni Australopithecinesi i Homo habilis), od kojih nijedna nije jasno nastala iz druge. Štaviše, nijedna od njih tri ne pokazuje bilo kakav evolucioni trend za vrijeme svog boravka na Zemlji."[79]

Kada pređemo sa Homo erectusa na Homo sapiensa, ponovo vidimo da ne postoji nekakvo porodično stablo o kome bi se moglo govoriti. Postoji dokaz koji pokazuje da su Homo erectus i arhaični Homo sapiens nastavili živjeti do 27.000 godina i čak do 10.000 godina prije naše ere. U Kow močvari u Australiji nađena je jedna 13.000 godina stara lobanja Homo erectusa. Na ostrvu Java nađena je lobanja Homo erectusa, koja je bila stara 27.000 godina.[80]

Tajna historija Homo sapiensa

Najinteresantnija i najznačajnija činjenica koja poništava samu osnovu imaginarnog porodičnog stabla evolucione teorije, jeste **neočekivano stara historija savremenog čovjeka**. Paleoantropološki podaci otkrivaju da su Homo sapiens, ljudi koji su izgledali potpuno isto kao i mi, živjeli prije milion godina.

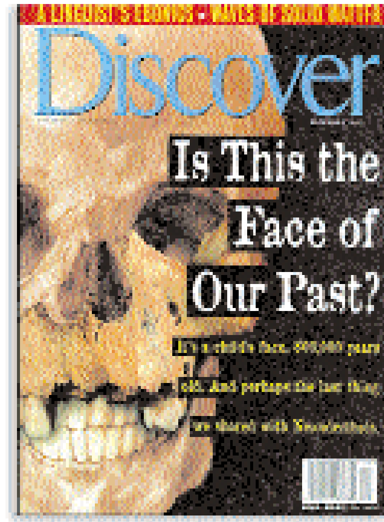
Louis Leakey, čuveni evolucionista - paleoantropolog, bio je taj koji je otkrio prve nalaze u vezi s ovim. Godine 1932. u Kanjera oblasti, oko jezera Victoria u Keniji, Leakey je našao nekoliko fosila koji su pripadali srednjem pleistocenskom dobu, a koji se nisu razlikovali od savremenog čovjeka. Međutim, srednje pleistocensko doba označava doba prije milion godina.[81] Budući da su ova otkrića naglavačke okrenula porodično stablo "evolucije čovjeka", ona su bila odbačena od nekih evolucionista - paleoantropologa. A ipak, Leakey je stalno tvrdio da su njegove procjene bile tačne.

Upravo kada je ovaj spor bio na putu da bude zaboravljen, fosil iskopan u Španiji 1995. otkrio je, na jedan zaista izvanredan način, da je historija Homo sapiensa bila mnogo starija nego što se pretpostavljalo. Fosil o kome se radi je otkriven u pećini zvanoj Gran Dolina, u oblasti **Atapuerca** u Španiji, od strane tri španska paleoantropologa sa Madridskog univeziteta. Fosil je pripadao licu jednog 11 godina starog dječaka koji je izgledao potpuno isto kao savremeni ljudi. Premda je prošlo 800.000 godina otkad je ovo dijete umrlo, časopis *Discover* pokrio je priču u sjajnim detaljima u decembarskom broju od 1997. godine.

Ovaj fosil je čak protresao ubjeđenja **Ferrerasa**, koji je rukovodio iskopavanjem u Gran dolini. Ferreras je rekao:

> "Očekivali smo, znate, nešto veliko, nešto krupno, nešto napuhano... nešto 'primitivno'. Naša očekivanja od 800.000 starog dječaka bila su takva da smo mislili da će to biti nešto kao Turkana dječak. A ono što smo našli bilo je totalno savremeno lice... za mene je to najspektakularnije... ovo je ona vrsta stvari koja vas protrese. Pronalaženje nečega potpuno neočekivanog kao što je bilo to. Ne radi se tu samo o nalaženju fosila; nalaženje fosila je

također neočekivano, i to je uredu, ali najspektakularnija stvar je pronalaženje u prošlosti, nečega za što ste vi mislili da pripada sadašnjosti. To je kao pronalaženje nečega kao... kao kasetofon u Gran Dolini. To bi bilo veoma iznenađujuće. **Mi ne očekujemo kasete i kasetofone u donjem pleistocenu. Pronalazak jednog savremenog lica je ista stvar.** Bili smo veoma iznenađeni kada smo to vidjeli."[82]

Jedan od najpopularnijih periodičnika evolucionističke literature, *Discover*, stavio je 800 hiljada godina staro lice na svoju naslovnu stranu sa pitanjem evolucionista: "Da li je ovo lice, lice naše prošlosti?"

Ovaj fosil naglašava činjenicu da historija Homo sapiensa mora biti protegnuta unazad do prije 800.000 godina. Nakon oporavka od početnog šoka, evolucionisti koji su otkrili fosil odredili su da on pripada drugačijoj vrsti zato što prema evolucionom porodičnom stablu nijedan Homo sapiens nije živio prije 800 hiljada godina. Zbog toga su oni i izmislili jednu imaginarnu vrstu, nazvanu "**Homo antecessor**", i uključili Atapuerca lobanju pod ovu klasu.

Koliba stara 1,7 milion godina

Bilo je mnogo pronalazaka koji su pokazivali da Homo sapiens datira ranije od 800.000 godina. Jedno od njih je otkriće Louisa Leakeya načinjeno u ranim 70-im u Olduvai Gorge. Tu, u Bed II layer/sloju, Leakey je otkrio da su vrste Australopithecus, Homo habilis i Homo erectus živjele u isto vrijeme. Ono što je bilo još interesantnije jeste građevina koju je Leakey našao u istom sloju

Ostatak od 1,7 miliona stare kolibe: Ona umnogome izgleda nalik na kolibe koje danas koriste neki Afrikanci.

(Bed II). Ovdje je Leakey našao ostatke jedne **kamene kolibe**. Neobičan aspekt ovog događaja je bio to što je ova građevina, koja se još koristi u nekim dijelovima Afrike, mogla biti konstruirana jedino od strane Homo sapiensa! Tako da su prema nalazima Leakeya, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus i savremeni čovjek morali istovremeno živjeti prije, otprilike, 1,7 miliona godina.[83] Ovo otkriće zasigurno poništava evolucionu teoriju koja tvrdi da je savremeni čovjek evoluirao iz majmunolike vrste kao što je Australopithecus.

Otisci stopala savremenog čovjeka stari 3,6 miliona godina!

Zaista, neka druga otkrića ulaze u trag porijeklu savremenog čovjeka unazad do u vrijeme prije 1,7 miliona godina. Jedan od ovih najvažnijih nalaza su otisci stopala nađeni u Laetoli u Tanzaniji, a pronašla ih je **Mary Leakey** 1977. Ovi otisci stopala bili su nađeni u sloju za koji je izračunato da je 3,6 miliona godina star, a što je još važnije, oni nisu drugačiji od otisaka koje bi ostavio današnji čovjek.

Ovi otisci koje je našla Mary Leakey bili su kasnije ispitani od jednog broja čuvenih paleoantropologa kao što su npr. **Don Johanson** i **Tim White**. Rezultati su bili isti. White je pisao:

> "Nemojte uopće sumnjati... **Oni su isti kao otisci stopala savremenog čovjeka**. Ukoliko bi jedan takav bio ostavljen na pijesku neke kalifornijske plaže danas i ukoliko bi upitali nekog četverogodišnjaka da nam kaže šta je to, on bi odmah rekao da je neko tu hodao. On ih ne bi bio u stanju razlikovati od stotine drugih otisaka na plaži, a niti biste vi to mogli."[84]

Nakon ispitivanja ovih otisaka, **Louis Robbins** sa North California University dao je slijedeći komentar:

> "Tabanski luk je izdignut, povišen - to je bila manja osoba i imala je viši tabanski luk nego što imam ja - a veliki nožni prst je krupan i poravnat sa drugim prstom... Prsti prilježu na zemlju baš kao ljudski prsti. Vi to ne možete vidjeti u drugih životinjskih oblika."[85]

Ispitivanja rađena na morfologiji otisaka stopala pokazala su po ko zna koji put da oni moraju biti prihvaćeni kao otisci čovjeka, štaviše, savremenog

čovjeka (Homo sapiens). **Russel Tuttle** koji je ispitivao ove otiske napisao je:

> **"Mogao ih je načiniti jedan mali bosonogi Homo sapiens...** U svim primjetnim morfološkim karakteristikama, stopala individua koja su napravila ove tragove ne mogu se razlikovati od onih kod savremenih ljudi."[86]

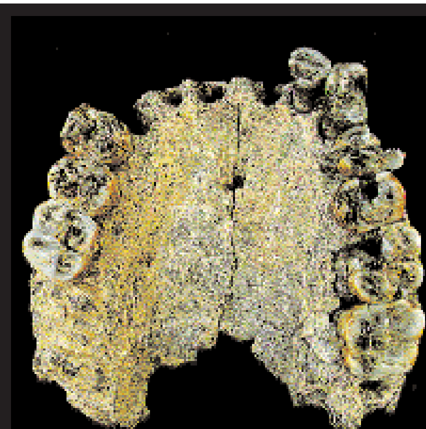
Nepristrasna ispitivanja ovih otisaka otkrila su njihove prave vlasnike. U biti, ovi otisci stopala sastoje se od 20 fosiliziranih otisaka nekog 10 godina starog savremenog čovjeka i 27 otisaka jednog čak još mlađeg savremenog čovjeka. Oni su nesumnjivo bili savremeni ljudi poput nas.

Ova situacija je gurnula Laetoli otiske stopala u centar diskusije tokom mnogih godina. Evolucionisti - paleoantropolozi su beznadežno pokušavali ovo nekako objasniti, pošto im je bilo teško prihvatiti činjenicu da je neki savremeni čovjek hodao po Zemlji još prije 3,6 miliona godina. Tokom 90-ih ovo "objašnjenje" počelo je poprimati obrise. Evolucionisti su odredili da su ovi otisci stopala načinjeni od strane Australopithecusa zato što je prema njihovoj teoriji nemoguće da je homo vrsta postojala prije 3,6 miliona godina. Russel H. Tuttle napisao je slijedeće u jednom svom članku iz 1990.:

> "Sve u svemu, 3,5 miliona godina stari tragovi na G lokaciji u Leatoli podsjećaju na one od stalno izuvenih savremenih ljudi. Nijedna od njihovih karakteristika ne sugerira da su Laetoli ljudi bili manje sposobni dvonošci nego što smo to mi. Da nije poznato da su G otisci stopala toliko stari, mi bismo spremno zaključili da su oni bili načinjeni od strane člana roda Homo... U bilo kom drugom slučaju mi bismo uklonili labavu pretpostavku da su Laetoli otisci stopala bili

VILICA MODERNOG ČOVJEKA STARA 2,3 MILIONA GODINA

Još jedan primjer koji pokazuje ništavnost imaginarnog porodičnog stabla smišljenog od strane evolucionista: vilica modernog čovjeka (Homo sapiens) stara 2.3 miliona godina. Ova vilica šifrirana kao A.L.666-1 iskopana je u Hadaru u Etiopiji. Evolucionističke publikacije nastojale su da je zabašure i zataškaju nazivajući je "veoma iznenađujućim otkrićem". *(D. Johnson, Blake Edgar, From Lucy to Language, str. 169)*

napravljeni od strane Lucy vrste, Australopithecusa afarensis."[87]

Ukratko rečeno, ovi otisci, za koje se pretpostavlja da su stari 3,6 miliona godina, ne bi mogli pripadati Australopithecusu. Jedini razlog zašto se ipak smatra da su ti otisci ostavljeni od strane Australopithecusa je 3,6 miliona star vulkanski sloj u kome su otisci nađeni. Ovi otisci su pripisani Australopitecusu samo zato što se pretpostavlja da ljudi nisu mogli živjeti u tako rano doba.

Ove interpretacije Laetoli otisaka ukazuju na jednu veoma važnu činjenicu. Evolucionisti podržavaju svoju teoriju ne tako da uvažavaju znanstvene pronalaske, nego uprkos njima. Ovdje imamo jednu teoriju koja se slijepo brani, bez obzira na sve, usput ignorirajući ili izvrćući sve nove pronalaske koji su protiv te teorije, da posluže njenim ciljevima.

Ukratko, evoluciona teorija nije znanost, nego jedna dogma koja se održava na životu uprkos znanosti.

Dvonoštvo kao ćorsokak evolucije

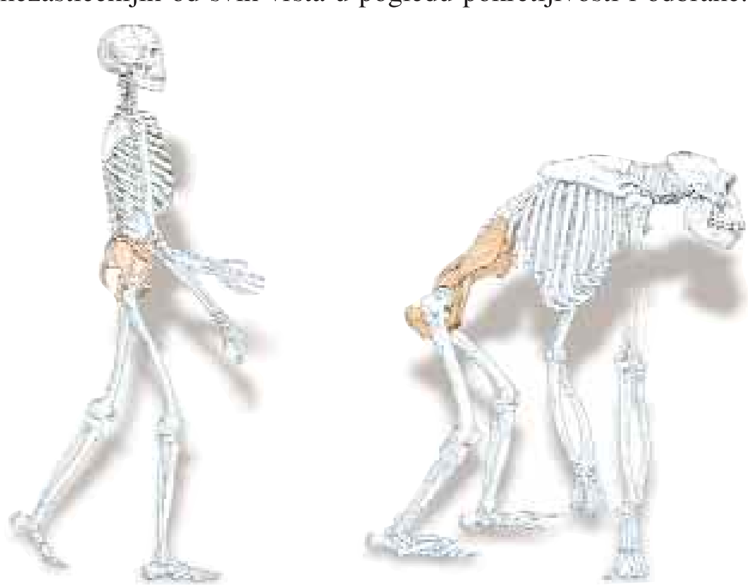
Osim fosilnih zapisa koje smo razmatrali do sada, nepremostiva anatomska pukotina između čovjeka i majmuna također poništava izmišljotinu o

evoluciji čovjeka. Jedna od ovih pukotina ima veze sa načinom hodanja.

Ljudsko biće hoda uspravno na svoje dvije noge. Ovo je jedan veoma poseban način kretanja koji nije viđen ni u jedne druge vrste. Neke životinje imaju ograničenu sposobnost da se kreću kada stoje na svoje dvije zadnje noge. Životinje kao medvjedi i majmuni kreću se na ovaj način samo ponekad, npr. kada žele doprijeti do nekog izvora hrane, ali i tada samo nakratko. Normalno, njihovi se skeleti naginju prema naprijed i oni hodaju na sve četiri.

Ali dobro, da li se onda dvonoštvo razvilo iz četveronožnog hoda majmuna kao što evolucionisti tvrde?

Naravno da ne. Istraživanje je pokazalo da se nastanak dvonoštva nije nikad ni desio, niti je bilo moguće da se desi. Kao prvo, dvonoštvo nije neka evolutivna prednost. Način na koji se majmuni kreću je mnogo lakši, brži i efikasniji nego čovjekov dvonožni hod. Čovjek se ne može kretati skačući sa drveta na drvo bez spuštanja na zemlju kao šimpanza, a ne može ni trčati brzinom 125 km na sat kao gepard. Naprotiv, budući da čovjek hoda na svoje dvije noge, on se mnogo sporije kreće po zemlji. Zbog istog razloga, on je jedna od najnezaštićenijih od svih vrsta u pogledu pokretljivosti i odbrane. Prema

Nedavno istraživanje otkriva da je nemoguće za savijeni majmunski skelet, koji odgovara četveronožnom hodu, da evoluira u uspravni ljudski skelet koji odgovara dvonožnom hodu.

logici evolucije, majmuni ne bi trebali evoluirati tako da usvoje dvonožni hod: umjesto toga ljudi bi trebali evoluirati u četveronošce.

Drugi ćorsokak evolucione tvrdnje je da dvonoštvo nije sukladno darvinističkom modelu "postepenog razvoja". Ovaj model, koji sačinjava osnovu evolucije, zahtijeva da treba postojati mješovita (prijelazna) vrsta hoda između dvonoštva i četveronoštva. Međutim, kompjuteriziranim istraživanjem koje je izveo 1996. engleski paleoantropolog **Robin Crompton**, pokazao je da takav "mješoviti" hod nije bio moguć. Crompton je došao do slijedećeg zaključka: živo biće može hodati ili uspravno ili na sve četiri.[88] Tip hoda koji bi bio nešto između ovoga dvoga nije moguć zbog ekstremne potrošnje energije. Zbog ovoga je nemoguće da postoji poludvonožno biće.

Ogromni jaz između čovjeka i majmuna nije ograničen samo na dvonoštvo. Mnoge druge stvari još uvijek ostaju neobjašnjene, kao npr. kapacitet mozga, sposobnost govora, itd. **Elaine Morgan**, evolucionista paleoantropolog, priznaje slijedeće:

> "Četiri najveće zagonetke u vezi sa ljudima su: 1) Zašto oni hodaju na dvije noge? 2) Zašto su izgubili svoje krzno? 3) Zašto su razvili tako veliki mozak? 4) Zašto su naučili govoriti?
>
> Ortodoksni odgovori na ova pitanja su slijedeći: 1) "Mi to još ne znamo". 2) "Mi to još ne znamo". 3) "Mi to još ne znamo". 4) "Mi to još ne znamo". Lista pitanja mogla bi biti znatno duža, a ipak ne bi imala utjecaja na monotonost odgovora."[89]

Evolucija: Jedna potpuno neznanstvena vjera

Lord Solly Zuckerman je jedan od najčuvenijih i najpoštovanijih znanstvenika u Velikoj Britaniji. On je godinama studirao fosilne zapise i izveo mnoga detaljna istraživanja. Za svoj doprinos znanosti data mu je titula "lord". Zuckerman je evolucionist. Zbog toga njegovi komentari o evoluciji ne mogu biti označeni kao namjerno izvrnuta i pristrasna opažanja tj. primjedbe. Međutim, nakon godina istraživanja fosila uključenih u scenario evolucije čovjeka, došao je do zaključka da, u biti, takvo porodično stablo ne postoji.

Zuckerman je također sačinio jedan interesantan "spektar znanosti". On je formirao jedan spektar znanosti rangirajući ih - od onih koje on smatra znanstvenim, do onih koje smatra neznanstvenim. Prema Zuckermanovom spektru, "najznanstvenije", a to znači one koje ovise se o konkretnim poljima podataka znanosti, jesu hemija i fizika. Poslije njih dolaze biološke, a onda socijalne znanosti. Na samom kraju spektra, u dijelu koji Zuckerman smatra da je "najneznanstveniji", jeste "izvanosjetilna percepcija" - tu spadaju koncepti poput telepatije i šestog čula - i, konačno, koncept "ljudske evolucije". Zuckerman objašnjava svoje rezoniranje:

> "Pomaknuvši se na kraj ovog spektra, pomakli smo se sa registriranja objektivne istine i stvarnosti u ona polja pretpostavljenih bioloških znanosti, poput izvanosjetilne percepcije ili **interpretiranja historije fosila čovjeka, gdje je "vijernima" sve moguće** - i gdje je "revnosni vijernik" ponekad u stanju vjerovati u nekoliko suprotnih činjenica u isto vrijeme."[90]

Šta je onda razlog koji navodi toliko mnogo znanstvenika da budu uporni, ustrajni i čvrsti u ovoj dogmi? Zašto su se tako jako trudili da održe svoju teoriju živom, po cijenu da priznaju bezbrojne protivrječnosti i po cijenu odbacivanja dokaza koje su pronašli?

Jedini odgovor je da se oni plaše činjenice sa kojom će se morati suočiti u slučaju napuštanja teorije evolucije. A činjenica sa kojom će se morati suočiti ukoliko napuste teoriju evolucije jeste to da je čovjeka stvorio Bog. Međutim, uzimajući u obzir predrasude koje oni imaju i materijalističku filozofiju u koju vjeruju, stvaranje je neprihvatljiv koncept za evolucioniste.

Zbog toga oni obmanjuju sami sebe, kao i cijeli svijet, koristeći medije sa kojima surađuju. Ukoliko ne mogu naći neophodne fosile, oni ih "proizvode", ili u obliku imaginarnih slika ili u vidu izmišljenih modela i pokušavaju ostaviti utisak da stvarno postoje fosili koji dokazuju evoluciju. Neki mediji koji dijele njihov materijalistički pogled na život također pokušavaju prevariti javnost i ljudima u podsvijest usaditi priču o evoluciji.

Bez obzira koliko jako oni to pokušavali, istina je očigledna: čovjek je postao ne kroz neki evolutivni proces, nego Božijim stvaranjem. Zbog toga, on Mu je odgovoran, pa ma kako nerado preuzimao ovu odgovornost.

Molekularni ćorsokak evolucije

U prethodnom dijelu ove knjige pokazali smo kako fosilni zapisi poništavaju teoriju evolucije. Ustvari, nismo morali iznositi ništa od svega toga jer se teorija evolucije ruši mnogo prije nego što se i dođe do tvrdnji o "evoluciji vrsta" i fosilnim dokazima za nju. Ono što čini teoriju besmislenom od njenog samog početka je pitanje "kako se život na Zemlji pojavio, tj. započeo".

Kada se ovo pitanje postavi, teorija evolucije odgovara da je život započeo sa jednom ćelijom koja se formirala slučajno. Prema tom scenariju, prije četiri milijarde godina različite anorganske hemijske supstance reagirale su međusobno u prvobitnoj atmosferi Zemlje, u kojoj su efekti gromova i pritiska uzrokovali da te supstance formiraju prvu živu ćeliju.

Prvo što se mora reći je da je tvrdnja da se neorganske materije mogu udružiti i formirati život jedna neznanstvena tvrdnja, koja sve do danas nije provjerena nekim eksperimentom ili promatranjem. Svaka živa ćelija je formirana repliciranjem (kopiranjem) druge ćelije. Niko u svijetu, nikada, nije uspio formirati živu ćeliju stavljajući zajedno različite neorganske materije, čak ni u najnaprednijim laboratorijama.

Teorija evolucije tvrdi da su ćelije živih bića, koje ne mogu biti proizvedene čak ni kada se sve snage ljudskog intelekta, znanja i tehnologije upotrijebe, nastale slučajno u prvobitnim uvjetima na Zemlji. Na slijedećim stranicama ispitat ćemo zašto je ova tvrdnja suprotna najosnovnijim principima znanosti i razuma.

Priča o "ćeliji koja je proizvedena slučajno"

Ako neko vjeruje da živa ćelija može postati slučajno, tada ne postoji ništa što bi ga moglo spriječiti da vjeruje u sličnu priču koju ćemo sada is-

pričati. To je priča o jednom gradu:

Jednog dana gruda ilovače, pritisnuta između stijena na neplodnoj zemlji, nakon kiše postade vlažna. Kada je sunce izašlo, ova vlažna ilovača se osuši, stvrdnu i poprimi krut, otporan oblik. Kasnije se ove stijene koje su poslužile kao kalup nekako raspadoše u komadiće i onda se pojavi pravilna, dobro oblikovana i čvrsta cigla. Ova cigla je godinama čekala, pod istim prirodnim uvjetima, da se formiraju druge cigle slične njoj. Ovaj proces se nastavio sve dok se stotine i hiljade istih takvih cigli nisu formirale na tom istom mjestu. Međutim, sasvim slučajno, nijedna od ovih cigli, koje su prethodno formirane, nije bila oštećena. Iako su, u periodu od nekoliko hiljada godina, bile izložene oluji, kiši, vjetru, suncu i hladnoći, te cigle nisu napukle, nisu se prelomile, niti su bile odvučene sa tog mjesta, nego su čekale tu, na istom mjestu, sve sa istom "namjerom".

Kada je njihov broj postao adekvatan, one su podigle zgradu poredavši se jedna uz drugu i postavivši se jedna iznad druge sasvim slučajno, uz pomoć djelovanja prirodnih sila, vjetrova, oluja ili tornada. U međuvremenu, pod utjecajem prirodnih sila, u savršenom vremenskom slijedu, nastali su materijali kao cement ili šljunak i umetnuli se između njih, da bi ih spojili. Dok se sve ovo dešavalo, željezna ruda se pod zemljom, uz pomoć prirodnih utjecaja, oblikovala i položila temelje zgrade koja će nastati od ovih cigli. Na kraju ovog procesa podignuta je jedna kompletna zgrada, nimalo oštećena, sa svim njenim građevnim materijalom, drvenarijom i instalacijama.

Naravno, zgrada se ne sastoji samo od temelja, cigli i cementa. Kako je onda ostali materijal pribavljen? Odgovor je jednostavan: sav materijal koji je bio potreban za izgradnju zgrade postojao je u zemlji, na mjestu gdje je zgrada izrasla. Silikon za staklo, bakar za električne kablove, željezo za stubove (armaturu), grede, itd. itd. Sve se to nalazilo ispod zemlje u ogromnim količinama. Bila je potrebna još jedino vještina prirodnih sila da oblikuje i smjesti ove materijale na njihovo mjesto unutar zgrade. Sve instalacije, drvenarija i ostalo, smješteno je između cigli uz pomoć vjetrova, kiše i zemljotresa. Sve je išlo toliko dobro da su se cigle razmjestile na takav način da su među sobom ostavile neophodan prostor za prozore, kao da su znale da će se kasnije, pod djelovanjem "prirodnih uvjeta", formirati nešto po imenu staklo.

Štaviše, one nisu zaboravile ostaviti prostora za instaliranje vode, struje i sistema za grijanje, koji će se također kasnije slučajno formirati. Sve je išlo tako dobro da su slučajnosti i "prirodni uvjeti" proizveli savršeno dizajniranu zgradu.

Ako ste uspjeli održati vjeru u ovu priču do sada, tada nećete imati problema pretpostaviti kako su druge zgrade, fabrike, autoputevi, trotoari, infrastruktura, komunikacije i transportni sistemi ovoga grada nastali. Ako imate tehničko znanje i ako ste pristojno upoznati sa temom, možete čak napisati izuzetno "znanstveno potkrijepljenu" knjigu od nekoliko tomova, iznoseći svoje teorije o "evolucijskom procesu sistema kanalizacije i njegovoj prilagođenosti postojećim strukturama". Možete biti odlikovani akademskom nagradom za vaše sjajne studije i možete se smatrati genijem koji prosvjetljuje čovječanstvo.

Teorija evolucije tvrdi da je život nastao slučajno. To je tvrdnja koja nije ništa manje apsurdna nego naša priča, zato što ćelija, sa svim svojim visokokvalificiranim sistemima za komuniciranje, transport i upravljanje, nije ništa manje složena od bilo kojeg grada.

Čudo u ćeliji i kraj teorije evolucije

Kompleksna građa žive ćelije nije bila poznata u Darwinovo doba, i pripisivati život slučajnostima i prirodnim uvjetima je, u to vrijeme, za evolucioniste bilo dovoljno ubjedljivo.

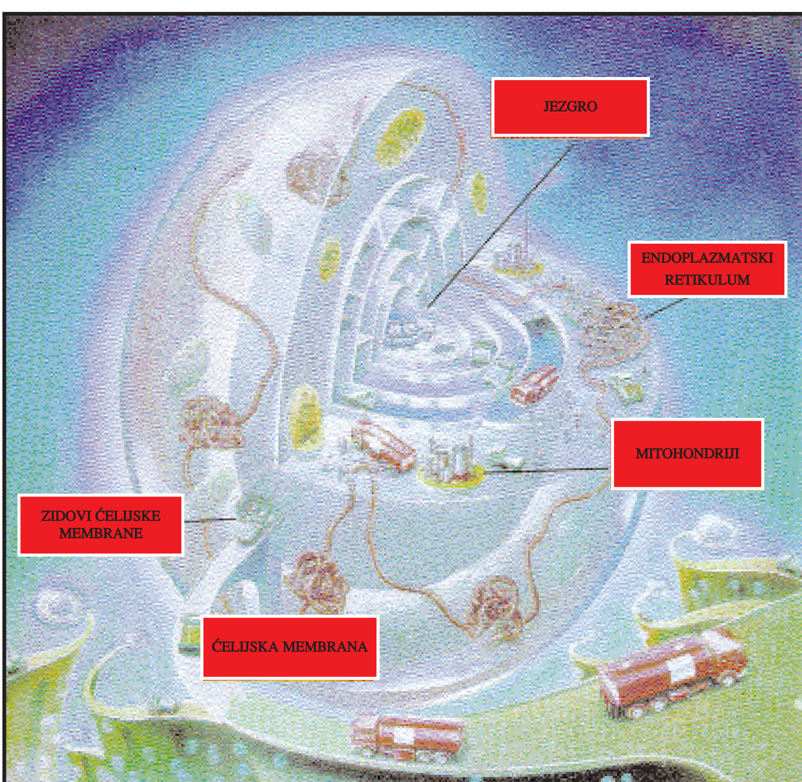
Tehnologija XX stoljeća je zavirila i zadubila se u najsitnije djeliće života i otkrila da je ćelija najkompliciraniji sistem sa kojim se čovječanstvo ikada susrelo. Danas, mi znamo da ćelija sadrži energetske stanice koje proizvode energiju koju onda ćelija upotrebljava, fabrike koje proizvode enzime i hormone neophodne za život, banku podataka gdje su zapisane sve neophodne informacije o svim proizvodima koji trebaju biti napravljeni u ćeliji, zatim složene transportne sisteme i cjevovode za prevoženje sirovina i proizvoda sa jednog mjesta na drugo, napredne laboratorije i rafinerije za pretvaranje vanjskih sirovina u upotrebljive tvari, i specijalizirane proteine ćelijske membrane za kontrolu ulaska materija u ćeliju i izlaska iz ćelije. Sve

ovo sačinjava samo jedan mali dio ovog nevjerovatno složenog sistema.

W. H. Thorpe, jedan evolucionista - znanstvenik, priznaje da "**najjednostavniji tip ćelije predstavlja 'mehanizam' nezamislivo složeniji od bilo koje mašine dosad zamišljene i konstruirane od strane čovjeka**".[91]

Ona je toliko kompleksna da čak ni visoki nivo tehnologije koji je čovječanstvo postiglo ne može proizvesti jednu takvu ćeliju. Nikada nijedan pokušaj da se kreira umjetna ćelija nije postigao uspjeh. Ustvari, svi pokušaji da se to učini su napušteni.

Teorija evolucije tvrdi da je ovaj sistem, koji čovječanstvo sa svom svojom inteligencijom, znanjem i tehnologijom na raspolaganju ne može proizvesti, nastao "slučajno", pod utjecajem prvobitnih uvjeta na Zemlji. Da damo drugi primjer. Vjerovatnoća formiranja ćelije igrom slučaja je poput vjerovatnoće da se odštampa jedna knjiga prilikom eksplozije u štampariji.

Sa svim svojim visokokvalificiranim, sofisticiranim i efikasnim sistemima, sistemima komunikacija, transportnim sistemima, i sistemima upravljanja, ćelija nije ništa manje kompleksna od bilo kojeg grada.

Engleski matematičar i astronom **Sir Fred Hoyle** napravio je sličnu usporedbu u jednom od njegovih intervjua objavljenom 12. 11. 1981. godine u časopisu *Nature*. Iako i sam evolucionista, Hoyle je rekao da je vjerovatnoća da više forme života nastanu na ovaj način (slučajno), uporediva sa vjerovatnoćom da **jedan tornado brišući kroz deponiju starog gvožđa konstruira avion "Boing 747" od materijala i starudija koje se tu nalaze**.[92] Ovo znači da nije moguće da ćelija nastane slučajno i zato je ona definitivno morala biti "stvorena".

Jedan od glavnih razloga zašto teorija evolucije ne može objasniti kako je nastala ćelija, jeste "nesvodljiva kompleksnost" ćelije. Živa ćelija održava se uz pomoć harmonične saradnje mnoštva njezinih organela ("ćelijski organi"). Ukoliko samo jedna od ovih organela ne funkcionira, ćelija ne može ostati u životu. Ćelija nema vremena da čeka nesvjesne mehanizme kao što su prirodna selekcija ili mutacija da joj dozvole da se razvija. Tako da je prva ćelija na Zemlji morala biti kompletna-potpuna ćelija, koja je posjedovala sve, za život potrebne, organele i funkcije, a ovo definitivno znači da je ćelija morala biti stvorena.

Proteinski izazov slučajnostima

Toliko o ćeliji. Ali, evolucija nije uspjela objasniti čak ni postanak gradivnih blokova ćelije. U prirodnim uvjetima nije moguće formiranje čak i samo jednog proteina od hiljada složenih proteinskih molekula koje izgrađuju ćeliju.

Proteini su gigantske molekule koje se sastoje od manjih jedinica zvanih "aminokiseline", koje su razmještene u specifičnom nizu u određenim količinama i strukturama. Ove molekule predstavljaju gradivne blokove žive ćelije. Najjednostavnija je sastavljena od 50, ali postoje neke proteinske molekule koje su sastavljene od nekoliko hiljada aminokiselina.

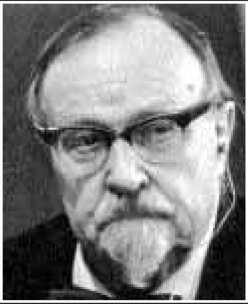
Ključna stvar u ovome je da: odsustvo, dodavanje ili zamjena samo jedne aminokiseline u strukturi proteinske molekule uzrokuje da taj protein postane beskorisna gomila molekula. Svaka aminokiselina mora biti na pravom mjestu i u pravilnom poretku. Teorija evolucije, koja tvrdi da se život pojavio pukim slučajem, nema izgleda pred ovim poretkom, budući da je on isuviše čudesan da bi se objasnio slučajnošću. (Štaviše, teorija nije u stanju niti objasniti tvrdnju o "slučajnom formiranju" aminokiselina, što će biti razmatra-

PRIZNANJA EVOLUCIONISTA

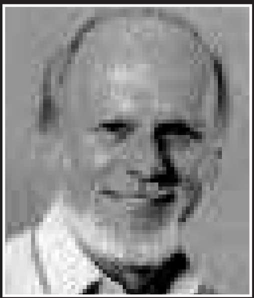
Teorija evolucije nigdje se ne susreće sa većom krizom nego na tački objašnjavanja pojave - nastanka života. Razlog je to što su organske molekule toliko kompleksne da se za njihovo formiranje nikako ne može tvrditi da je bilo slučajno, a očigledno je nemoguće da je jedna organska ćelija bila formirana pukim slučajem.

Evolucionisti su se suočili sa pitanjem porijekla života u drugoj polovini XX stoljeća. Jedan od vodećih autoriteta teorije o molekularnoj evoluciji, ruski evolucionist **Aleksandar Oparin**, u svojoj knjizi *Porijeklo života*, koja je objavljena 1936., rekao je slijedeće:

> **"Na nesreću, porijeklo ćelije ostaje pitanjem koje je u stvari najtamnija tačka cijele teorije evolucije."**[1]

Profesor Aleksandar Oparin:"Porijeklo ćelije ostaje neodgovoreno pitanje"

Profesor Jeffrey Bada:"Početak života na zemlji je najveći neriješeni problem"

Od Oparina, evolucionisti su izveli bezbrojne eksperimente, proveli mnoga istraživanja i izvršili mnoga promatranja da dokažu da je ćelija mogla biti formirana slučajno. Međutim, svaki takav pokušaj jedino je još jasnijim učinio kompleksni dizajn ćelije i tako, čak još više, pobio teze evolucionista. Profesor **Klaus Dose**, predsjednik Instituta biohemije na Univerzitetu "Johannes Gutenberg", izjavljuje:

> **"Više od 30 godina eksperimentiranja, u vezi s porijeklom života, na poljima hemijske i molekularne evolucije vodili su do boljeg opažanja neizmjernosti problema porijekla života na Zemlji prije nego što su doveli do njegovog rješenja. Sada sve diskusije o glavnim teorijama i eksperimentima na ovom polju, ili završavaju u patu ili u priznanju neznanja."**[2]

Slijedeća izjava od strane geohemičara **Jeffreya Badaa**, sa San Diego Scripps Institute, čini očiglednom bespomoćnost evolucionista što se tiče ovog problema:

"Danas kada napuštamo dvadeseto stoljeće, još uvijek se susrećemo sa **najvećim neriješenim problemom koji smo imali kada smo ulazili u dvadeseto stoljeće: kako je život na Zemlji započeo?"**[3]

---

1 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), str. 196

2 Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers" *Interdisciplinary Science Reviews*, vol 13, no. 4, 1988, str. 348

3 Jeffrey Bada, *Earth*, February 1998, str. 40

no kasnije.)

Činjenica da funkcionalna građa proteina nikako ne može nastati slučajno, može se uočiti jednostavnim računom vjerovatnoće koji može shvatiti bilo ko.

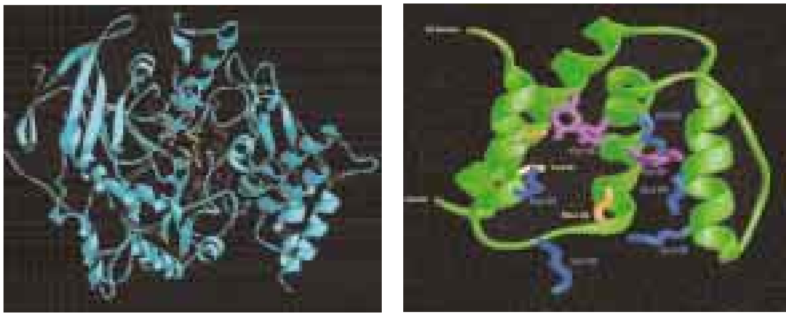
Jedna proteinska molekula prosječne veličine sastavljena je od 280 aminokiselina među kojima postoji 12 različitih vrsta. One mogu biti poredane na 10^{300} (10 na tristotu) različitih načina. (Ovo je astronomsko veliki broj koji se sastoji od jedinice - "1", iza koje slijedi 300 nula.) Od svih ovih mogućih kombinacija samo jedna od njih formira željenu proteinsku molekulu. Ostatak su aminokiselinski lanci koji su ili potpuno beskorisni ili potencijalno štetni za žive tvari.

Drugim riječima, vjerovatnoća formiranja samo jedne proteinske molekule je "1 naprema 10^{300}". Mogućnost da se ovo desi praktično ne postoji. (U matematici su vjerovatnoće koje su manje od 1 naprema 10^{50} prihvaćene kao "nulta vjerovatnoća".)

Osim toga, jedna proteinska molekula od 280 aminokiselina je skromne veličine u odnosu na neke gigantske proteinske molekule koje se sastoje od hiljada aminokiselina. Kada primijenimo sličan račun vjerovatnoće na ove gigantske molekule, vidimo da čak ni riječ nemoguće nije više "adekvatna".

Kada krenemo jedan korak dalje u razvojnoj shemi života, uočavamo da jedan protein, sam po sebi, ne znači ništa. Jedna od najmanjih bakterija koja je ikad otkrivena, Mycoplasma Hominis H39, sadrži 600 "tipova" proteina. U ovom slučaju bismo trebali račun vjerovatnoće koji smo gore uradili za samo jedan protein uraditi sada za svaki od 600 različitih tipova proteina (što znači da je vjerovatnoća slučajnog nastanka ovakve bakterije još puno, puno manja). Rezultat iscrpljuje čak i koncept nemogućnosti.

Neko ko sada čita ove retke, a ko je do sada prihvatao teoriju evolucije kao znanstveno objašnjenje, može posumnjati da su ovi brojevi preuveličani i da ne odražavaju pravo činjenično stanje. To nije tako: ovo su nedvosmislene i konkretne činjenice. Nijedan evolucionist nema prigovor ovim brojkama. Oni prihvataju da je vjerovatnoća slučajnog formiranja jednog proteina "slaba kao i vjerovatnoća da majmun napiše historiju čovječantva na daktilo-mašini a da ne načini nijednu grešku".[93] Međutim, umjesto prihvaćanja drugog objašnjenja, tj. stvaranja, oni nastavljaju sa branjenjem ove nemogućnosti.

Kompjuterska simulacija dvije različite kompleksne proteinske molekule koje su bitne za život. Na lijevoj strani je protein enzima "acetokolinesteraze" koji funkcionira sa enzimom zvanim acetil kolin, osiguravajući prenošenje električnog impulsa između nerava. Kada je ovaj protein manjkav, nervni sistem ne može funkcionirati i organizam umire. Na desnoj strani je još jedna proteinska molekula zvana "acetilkoA vezujuća".

Ista činjenica priznata je od strane mnogih evolucionista. Naprimjer, **Harold F. Blum**, čuveni evolucionista, izjavljuje da je "**spontano formiranje polipeptida (u koje spadaju proteini) veličine najmanjeg poznatog proteina, izgleda, izvan svake vjerovatnoće**".[94]

Evolucionisti tvrde da se molekularna evolucija odigrala tokom veoma dugog perioda vremena i da je taj dugi vremenski period nemoguće učinio mogućim. Ipak, bez obzira koliko dati vremenski period bio dug, nije moguće da aminokiseline formiraju proteine slučajno. **William Stokes**, jedan američki geolog, priznaje ovu činjenicu u svojoj knjizi *Essentials of Earth History* pišući da su šanse da se ovo desi toliko male da **"protein na taj način ne bi nastao tokom milijardi godina na milijardama planeta, svakoj prekrivenoj slojem od koncentriranog vodenog rastvora potrebnih aminokiselina**".[95]

"Šta dakle, sve ovo znači?" **Perry Reeves**, profesor hemije, odgovara na ovo pitanje:

> "Kada neko ispituje široki spektar mogućih struktura koji bi mogao rezultirati iz jednostavne nasumice nastale kombinacije aminokiselina u isparavajućoj prvobitnoj smjesi - moru, zapanjujuće je vjerovati da je život mogao nastati na ovaj način. **Vjerodostojnije je reći da je jedan Veliki Graditelj, sa jednim majstorskim planom, bio potreban za takav zadatak**."[96]

Ako je slučajno formiranje čak i samo jednog od ovih proteina nemoguće, tada je milijardu puta više nemoguće da se milioni proteina igrom

slučaja udruže na odgovarajući način da bi formirali kompletnu ljudsku ćeliju. Da stvar bude još nevjerovatnija, ćelija se ne sastoji samo od gomile proteina. Uz proteine, ćelija se sastoji od nukleinskih kiselina, karbonhidrata, masti, vitamina i mnogih drugih hemikalija kao što su npr. elektroliti, u specifičnom odnosu, harmoniji i dizajnu u pogledu i strukture i funkcije. Svaki od ovih sastojaka funkcionira kao gradivni blok ili ko-molekula u različitim organelama.

Robert Shapiro, profesor hemije na New York University i DNA ekspert, izračunao je vjerovatnoću slučajnog formiranja 2000 tipova proteina nađenih u jednoj jedinoj bakteriji (u ljudskoj ćeliji nalazi se 200.000 različitih tipova proteina). Broj koji je dobio bio je 1 naprema $10^{40.000}$.[97] (Ovo je nevjerovatan broj koji se dobije stavljanjem 40.000 nula iza jedinice.)

Profesor primijenjene matematike i astronomije sa University College (Cardiff, Wales), **Chandra Wickramasinghe**, komentira:

> **"Vjerovatnoća spontanog formiranja života iz nežive tvari je jedan naprema broju sa 40.000 nula iza toga... to je dovoljno veliko da sahrani Darwina i cijelu teoriju evolucije.** Život je morao biti smišljeni produkt jedne Inteligencije, obzirom da nije nastao slučajno ili iz neke primitivne smjese, koje nije bilo ni na ovoj, a ni na bilo kojoj drugoj planeti."[98]

Sir Fred Hoyle komentirao je ovako ove nevjerovatne brojke:

> "Zaista, ovakva teorija (da je život produkt neke inteligencije) je toliko očigledna da se možemo samo čuditi zašto, zbog te očiglednosti, nije široko prihvaćena. Razlozi za ovo su prije psihološki nego znanstveni."[99]

Razlog zašto je Hoyle upotrijebio termin psihološki je samouvjetovanje evolucionista da ne prihvate tezu da bi život mogao biti stvoren. Ovi ljudi su postavili odbijanje Božijeg postojanja kao svoj glavni cilj. Jedino zbog ovog razloga oni nastavljaju braniti nerazumne scenarije za koje i oni sami priznaju da su nemogući.

Ljevoruki proteini

Hajde da sada u detalje ispitamo zašto je nemoguć evolucionistički scenario koji se odnosi na formiranje proteina.

Samo tačan redoslijed pogodnih aminokiselina nije dovoljan za formiranje proteinske molekule. Pored ovoga, svaka od 20 različitih tipova aminokiselina, prisutnih u sastavu proteina, mora biti takozvana "ljevoruka". Postoje dva tipa aminokiselina, ljevoruki i desnoruki tip. Razlika među njima je u tzv. zrcalnoj simetriji, tj. u njihovim trodimenzionalnim strukturama, one su različite, ali sliče jedne drugima kao što međusobno sliče lijeva i desna ruka u jedne osobe.

Aminokiseline jednog tipa lahko se spajaju sa aminokiselinama drugog tipa. Kroz istraživanje je otkrivena jedna začuđujuća činjenica. Svi proteini u biljaka i životinja, od najjednostvnijih do najsloženijih organizama, napravljeni su od tzv. ljevorukih aminokiselina. Ukoliko bi se i jedna jedina desnoruka aminokiselina spojila na strukturu proteina, taj protein bi postao beskoristan. Što je dosta interesantno, u nekim eksperimentima su bakterije, kojima su date desnoruke aminokiseline, odmah uništile te aminokiseline, a, da bi ih mogle iskoristiti, u nekim slučajevima su formirale ljevoruke aminokiseline od komponenata koje su preostale nakon razaranja desnorukih aminokiselina.

Pretpostavimo na trenutak da je život nastao slučajno, baš kako evolucionisti tvrde da se desilo. U ovom slučaju desnoruke i ljevoruke aminokiseline, koje su stvorene slučajno, trebale bi u prirodi biti prisutne u, otprilike, jednakim količinama. Zbog toga bi sva živa bića u svojoj građi trebala imati i desnoruke i ljevoruke aminokiseline, pošto je hemijski moguće da se aminokiseline oba tipa međusobno spajaju. U biti, proteini koji postoje u svim živim organizmima načinjeni su samo od ljevorukih aminokiselina.

Pitanje kako proteini mogu odabrati jedino ljevoruke između svih aminokiselina i kako čak nijedna jedina desnoruka aminokiselina ne biva umiješana u životni proces je nešto što se još uvijek suprotstavlja evolucionistima. Oni nemaju načina da objasne takav specifičan i svjestan izbor.

Štaviše, ova karakteristika proteina intenzivira konfuziju koju kao ćorsokak evolucionista pravi "slučajnost". Da bi bio formiran smislen protein, nije dovoljno da aminokiseline budu samo prisutne u određenom broju, u savršenom redoslijedu i da budu kombinirane zajedno u pravilnom, u trodimenzionalnom dizajnu. Uz sve to, sve ove aminokiseline moraju biti odabrane između ljevorukih, a da, pri tome, nijedna desnoruka aminokiselina

ne smije postojati među njima. A ipak, ne postoji mehanizam prirodne selekcije koji bi prepoznao da je desnoruka aminokiselina dodata redoslijedu aminokiselina, mehanizam koji bi prepoznao da je to pogrešno i da ona zbog toga mora biti odstranjena iz lanca. Ova situacija još jednom, zauvijek, eliminira mogućnost slučajnosti i slučaja.

U *Brittanica Science Encyclopaedia*, koja je otvoreni branilac evolucije, ukazano je na činjenicu da aminokiseline svih živih organizama na Zemlji i gradivni blokovi složenih polimera, kao što su proteini, imaju istu - ljevoruku simetriju. Još je rečeno da je to isto kao kada bi bacili novčić milion puta i uvijek dobili npr. glavu. U istoj enciklopediji je također rečeno da nije moguće shvatiti zašto molekule postaju ljevoruke ili desnoruke i da je ovaj izbor fascinantno povezan sa izvorom života na Zemlji.[100]

Ukoliko bi novčić svaki put prilikom milion bacanja pao na glavu, da li bi bilo logičnije da to pripišemo slučaju ili da prihvatimo da postoji neka svjesna intervencija? Odgovor bi trebao biti očigledan. Međutim, uprkos ovoj očitoj očiglednosti, evolucionisti su poduzeli bijeg u slučajnost, jednostavno zbog toga što ne žele prihvatiti mogućnost "svjesne intervencije".

Situacija slična ovoj sa ljevorukošću aminokiselina postoji i sa nukleotidima, najmanjim jedinicama DNA i RNA. Suprotno od aminokiselina u živim organizmima, jedino desnoruki nukleotidi bivaju izabrani. Ovo je još jedna situacija koja ne može biti objašnjena slučajnošću.

Kao zaključak, sa vjerovatnoćom koju smo ispitivali do sada, definitivno je dokazano da postanak života ne može biti objašnjen slučajnošću. Ako pokušamo izračunati vjerovatnoću slučajnog nastanka za protein prosječne veličine, sastavljen od 400 aminokiselina, izabranih jedino između ljevorukih aminokiselina, dobijamo da je vjerovatnoća 1 naprema 2^{400}, tj. 10^{120}. Usporedbe radi, podsjetimo se da je broj elektrona u univezumu procijenjen na 10^{79}, što je mnogo manje od vjerovatnoće u našem slučaju. Računanjem vjerovatnoće da ove aminokiseline formiraju potreban redoslijed i funkcionalni oblik dalo bi još veći broj. Ako udružimo ove vjerovatnoće i ako proširimo predmet razmatranja vjerovatnoće na formiranje većeg broja i na formiranje različitih tipova proteina, rezultati postaju nepojmljivi.

Ispravna veza je od vitalnog značaja

Čak i ova duga lista ćorsokaka ne stavlja tačku na sve ćorsokake evolucije. Nije dovoljno da aminokiseline samo budu smještene u potrebnom broju, redoslijedu i potrebnoj trodimenzionalnoj strukturi. Formiranje proteina također zahtijeva da aminokiselinske molekule sa više od jedne "ruke" budu međusobno povezane preko pojedinih, tačno određenih "ruku". Takva veza naziva se "peptidna-veza". Aminokiseline mogu formirati različite vrste veza međusobno; ali proteini su izgrađeni samo i jedino od onih aminokiselina koje su spojene "peptidnim vezama".

Jedna usporedba će nam ovo pojasniti: Pretpostavimo da su svi dijelovi jednog automobila korektno izrađeni i sastavljeni, sa izuzetkom da je jedan od točkova pričvršćen sa komadom žice, a bez matica i šarafa, na način da je njegova sredina okrenuta prema zemlji. Takav automobil ne bi se mogao kretati čak niti jedan jedini metar, bez obzira kako složena bila njegova tehnologija ili kako je moćan njegov motor. Na prvi pogled sve izgleda da je na svom mjestu, ali pogrešan spoj samo jednog točka čini cijeli auto neupotrebljivim. Na isti način, udruživanje samo jedne aminokiseline u proteinskoj molekuli sa vezom drugačijom od peptidne veze čini cijelu molekulu neupotrebljivom.

Istraživanje je pokazalo da nasumično kombiniranje aminokiselina rezultira peptidnim vezama samo u 50% slučajeva, a da ostatak otpada na druge veze koje ne nalazimo u proteinima. Da bi ispravno funkcionirala, svaka aminokiselina koja sačinjava protein mora biti povezana jedino peptidnom vezom sa drugom aminokiselinom, isto kao što mora biti samo od ljevorukih aminokiselina.

Vjerovatnoća da se ovo dogodi je ista kao vjerovatnoća da svaki protein bude ljevoruk. To jest, kada razmotrimo protein izgrađen od 400 aminokiselina, vjerovatnoća da se sve njegove aminokiseline vežu peptidnim vezama je 1 naprema 2^{399}.

Nulta vjerovatnoća

Kao što se može vidjeti ispod, vjerovatnoća slučajnog formiranja pro-

teina izgrađenog od 500 aminokiselina je 1 naprema broju koji se dobije stavljanjem 950 nula iza jedinice. Što je broj koji ljudski um ne može pojmiti. Ovo je račun vjerovatnoće samo na papiru. Praktički, u stvarnosti se takva vjerovatnoća svodi na nulu. U matematici, vjerovatnoća koja je manja od 1 naprema 10^{50} statistički se smatra da ima nultu vjerovatnoću za realizaciju.

Vjerovatnoća od 1 naprema 10^{950} je daleko izvan granica ove definicije.

Dok nemogućnost formiranja proteina od 500 aminokiselina dostiže takvu mjeru, mi možemo dalje nastaviti pomjerati granice uma, sa još višim nivoima nemogućnosti. U molekuli "hemoglobina", koji predstavlja protein vrlo bitan za život, postoji 574 aminokiselina, što je više nego u proteina spomenutog u prethodnom računanju vjerovatnoće. Sada razmotrimo ovo: u samo jednoj od milijardi crvenih krvnih ćelija u našem tijelu, nalazi se

Vjerovatnoća da prosječna proteinska molekula izgrađena od 500 aminokiselina prisutnih u tačno odgovarajućoj količini i smještenih u tačno odgovarajućem redosljedu, uz vjerovatnoću da sve aminokiseline koje ona sadrži budu samo ljevoruke i da budu spojene jedino peptidnim vezama je "1" naprema 10^{950}. Ovaj broj koji se dobija kada stavimo 950 nula iza 1 (jedinice) piše se ovako:

$$10^{950} =$$

100.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.
000.000.000.000.000.000.000.000.000.000

Vjerovatnoća da jedan protein od 500 aminokiselina bude formiran slučajno je...

NULTA VJEROVATNOĆA

Postoje tri osnovna uvjeta za formiranje upotrebljivog proteina:
Prvi uvjet: da su sve aminokiseline u proteinskom lancu odgovarajućeg tipa i da su poredane u pravilnom redoslijedu
Drugi uvjet: da su sve aminokiseline u lancu ljevoruke
Treći uvjet: da se sve ove aminokiseline međusobno spajaju formiranjem hemijskih veza zvanih "peptidne veze".
Da bi se protein formirao slučajno, sva tri osnovna uvjeta moraju postojati **istovremeno**. Vjerovatnoća slučajnog formiranja proteina je jednaka umnošku vjerovatnoća za realiziranje svakog od ova tri uvjeta posebno. Naprimjer, za prosječnu molekulu koja se sastoji od **500** aminokiselina:

1. Vjerovatnoća da se aminokiseline spoje u pravilnom redosljedu:
Postoji 20 tipova aminokiselina koji sudjeluju u formiranju proteina. Prema tome:
-Vjerovatnoća da svaka od aminokiselina bude korektno izabrana između ovih 20 tipova =1/20
-Vjerovatnoća da sve od ovih 500 aminokiselina budu korektnoodabrane $= 1/20^{500} = 1/10^{650}$

Dakle 1 slučaj od 10^{650} (pokušaja), odnosno, jednom u 10^{650}

2. Vjerovatnoća da su aminokiseline ljevoruke:
-Vjerovatnoća da samo jedna aminokiselina bude ljevoruka = 1/2
-Vjerovatnoća da sve od ovih 500 aminokiselina budu ljevoruke u isto vrijeme $=1/2^{500} = 1/10^{150}$

Dakle 1 slučaj od 10^{150} (pokušaja), odnosno, jednom u 10^{150}

3. Vjerovatnoća da sve aminokiseline budu spojene sa "peptidnim vezama":
Aminokiseline mogu se kombinirati međusobno sa različitim vrstama hemijskih veza. Da bi se formirao upotrebljiv protein, sve aminokiseline u lancu moraju biti kombinirane sa specijalnom hemijskom vezom zvanom "peptidna veza". Izračunato je da vjerovatnoća da se aminokiseline spajaju baš sa peptidnom, a ne sa nekom drugom vrstom veze iznosi 50%.
U odnosu na ovo:
-Vjerovatnoća da **dvije aminokiseline** budu spojene peptidnom vezom =1/2
-Vjerovatnoća da od **500 aminokiselina** sve budu spojene peptidnim vezama $= 1/2^{499} = 1/10^{150}$

Dakle 1 slučaj u 10^{150} (pokušaja), odnosno, jednom u 10^{150}

UKUPNA VJEROVATNOĆA= $1/10^{650}$ x $1/10^{150}$ x $1/10^{150}$ = $1/10^{950}$
= 1 slučaj od 10^{950} (pokušaja), odnosno, jednom u 10^{950}

280.000.000 (280 miliona) hemoglobinskih molekula.

Pretpostavljena starost Zemlje nije dovoljna da pruži priliku za formiranje jednog jedinog proteina “metodom pokušaja i pogreške”, a da ne govorimo o crvenoj krvnoj ćeliji. Čak i da pretpostavimo da su se, od postanka svijeta, bez gubitka vremena, aminokiseline sastavljale i rastavljale “metodom pokušaja i pogreške” da bi formirale jednu jedinu proteinsku molekulu, potreban bi im bio vremenski period duži nego što je starost svijeta da bi se mogao nositi sa vjerovatnoćom od 1 naprema 10^{950}.

Zaključak izveden iz svega ovoga je da evolucija pada u strašan ambis nevjerovatnoće upravo već na stadiju formiranja jednog jedinog proteina.

Da li postoji mehanizam “pokušaja i pogreške” u prirodi?

Konačno, završavamo sa jednom veoma važnom poentom u odnosu na osnovnu logiku računa vjerovatnoće, za što smo naveli neke primjere. Pokazali smo da je gore urađeni račun vjerovatnoće dostigao astronomske granice i da su ove astronomske mogućnosti praktično nemoguće da se dese. Međutim, postoji jedan mnogo važniji i mnogo više haotičan aspekt za evolucioniste. A to je, da pod prirodnim uvjetima ove mogućnosti ne mogu uopće čak ni otpočeti nekakav period pokušaja, i zato nema mehanizma pokušaja i pogreške u prirodi kojim bi se pokušalo proizvesti proteine.

Proračuni na koje smo gore ukazali da pokažemo vjerovatoću slučajnog formiranja proteinske molekule sa 500 aminokiselina, vrijedi jedino za idealnu okolinu “pokušaja i pogreške” koja ne postoji u stvarnom životu. Tj. vjerovatnoća dobivanja korisnog proteina je 1 naprema 10^{950} jedino ako pretpostavimo da postoji jedan imaginarni mehanizam u kojemu nevidljive ruke udružuju 500 aminokiselina nasumice i tada vidjevši da nisu uspjele, razjedinjuju ih jednu po jednu i onda ih opet sjedinjuju, ali u drugačijem rasporedu itd. U svakom pokušaju aminokiseline bi trebale biti razdvojene jedna po jedna i onda opet spojene u novom redoslijedu. Spajanje bi trebalo prestati nakon što je dodato svih 500 aminokiselina i trebalo bi biti osigurano da čak niti jedna ekstra aminokiselina nije umiješana. Pokušaj bi trebao tada biti zaustavljen, da se vidi da li se protein već formirao ili ne, a u slučaju promašaja, sve bi trebalo biti rastvoreno i onda pokušati drugačiji redoslijed. Dodatno, u

svakom pokušaju, čak niti jedna strana supstanca ne bi smjela biti umiješana. Također je neophodno da lanac koji se formira tokom jednog pokušaja ne bude razdvojen i uništen prije no što se na njega sveže njegova 499. karika. Svi ovi uvjeti znače da vjerovatnoće koje smo spominjali važe jedino u kontroliranoj okolini, gdje postoje svjesni mehanizmi koji usmjeravaju početak i kraj, i svaki stadij procesa, i gdje je jedino odabir aminokiseline "prepušten slučaju". Bez sumnje je nemoguće da takva okolina postoji pod prirodnim uvjetima. Zbog toga je formiranje proteina u prirodnoj okolini logički i tehnički nemoguće, bez obzira na "aspekt vjerovatnoće". Ustvari, govoriti o vjerovatnoći da se desi takav događaj je sasvim neznanstveno.

Neki neupućeni evolucionisti ne shvaćaju ovo. Budući da oni pretpostavljaju da je formiranje proteina obična hemijska reakcija, oni prave smiješne dedukcije, kao npr. "aminokiseline su se kombinirale putem reakcija i formirale proteine". Međutim, slučajne hemijske reakcije koje se odigravaju u anorganskim strukturama mogu dati jedino jednostavne i primitivne promjene. Njihov broj je određen i ograničen. Za nešto složenije hemijske materije, moraju biti uključene velike fabrike, hemijske plantaže i laboratorije. Takav slučaj je sa lijekovima, kao i sa mnogim drugim hemijskim materijama koje koristimo u svakodnevnom životu. Proteini imaju mnogo složeniju strukturu nego one hemikalije koje proizvodi industrija. Zbog toga je nemoguće da su proteini, od kojih je svaki čudo dizajna i tehnike, u kojemu svaki dio pristaje na svoje mjesto u određenom redoslijedu, postali kao rezultat nasumičnih hemijskih reakcija.

No, hajde da za trenutak ostavimo sve ove nemogućnosti koje smo do sada opisali i pretpostavimo da je upotrebljiva, svrhovita proteinska molekula ipak evoluirala - spontano i "pukim slučajem". Već na ovoj tački evolucija opet nema odgovora, zato što je, da bi se proteini održali, potrebno da budu izolirani od prirodne okoline u kojoj se nalaze i da budu zaštićeni pod veoma posebnim uvjetima. U suprotnom, ovaj protein bi se ili dezintegrirao, zbog izloženosti prirodnim uvjetima na Zemlji, ili bi mu se pridružile druge kiseline, aminokiseline, ili hemijski sastojci, čime bi izgubio svoje osobine i pretvorio se u potpuno drugačiju i neupotrebljivu supstancu.

Evolucionistički trzaji u traženju odgovora na pitanje o porijeklu života

Pitanje “kako se život prvobitno pojavio” je tako kritičan ćorsokak za evolucioniste da oni obično čak ni ne pokušavaju da se dotiču ove teme. Oni pokušavaju da pređu preko ovog pitanja govoreći: “Prva bića su nastala kao rezultat nekih slučajnih događanja u vodi”. Oni su naišli na barikadu koju nikakvim sredstvima ne mogu zaobići. Uprkos paleontološkim argumentima za evoluciju, u ovom području oni nemaju dostupne fosile da ih izvrnu i samovoljno interpretiraju, da bi podržali svoje tvrdnje. Zbog toga je teorija evolucije pobijena od samoga početka.

Postoji jedna važna stvar koju treba razmotriti: **Ako je za svaki korak evolucionog procesa dokazano da je nemoguć, onda to u dovoljnoj mjeri dokazuje da je cijela teorija potpuno lažna i nevažeća.** Naprimjer, dokazujući da je nasumično formiranje proteina nemoguće, sve druge tvrdnje o slijedećim koracima evolucije su također pobijene. Nakon ovog, postaje besmisleno uzeti neke ljudske i majmunske lobanje i praviti spekulacije u vezi sa njima.

Kako su živi organizmi postali od neorganskih tvari? - pitanje je koje evolucionisti dugo vremena nisu željeli spominjati. Međutim, ovo pitanje, koje je konstantno bilo izbjegavano, naraslo je u tolikoj mjeri da je postalo neizbježni problem, te se to pokušalo srediti jednom serijom studija u drugoj četvrtini XX stoljeća.

Glavno pitanje je bilo: kako se prva živa ćelija pojavila u prvobitnoj atmosferi Zemlje? Drugim riječima, kakvo bi objašnjenje za ovaj problem mogli dati evolucionisti?

Smatralo se da bi odgovore na ova pitanja mogli dati eksperimenti. Evolucionistički znanstvenici i istraživači izvršili su određene laboratorijske eksperimente upravljene na odgovore ovih pitanja, ali oni nisu izazvali mnogo interesovanja. Najrespektabilnija studija porijekla života je eksperiment nazvan **Millerov eksperiment**, izveden od strane američkog istraživača **Stanleya Millera** 1953. godine. (Eksperiment je također poznat kao “Urey-

Millerov eksperiment" zbog doprinosa Millerovog instruktora na Chicago Univerzitetu, **Harolda Ureya**.)

Ovaj eksperiment je jedini "dokaz" koji je, navodno, dokazivao "tezu o molekularnoj evoluciji", predstavljenu kao prvi stadij evolutivnog perioda. Uprkos tome što je prošlo više od pola stoljeća, i što je postignut veliki tehnološki razvitak, niko nije poduzeo bilo kakve daljnje korake. Uprkos ovome, Millerov eksperiment se još uvijek naučava u udžbenicima kao evolucionističko objašnjenje najranije generacije živih bića. Evolucionisti namjerno izbjegavaju takve eksperimente, budući da su svjesni činjenice da ih takve studije ne podržavaju i da, naprotiv, pobijaju njihove teze.

Millerov eksperiment

Namjera Stanleya Millera je bila da postigne eksperimentalno otkriće pokazujući da su aminokiseline, gradivni elementi proteina, mogle postati slučajno na beživotnoj Zemlji milijardama godina ranije.

U svom eksperimentu Miller je upotrijebio mješavinu gasa za kakvu je pretpostavio da je postojala na prvobitnoj Zemlji (ali za koju je kasnije dokazano da je bila nerealna) sastavljenu od amonijaka, metana, hidrogena i vodene pare. Budući da ovi gasovi ne bi reagirali jedni sa drugima u prirodnim uvjetima, on je u ovaj milje uveo energetsku stimulaciju da bi otpočeo reakciju među njima. Pretpostavljajući da bi ova energija mogla doći od odbljesaka gromova u primordijalnoj atmosferi, on je upotrijebio izvor umjetnog pražnjenja elektriciteta da bi osigurao potrebnu energiju.

Miller je kuhao ovu mješavinu gasa na 100°C u toku jedne sedmice i dodatno je uključio električnu struju. Na kraju sedmice Miller je analizirao hemikalije koje su se formirale na dnu posude i uočio da su stvorene 3 od 20 aminokiselina koje sačinjavaju osnovne gradivne elemente proteina.

Ovaj eksperiment je izazvao veliko uzbuđenje među evolucionistima i bio je promoviran kao izvanredan uspjeh. Štaviše, u stanju opojne euforije različite publikacije su donijele naslove kao "Miller stvara život". Međutim, sve molekule koje je Miller uspio načiniti bile su samo neke anorganske molekule.

Ohrabreni ovim eksperimentom, evolucionisti su smjesta stali praviti nove scenarije. Stadiji koji su slijedili iza aminokiselina bili su ubrzano pretpostavljani. Navodno su se aminokiseline kasnije ujedinile u odgovarajuće nizove da bi igrom slučaja formirale proteine. Neki od ovih slučajno nastalih proteina postavili su se u strukture nalik na ćelijsku membranu koje su "nekako" nastale i formirale primitivnu ćeliju. Ćelije su se tokom vremena ujedinile i formirale žive organizme. Međutim, Millerov eksperiment nije bio ništa drugo do prividan uspjeh i otada je bio opovrgnut kao netačan iz mnoštva aspekata.

Millerov eksperiment nije bio ništa drugo do privid

Izgledalo je da je Millerov eksperiment dokazao da su se aminokiseline mogle same formirati pod uvjetima koji su postojali na prvobitnoj Zemlji, međutim, imao je nedosljednosti u brojnim aspektima. Evo tih nedosljednosti:

1. Koristeći mehanizme tzv. "hladne rešetke (zamke)" Miller je izolirao aminokiseline čim bi one bile formirane. Da nije tako radio, uvjeti u okolini u kojoj su se aminokiseline formirale smjesta bi uništili ove molekule.

Bez sumnje, ova vrsta svjesnog mehanizma izoliranja nije postojala u prvobitnim uvjetima na Zemlji. Bez ovakvog mehanizma, čak i ako bi neka aminokiselina i nastala, odmah bi bila uništena. Hemičar **Richard Bliss** ovako je izrazio ovu kontradiktornost: "Zaista, bez ove hladne rešetke, hemijski produkti bili bi uništeni od strane električnog izvora."[101]

Ustvari, Miller u svom prethodnom eksperimentu nije mogao formirati niti jednu jedinu aminokiselinu koristeći iste supstance, a bez mehanizma hladne rešetke.

2. Prvobitna atmosferska okolina koju je Miller pokušao simulirati nije bila realna. 80-ih godina, znanstvenici su se složili na stajalištu da bi u ovoj umjetnoj okolini, umjesto metana i amonijaka, trebali postojati nitrogen i karbondioksid. Poslije dugog perioda šutnje, sam Miller je također priznao da atmosferski uvjeti koje je on koristio u svom eksperimentu nisu bili realni.[102]

A zbog čega je onda Miller insistirao na ovim gasovima? Odgovor je jednostavan: bez amonija bilo je nemoguće prizvesti aminokiseline. **Kevin**

Mc Kean govori o ovome u članku objavljenom u magazinu *Discover*:

> "Miller i Urey imitirali su prvobitnu atmosferu Zemlje sa mješavinom metana i amonija. Prema njima, Zemlja je bila prava homogena mješavina metala, stijena i leda. Međutim, iz posljednjih studija se razumije da je Zemlja bila veoma vrela u to vrijeme i da je bila sastavljena od rastopljenog nikla i željeza. Zbog toga, hemijska atmosfera tog vremena trebala bi biti formirana uglavnom od nitrogena (N2), karbondioksida (CO2) i vodene pare (H2O). Međutim, sve ovo, za razliku od metana i amonija nije pogodno za formiranje organskih molekula."[103]

Američki znanstvenik **J. P. Ferris** i **C. T. Chen** ponovili su Stanley-Millerov eksperiment pod atmosferskim uvjetima koji su sadržavali karbondioksid, hidrogen, nitrogen i vodenu paru, i nisu bili u stanju proizvesti niti jednu jedinu aminokiselinu.[104]

3. Još jedna važna stvar koja poništava Millerov eksperiment je to da je **u atmosferi, u vrijeme kada se smatralo da su se aminokiseline trebale formirati, bilo dovoljno kisika da ih sve uništi.** Ova činjenica koju je Miller previdio je otkrivena pomoću tragova oksidiranog željeza i uranija nađenih u stijenama čija je starost procijenjena na 3,5 milijarde godina.[105]

Postoje i drugi pokazatelji koji govore da je količina kisika u tom stadiju bila mnogo veća nego što su početno evolucionisti tvrdili. Studije također pokazuju da je u to vrijeme količina ultraljubičastog zračenja kojemu je Zemlja bila izložena bila deset hiljada puta veća nego što su evolucionisti procijenili. Ovo intenzivno ultraljubičasto zračenje bi neizbježno oslobodilo kisik, razlažući vodenu paru i karbondioksid u atmosferi.

Ova situacija potpuno poništava Millerov eksperiment u kojemu je kisik bio potpuno zanemaren. Ukoliko bi kisik bio upotrijebljen u eksperimentu, metan bi se razložio na karbondioksid i vodu, a amonijak bi bio razložen na nitrogen i vodu. Na drugoj strani, u okolišu gdje kisik ne postoji ne bi bilo ni ozonskog sloja, i zbog toga bi aminokiseline odmah bile uništene, budući da bi bile izložene veoma jakim ultraljubičastim zrakama bez zaštite ozonskog sloja. Drugim riječima, sa ili bez kiseonika u prvobitnom svijetu, rezultat bi bio: okolina destruktivna za aminokiseline.

4. Na kraju Millerovog eksperimenta formirane su mnoge aminokiseline sa osobinama škodljivim za strukturu i funkciju živih tvari. Ako aminokiseline ne bi bile izolirane i ako bi bile ostavljene u istom okolišu sa ovim hemikalijama, njihovo uništenje ili transformiranje u drugačije spojeve, kroz hemijske reakcije, bilo bi neizbježno.

Štaviše, na kraju ovog eksperimenta bio je formiran veliki broj "desnorukih" aminokiselina.[106] Postojanje ovih aminokiselina pobilo je teoriju čak unutar njenog vlastitog rezoniranja, zato što su desnoruke aminokiseline od onih aminokiselina koje ne mogu funkcionirati u sastavu živih organizama. Da zaključimo: okolnosti, u kojima su formirane aminokiseline u Millerovom eksperimentu, nisu bile prikladne za život. Uistinu, ovaj medij dobio je oblik jedne kisele mješavine koja uništava i oksidira korisne molekule koji su nastali.

Postoji jedna konkretna istina na koju sve ove činjenice upućuju: **Za Millerov eksperiment ne može se tvrditi da je dokazao da su žive tvari formirane slučajno pod prvobitnim uvjetima na Zemlji.** Cijeli eksperiment nije ništa više do smisleni i kontrolisani laboratorijski eksperiment sa svrhom da se proizvedu aminokiseline. Količina i tipovi gasova korištenih u eksperimentu su idealno podešeni da omoguće nastanak aminokiselina.

Količina energije kojom je sistem bio snabdjeven nije bila ni prevelika niti premalena, nego precizno podešena da omogući da se potrebna reakcija desi. Eksperimentalna aparatura bila je izolirana tako da ne dozvoli prodor bilo kakve štetne, destruktivne supstance ili bilo kojeg drugog elementa koji bi spriječio formiranje aminokiselina koje su bile pogodne (za teoriju evolucije) da budu prisutne u prvobitnim uvjetima na Zemlji. Nijedan element, mineral ili sastojak koji su bili prisutni u prvobitnim uvjetima na Zemlji i koji su bili podesni da promijene tok reakcije, nisu bili uključeni u eksperiment. Kisik, koji bi spriječio formiranje aminokiselina zbog oksidacije, samo je jedan od ovih destruktivnih elemenata. Čak i pod idealnim laboratorijskim uvjetima, nemoguće je proizvedene aminokiseline sačuvati i izbjeći njihovo uništenje bez mehanizma "hladne rešetke".

Ustvari, ovim eksperimentom sami evolucionisti su pobili evoluciju, jer ako eksperiment išta dokazuje, to je da aminokiseline mogu biti proizvedene

samo u kontroliranim laboratorijskim uvjetima, gdje su svi uvjeti specijalno dizajnirani svjesnom intervencijom. To jest, sila koja dovodi do života ne čini to nesvjesnim slučajem, nego radije svjesnom kreacijom - stvaranjem.

Razlog zbog kojega evolucionisti ne prihvataju ovu evidentnu realnost je njihovo slijepo pristajanje uz predrasude koje su totalno neznanstvene. Što je dosta interesantno, Harold Urey, koji je, sa Stanleyem Millerom, organizirao Millerov eksperiment je, u aktualnom kontekstu, priznao slijedeću činjenicu:

"Svi mi koji smo proučavali porijeklo života, našli smo da što više gledamo u "život", **sve više osjećamo da je on previše složen da bi evoluirao bilo gdje**. Mi svi vjerujemo, kao stvar vjere, da je život na ovoj planeti evoluirao iz nežive tvari. Samo zbog toga što je njegova složenost toliko velika, nama je teško zamisliti da se tako i zbilo."[107]

Prvobitna atmosfera svijeta i proteini

Uprkos svim nedosljednostima koje smo naprijed naveli, evolucionisti se još uvijek pozivaju na Millerov eksperiment da bi izbjegli pitanje kako su se aminokiseline same od sebe formirale u prvobitnoj atmosferi. Čak i danas oni nastavljaju varati ljude pretvarajući se da je problem riješen sa ovim varljivim eksperimentom.

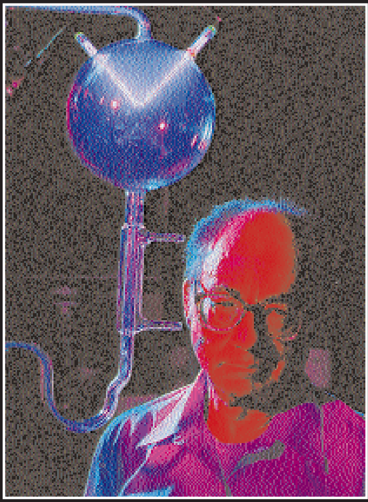
Međutim, da bi objasnili drugi stadij porijekla života, evolucionisti su se susreli sa neuporedivo većim problemom nego što je to formiranje aminokiselina: "**proteini**", tj. gradivni blokovi života, sastavljeni su od hiljada različitih aminokiselina sjedinjenih međusobno u tačno određenom poretku.

Tvrditi da su se proteini formirali slučajno pod prirodnim uvjetima mnogo je više nerealno i nerazumno nego tvrditi da su se aminokiseline formirale slučajno. Na prethodnim stranicama smo pomoću računa vjerovatnoće proučavali matematičku (ne)mogućnost za slučajno ujedinjenje aminokiselina u odgovarajućem redoslijedu - za njihovo potonje formiranje proteina. Sada ćemo ispitati (ne)mogućnost formiranja proteina (u slučajnim hemi-

NAJNOVIJI EVOLUCIONISTIČKI IZVORI OSPORAVAJU MILLEROV EKSPERIMENT

Danas, Millerov eksperiment je stvar na koju se uopće ne obraća pažnja, čak i među evolucionističkim znanstvenicima. U februarskom broju iz 1998. godine, čuvenog evolucionističkog znanstvenog časopisa *Earth*, u članku naslovljenom "Life's Crucible", pojavila se slijedeća izjava:

> "Geolozi sada misle da se prvobitna atmosfera sastojala uglavnom od karbondioksida i nitrogena, gasova koji su manje reaktivni nego oni koji su korišteni u eksperimentu iz 1953. **Čak i ako je Millerova atmosfera postojala**, kako se postiglo da jednostavne molekule, kao aminokiseline, idu kroz neophodne hemijske promjene koje bi ih preobrazile u složenije sastojke ili polimere, kao što su proteini? Sam Miller je raširio ruke na ovom dijelu zagonetke. "To je problem", uzdahnuo je on sa ogorčenjem. "Kako ćete napraviti polimere? To nije tako lahko."[1]

Stanley Miller sa pokusnim aparatom

Kako smo vidjeli, čak je i sam Miller prihvatao da danas njegov eksperiment neće voditi nikakvom zaključku u smislu donošenja objašnjenja za porijeklo života. Činjenica da su naši evolucionistički znanstvenici strasno prigrlili ovaj eksperiment jedino pokazuje bijedu evolucije i beznadežnost njenih zagovornika.

U martovskom broju *National Geographica* iz 1998., u članku naslovljenom "Pojavljivanje života na Zemlji" rečeno je slijedeće:

> "Mnogi znanstvenici sada sumnjaju da je **rana atmosfera bila drugačija od one kakvu je Miller u početku pretpostavljao.** Oni misle da se ona prije sastojala od karbondioksida i nitrogena, nego od hidrogena, metana i amonija.
>
> To su loše vijesti za hemičare. Kada pokušaju izreagirati karbondioksid i nitrogen oni dobijaju beznačajnu količinu anorganskih molekula koja je jednaka (ekvivalentna) rastvaranju jedne kapi za kolorizaciju hrane u vodi ogromnog bazena za plivanje. Znanstvenicima je **teško zamisliti da se život pojavio iz tako beznačajne smjese."** [2]

Ukratko, niti Millerov eksperiment, a niti drugi pokušaji evolucionista ne mogu odgovoriti na pitanje kako se život na Zemlji pojavio. Sva istraživanja koja su izvršena pokazuju da je nemoguće da se život pojavi slučajno i tako potvrđuju da je život stvoren.

---

1. *Earth*, "Life's Crucible", February 1998, str. 34
2. *National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", March 1998, str. 68

jskim reakcijama), u pogledu prvobitnih uvjeta na Zemlji.

Sinteza proteina nije moguća u vodi

Kada se kombiniraju da bi formirale proteine, aminokiseline međusobno formiraju jednu specijalnu vrstu veze - "peptidnu vezu". Prilikom formiranja ove veze oslobađa se jedna molekula vode.

Ova činjenica definitivno pobija evolucionističko objašnjenje da je prvobitni život potekao u vodi, budući da prema **Le Chatelier Principle** (Šateljeovom principu) u hemiji nije moguće da se reakcija u kojoj se oslobađa voda (reakcija kondenzacije) odigra u vodenoj sredini. Odigravanje ovakve vrste reakcije u vodenom okolišu "ima najmanju vjerovatnoću da se desi" od svih hemijskih reakcija.

Stoga, okeani, za koje se tvrdilo da su mjesto gdje je život počeo i gdje su postale prve aminokiseline, definitivno nisu pogodna okolina gdje bi aminokiseline formirale proteine. Sa druge strane, bilo bi iracionalno za evolucioniste da promijene mišljenje i da tvrde da je život otpočeo na kopnu zato što su mora i okeani jedina mjesta gdje su aminokiseline mogle biti zaštićene od ultračaljubičastog zračenja. Na kopnu, oni bi bili razoreni zbog ultraljubičastog zračenja. Le Cahatelierov princip opovrgava tvrdnju o formiranju života u moru. Ovo je još jedna dilema koja se suprotstavlja evoluciji.

Još jedan očajnički pokušaj: Foxov eksperiment

Izazvani gornjom dilemom, evolucionisti su počeli izmišljati nerealne scenarije da bi prevazišli ovaj "vodeni problem" koji apsolutno pobija njihove teorije. **Sydney Fox** bio je jedan od najpoznatijih među ovim istraživačima. Da bi riješio ovaj problem, Fox je izložio slijedeću teoriju. Prema njemu, mora da su, nakon formiranja u prvobitnim okeanima, prve aminokiseline bile povučene na neke litice blizu vulkana. Mora da se voda, sadržana u ovoj mješavini koja je uključivala aminokiseline prisutne na liticama, isparila kada se temperatura povisila iznad tačke ključanja. Tako su se aminokiseline, koje su bile "isušene", mogle kombinirati da bi formirale proteine.

Međutim ovo "komplicirano" rješenje nije priznato od strane mnogih, jednostavno zato što aminokiseline ne bi mogle izdržati tako visoke temperature. Istraživanje potvrđuje da bi aminokiseline smjesta bile uništene na tako

visokim temperaturama.

Ali, Fox nije odustao. On je kombinirao pročišćene aminokiseline u laboratoriji "pod vrlo posebnim uvjetima" zagrijavajući ih u suhoj okolini. Aminokiseline su se kombinirale, ali još uvijek nisu bili dobiveni proteini. Ustvari, ono što je on dobio bile su jednostavne, neuređene omče aminokiselina, namjerno kombinirane jedne sa drugima, i koje su bile daleko od toga da podsjećaju na bilo koji protein koji izgrađuje živa bića. Štaviše, kada bi Fox držao ove aminokiseline na stalnoj temperaturi, tada bi ove neupotrebljive omče aminokiselina također bile dezintegrirane.[108]

Druga stvar koja poništava eksperiment je to što Fox nije koristio neupotrebljive završne produkte dobivene u Millerovom eksperimentu, nego čiste aminokiseline iz živih organizama. Međutim, ovaj eksperiment, koji je pretendirao da bude nastavak Millerovog eksperimenta, morao je krenuti od rezultata koje je postigao Miller. A, ipak, ni Fox, a niti bilo koji drugi istraživač, nisu upotrijebili beskorisne aminokiseline koje je proizveo Miller.[109]

Foxov eksperiment nije primljen pozitivno čak ni u evolucionističkim krugovima zato što je bilo jasno da se besmisleni aminokiselinski lanci (proteinoidi), koje je on dobio, ne bi mogli formirati u prirodnim uvjetima. Štaviše, proteini - osnovne jedinice života, još uvijek ne bi mogli biti proizvedeni. Problem porijekla proteina još uvijek ostaje neriješen. U jednom članku u popularnom znanstvenom časopisu iz 70-ih, *Chemical Engineering News*, Foxov eksperiment je spomenut ovako:

> "Sydney Fox i drugi istraživači uspjeli su da ujedine aminokiseline u oblik 'proteinoida' koristeći veoma posebne tehnike zagrijavanja pod uvjetima koji ustvari nikako nisu ni postojali u prvobitnim stadijima Zemlje. Također, oni nikako nisu slični vrlo pravilnim proteinima prisutnim u živim bićima. Oni nisu ništa drugo do beskorisne, nepravilne mrlje. Istina je da bi one definitivno bile uništene, čak i ako su ovakve molekule bile formirane u ranim stadijima."[110]

Ustvari, proteinoidi koje je Fox proizveo bili su, i u građi i u funkciji, potpuno drugačiji od pravih proteina. Razlika između proteina i "proteinoida" bila je velika kao razlika između opreme visoke tehnologije i gomile sirovog,

NEŽIVA MATERIJA NE MOŽE PROIZVESTI ŽIVOT

Jedan broj evolucionističkih eksperimenata, kao što su Millerov i Foxov eksperiment, bili su smišljeni da dokažu tvrdnju da neživa materija može samu sebe organizirati i proizvesti kompleksno živo biće. Ovo je potpuno neznanstveno ubjeđenje. Svako promatranje i eksperiment su nepobitno dokazali da materija nema takvu sposobnost. Čuveni engleski astronom i matematičar **Sir Fred Hoyle** primjećuje da materija ne može proizvesti život sama od sebe, bez namjernog, promišljenog uplitanja:

> **"Ako su postojali osnovni principi materije koji su nekako doveli organske sisteme do života, njihovo postojanje bi se trebalo lahko moći demonstrirati u laboratoriju.** Neko bi, naprimjer, mogao uzeti bazen za plivanje da predstavlja prvobitnu "juhu". Napunite ga molim, sa bilo kojim hemikalijama nebiološke prirode. Pumpajte, molim, bilo koje gasove preko toga, ili kroz to, i izložite to bilo kojoj vrsti zračenja koju vaša mašta zahtijeva. Neka eksperiment traje godinu dana, i pogledajmo koliko mnogo od onih 2.000 enzima (proteina proizvedenih od strane živih ćelija) su se pojavili u kupki. Dat ću vam odgovor i tako ću vam sačuvati vrijeme i spasiti vas poblema i troškova izvođenja eksperimenta. **Nećete naći ama baš ništa**, izuzev mogućeg taloga od stojanja sastavljen od aminokiselina i drugih jednostavnih organskih hemikalija."[1]

Evolucionistički biolog **Andrew Scott** priznaje istu činjenicu:

> **"Uzmite neku materiju, zagrijavajte je dok je miješate i čekajte.** Ovo je moderna verzija Postanka. 'Fundamentalne' sile gravitacije, elektromagnetizma i jake i slabe nuklearne sile učinile ostatak posla... Ali, koliko mnogo od ove privlačne priče je čvrsto ustanovljeno, a koliko mnogo ostaje spekulacija puna nade? Uistinu, mehanizam gotovo svakog glavnog koraka, od hemijskih prekursora pa sve do prvih prepoznatljivih ćelija, predmet je ili kontroverzija ili potpune zbunjenosti."[2]

---

1 Fred Hoyle, The Intelligent Universe, New York, Holt, Rinehard & Winston, 1983, str. 256

2 Andrew Scott, "Update on Genesis", *New Scientist*, Vol. 106, May 2nd, 1985, str. 30

neobrađenog materijala.

Nadalje, nije bilo šanse čak i za ove iregularne aminokiselinske lance da prežive u prvobitnoj atmosferi. Štetni i destruktivni fizički i hemijski efekti, uzrokovani jakom izloženošću ultraljubičastom zračenju, i nestabilni prirodni uvjeti, uzrokovali bi da se ovi proteinoidi dezintegrišu. Zbog Le Chatelierovog principa bilo je nemoguće da se aminokiseline kombiniraju pod vodom, gdje ultraljubičasti zraci ne dopiru do njih. S obzirom na ovo, ideja da su proteinoidi osnova života konačno je izgubila podršku među znanstvenicima.

Čudesna molekula: DNA

Naša ispitivanja na molekularnom nivou do sada su pokazala da formiranje aminokiselina uopće nije bilo rasvijetljeno od strane evolucionista. Formiranje proteina je misterija za sebe i, još k tome, problem nije ograničen samo na aminokiseline i proteine: oni su samo početak. Pored njih, savršena građa ćelije vodi evolucioniste u ćorsokak. Razlog je to što ćelija nije samo gomila proteina koji se sastoje od aminokiselina, ona je jedan živi mehanizam koji ima stotine razvijenih sistema i koji je tako kompleksan da čini čovjeka nemoćnim da riješi njegovu misteriju. Čak i da ostavimo te složene sisteme po strani, **evolucionisti su nemoćni da objasne formiranje čak i samo osnovne jedinice ćelije.**

Dok je teorija evolucije bila nemoćna da osigura razumno i dosljedno objašnjenje za nastanak molekula koje su osnova ćelijske strukture, razvitak u genetičkoj znanosti i otkriće nukleinskih kiselina (DNA i RNA) proizvelo je nove značajne probleme za teoriju evolucije. Rad dvojice znanstvenika, **Jamesa Watsona** i **Francis Cricka**, na DNA, lansirao je, 1955. godine, novu eru u biologiji. Mnogi znanstvenici upravili su svoju pažnju ka genetici. Danas, nakon godina istraživanja, struktura DNA je otkrivena u velikoj mjeri.

Molekula zvana DNA koja je nađena u jezgru svake od 100 triliona ćelija u našemu tijelu, sadrži kompletan konstrukcijski plan ljudskoga tijela. Informacije u vezi sa svim karakteristikama jedne osobe, od fizičke pojave do strukture unutrašnjih organa, zapisane su u DNA pomoću specijalnog šifrirajućeg sistema. Informacije u DNA su šifrirane pomoću redoslijeda četiri

specijalne baze koje čine ovu molekulu. Ove baze su označene kao A, T, G, C prema početnim slovima njihovih imena. Sve strukturalne razlike među ljudima ovise o varijacijama u redoslijedu ovih slova.

Ovo je jedna vrsta banke podataka sastavljenih od četiri slova.

Redoslijed ovih slova u DNA određuje strukturu ljudskog bića do u najmanje detalje. Uz osobine kao što su težina, oči, kosa i boja kože, DNA svake ćelije također sadrži dizajn 206 kostiju, 600 mišića, mrežu 10.000 slušnih mišića, mrežu od 2.000,000 optičkih živaca, 100 milijardi nervnih ćelija i 100 triliona ćelija u tijelu. **Ukoliko bismo pokušali zapisati informacije šifrirane u DNA, tada bi to značilo da ćemo sastaviti biblioteku koja sadrži 900 tomova enciklopedija, od kojih svaka ima 500 stranica.** Ova nevjerovatno velika količina informacija je šifrirana u dijelovima DNA koji se zovu "geni".

Može li DNA nastati slučajno?

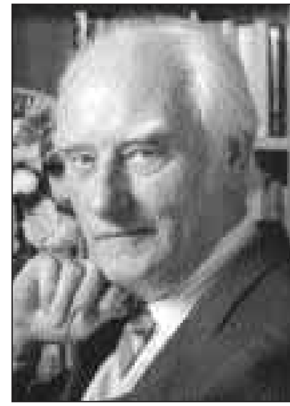
Na ovom mjestu postoji važan detalj koji zaslužuje pažnju. Greška u redoslijedu nukleotida koji sačinjavaju gene učinila bi te gene neupotrebljivim. Kada razmislimo o tome, tj. uzmemo u obzir da je u ljudskom tijelu 200.000 gena, postaje očiglednije koliko je nemoguće da se milioni nukleotida koji sačinjavaju ove gene slučajno postave u pravilnom redoslijedu. Evolucionista - biolog, **Frank Salisbury**, komentira ovu nevjerovatnoću slijedećim riječima:

> "Jedan protein srednje veličine može sadržavati oko 300 aminokiselina. DNA gen koji ovo kontrolira imao bi oko 1000 nukleotida u svom lancu. Budući da postoje četiri vrste nukleotida u DNA lancu, jedan lanac koji se sastoji od 1000 karika mogao bi postojati u $4^{1.000}$ oblika. Koristeći malo algebre (logaritme), možemo vidjeti da je $4^{1.000} = 10^{600}$. Deset pomnožen samim sobom 600 puta daje cifru koja se sastoji od 1 (jedinice) iza koje slijedi 600 nula! Ovaj broj je potpuno iznad našeg shvaćanja."[111]

Broj $4^{1.000}$ je jednak 10^{600}. Ovaj se dobiva dodavanjem 600 nula uz 1 (jedinicu). Pošto desetka (10) sa 11 nula napisanih iza nje sačinjava jedan trilion, onda cifra sa 600 nula stvarno predstavlja broj koji je teško zamisliti. Nemogućnost formiranja RNA i DNA slučajnim nagomilavanjem nukleotida je na slijedeći način izraženo od strane francuskog znanstvenika **Paula**

Augera:

"Mi moramo oštro razlučiti dva stadija prilikom formiranja kompleksnih molekula kao što su nukleotidi putem nasumičnih hemijskih reakcija. (1) Proizvodnja nukleotida jedan po jedan, što je moguće, i (2) njihovo kombiniranje u vrlo posebne nizove-redoslijede. Ovo drugo je apsolutno nemoguće."[112]

Profesor Francis Crick: "Izgleda da je nastanak života gotovo čudo."

Čak je, nakon otkrića DNA, i **Francis Crick**, koji je dugo godina vjerovao u teoriju molekularne evolucije, priznao sam sebi da takva kompleksna molekula nije mogla biti formirana slučajnošću, spontano, kao rezultat evolutivnog procesa:

"Jedan pošten čovjek, naoružan svim znanjem koje je nama danas dostupno, može jedino izjaviti da, u nekom smislu, nastanak života na momente izgleda gotovo kao neko čudo."[113]

Turski evolucionista profesor **Ali Demirsoy** bio je prisiljen da napravi slijedeće priznanje o ovoj temi:

“Ustvari, vjerovatnoća formiranja proteina i nukleinskih kiselina je neprocjenjivo mala. Štaviše, šansa za pojavljivanje tačno određenih proteinskih lanaca je tako mala da se može nazvati ‘astronomski’ malom.”[114]

Ovdje se pojavljuje jedna veoma interesantna dilema: dok se DNA može replicirati (kopirati, umnožavati) jedino uz pomoć nekih enzima koji su ustvari proteini, sinteza ovih enzima može biti realizirana jedino pomoću informacija šifriranih u DNA. Pošto oboje podjednako zavise jedno od drugog, jedno je moralo postojati izvjesno vrijeme da bi moglo nastati drugo. Američki mikrobiolog **Jacobson**, komentira o ovoj temi:

“Uputstva za reprodukciju planova, za energiju i ekstrakciju dijelova postojeće okoline, za rast niza i za efektorski mehanizam prevođenja instrukcija u rast - sve je to, u isto vrijeme, moralo biti prisutno u momentu kada je nastao život. Ova kombinacija događaja izgleda nemoguće nevjerovatna da bi se desila slučajno.”[115]

Gornji citat je napisan dvije godine nakon objelodanjivanja strukture DNA od strane Jamesa Watsona i Francisa Cricka. Ali, uprkos svom razvitku

PRIZNANJA EVOLUCIONISTA

Račun vjerovatnoće jasno pokazuje da kompleksne molekule, kao što su proteini i nukleinske kiseline (RNA i DNA), nikada ne bi mogle biti formirane slučajno, nezavisno jedne od drugih. A, ipak, evolucionisti se moraju suočiti sa čak još većim problemom, da su sve ove kompleksne molekule morale postojati istovremeno da bi život uopće mogao nastati. Evoluciona teorija je potpuno zbunjena ovim zahtjevom. Ovo je tačka na kojoj su neki vodeći evolucionisti bili prisiljeni na priznanje. Naprimjer, Stanley Millerov i Francis Crickov bliski saradnik sa University of San Diego California, uvaženi evolucionista **Dr. Leslie Orgel** kaže:

> "Izuzetno je nevjerovatno da proteini i nukleinske kiseline, oboje izuzetno kompleksne građe, nastanu spontano na istom mjestu i u isto vrijeme. A ipak, izgleda nevjerovatno da je jedno nastalo bez drugoga. Tako da bi, na prvi pogled, neko mogao zaključiti da život ustvari nikada ne bi mogao postati putem slučajnih hemijskih reakcija."[1]

Ista činjenica je priznata od strane drugih znanstvenika:

> "DNA ne može obaviti svoj posao, uključujući formiranje drugih DNA, bez pomoći katalitičkih proteina ili enzima. Ukratko, proteini se ne mogu formirati bez DNA, ali ni DNA ne može se formirati bez proteina.[2] Kako je genetska šifra, zajedno sa mehanizmima za njeno prevođenje (ribozomi i RNA molekule), nastala? Za trenutak ćemo se morati zadovoljiti sa osjećanjem čuđenja i divljenja, prije nego sa odgovorom."[3]

1 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, vol. 271, October 1994. str. 78
2 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, vol. 264, February 1991, str. 119
3 Douglas R. Hofstadter, Godel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York, Vintage Books, 1980, str. 548

u znanosti, problem ostaje neriješen za evolucioniste.

Dva Njemačka znanstvenika, Junker i Scherer, objasnili su da sinteza svake od molekula (potrebnih za hemijsku evoluciju) zahtijeva posebne, tačno određene uvjete i da je vjerovatnoća spajanja ovih materijala (koji ima-

ju teoretski veoma različite metode nastajanja) jednaka nuli:

"Do danas nije poznat nijedan eksperiment koji bi proizveo sve molekule neophodne za hemijsku evoluciju. Zbog toga je neophodno proizvesti različite molekule na različitim mjestima, pod veoma pogodnim uvjetima i tada ih odnijeti na drugo mjesto gdje će međusobno reagirati, štiteći ih tako od štetnih utjecaja kao što su hidroliza i fotoliza."[116]

Ukratko, teorija evolucije nije u stanju dokazati bilo koji od evolutivnih stadija koji su se navodno desili na molekularnom nivou. Prije nego što osigurava odgovore ovakvim pitanjima, progres znanosti čini ih još složenijim i sve više nerazmrsivim.

Dosta interesantno, evolucionisti vjeruju u sve ove nemoguće scenarije kao da su oni znanstvene činjenice. Pošto su oni uvjetovani-automatizirani tako da ne priznaju stvaranje, oni nemaju drugog izbora nego da vjeruju u nemoguće. Jedan čuveni biolog iz Austrije, **Michael Denton**, govori o ovome u svojoj knjizi *Evolucija: Jedna teorija koja je u krizi*:

"Za skeptika je prijedlog da su genetski programi viših organizama (koji se sastoje od nešto blizu 1000 miliona bita informacija, koji su jednaki redoslijedu slova u maloj biblioteci od hiljadu tomova, i koji su sadržani u šifriranom obliku u vidu bezbrojnih hiljada kompliciranih algoritama koji kontroliraju, specificiraju i upravljaju rastom i razvitkom milijardi i milijardi ćelija u oblik jednog kompleksnog organizma) sastavljeni **jednim čisto slučajnim procesom, jednostavno uvreda za razum. Ali, bez izražavanja bilo kakve sumnje, ta ideja se prihvata od strane nekog darviniste!"**[117]

Još jedan uzaludni pokušaj evolucionista: "RNA svijet"

Otkriće iz 70-ih godina da su gasovi koji su nesumnjivo postojali u prvobitnoj atmosferi učinili sintezu aminokiselina nemogućom bio je veliki šamar za molekularnu evolucionu teoriju. Tada je shvaćeno da su "eksperimenti prvobitne atmosfere" evolucionista poput Millera, Foxa i Ponnamperuma bili nevažeći. Zbog ovog razloga, 80-ih su izvršeni novi evolucionistički pokušaji. Kao rezultat, promoviran je scenario "RNA svijeta", po kojem proteini nisu bili ti koji su prvi formirani, nego RNA molekule

koje su sadržavale informacije o proteinima.

Prema ovom scenariju, predloženom 1986. godine od strane **Waltera Gilberta**, hemičara sa Harwarda, prije više milijardi godina slučajno je nastala jedna RNA molekula koja se nekako uspjela samoreplicirati. Tada je ova RNA molekula, potaknuta od vanjskih efekata, počela proizvoditi proteine. Poslije toga, postalo je neophodno pohraniti ovu informaciju u drugu molekulu i nekako se pojavila DNA molekula.

Budući da je u svakom pojedinom stadiju izgrađen od lanaca nemogućnosti, ovaj teško zamislivi scenario je, prije nego što je osigurao bilo kakvo objašnjanje porijekla života, samo uvećao problem i donio mnoga teško razmrsiva pitanja:

1. Kada je nemoguće objasniti slučajno formiranje čak samo jednog nukleotida koji sačinjava RNA, kako onda ovi imaginarni nukleotidi mogu formirati RNA spajajući se međusobno u pogodnom redoslijedu? Evolucionista - biolog **John Horgan**, priznaje nemogućnost slučajnog formiranja RNA slijedećim riječima:

> "Pojavilo se još više problema, pošto su istraživači nastavili pobliže ispitivati koncept 'RNA - svijet'. Kako je RNA nastala na samom početku? RNA i njene komponente je teško sintetizirati u laboratoriju pod najboljim uvjetima, a kamoli pod onakvim kakvi su prvobitno vladali na Zemlji."[118]

2. Čak i da pretpostavimo da je RNA formirana slučajno, kako je ova RNA - napravljena od jednostavnog nukleotidnog lanca, mogla odlučiti da samu sebe replicira i sa kakvim mehanizmom bi mogla izvesti ovaj samoreplicirajući proces? Gdje je našla nukleotide koje je iskoristila za samoreplicíranje? Čak su i evolucionisti - mikrobiolozi, **Gerald Joyce** i **Leslie Orgel**, izrazili beznadežnost ove situacije u njihovoj knjizi pod naslovom *U RNA svijetu.*[119]

3. Čak i ako pretpostavimo da je postojala samoreplicirajuća RNA u prvobitnom svijetu i da su brojne aminokiseline svih tipova, spremne da ih RNA upotrijebi, bile dostupne i da su se sve ove nemogućnosti nekako odigrale, situacija još uvijek ne vodi ka formiranju čak niti jednog jedinog proteina. To je zato što RNA jedino posjeduje infomaciju koja se tiče strukture

proteina, a aminokiseline su, sa druge strane, samo sirovinski materijali. Pored svega toga, nije postojao mehanizam za proizvodnju proteina. Smatranje postojanja RNA dovoljnim za proizvodnju proteina je toliko besmisleno kao i očekivati da se jedan automobil samostalno sklopi i proizvede pomoću jednostavnog bacanja njegovog dizajna nacrtanog na papiru na hiljade njegovih nagomilanih dijelova. I u ovom slučaju proizvodnja je upitna, budući da niti fabrika, a niti radnici nisu uključeni u proces.

Jedan protein se proizvodi u ribozomalnoj fabrici uz pomoć mnogobrojnih enzima i kao rezultat ekstremno kompleksnog procesa unutar ćelije. Ribozom je jedna kompleksna ćelijska organela izgrađena od proteina. Zbog toga, ova situacija iznosi još jednu nerazumnu pretpostavku tj. da bi također ribozomi trebali nastati slučajno, u isto vrijeme. Čak i nobelovac **Jacques Monod**, koji je jedan od najfanatičnijih branitelja evolucije, objašnjava da sinteza proteina nikako ne može toliko biti potcijenjena, tj. ne može se smatrati da ovisi samo o informacijama u nukleinskim kiselinama:

> "Šifra je beznačajna ako se ne prevede. Mašinerija za prevođenje kod današnjih ćelija sastoji se od najmanje 50 makromolekularnih komponenti koje su i same šifrirane u DNA. Šifra ne može biti prevedena drugačije osim uz pomoć produkata samog prevođenja. To je moderni izraz za izreku: Omne vivum ex ovo (Sve živo iz jajeta). Kada i kako je ovaj krug postao zatvoren? To je isuviše teško zamisliti."[120]

Kako je jedan RNA lanac u prvobitnom svijetu mogao poduzeti takve odluke i koje je metode mogao uposliti da realizira proizvodnju proteina, a da pri tome sam preduzima posao koji obično izvršava pedeset specijaliziranih partikula? Evolucionisti nemaju odgovore na ova pitanja.

Dr. Leslie Orgel, jedan od saradnika Stanleya Millera i Francisa Cricka sa Univerziteta San Diego u Kaliforniji, koristi termin "scenario" za mogućnost "započinjanja života kroz RNA svijet". U članku naslovljenom kao "Porijeklo života", objavljenom u *American Scientist* oktobra 1994. Orgel je opisao kakvu vrstu karakteristika ova RNA je trebala imati i kako je ovo bilo nemoguće:

> "Ovaj scenario mogao se dogoditi, ali mi dodajemo - jedino ako su prebi-

otične RNA imale dvije osobine koje nisu evidentne danas: kapacitet da se replicira bez proteina i sposobnost da katalizira svaki korak sinteze proteina."[121]

Kao što bi trebalo biti jasno, očekivati ova dva kompleksna i ekstremno neophodna procesa od molekule RNA, moguće je jedino uz pomoć snage mašte i gledišta koje imaju evolucionisti. Konkretne znanstvene činjenice, sa druge strane, eksplicitno govore da je teza o "RNA svijetu", koja predstavlja novi model slučajnog formiranja života, podjednako nevjerovatna bajka.

Život je jedan koncept koji je daleko iznad obične gomile molekula

Hajde da na trenutak zaboravimo sve ove nemogućnosti i da pretpostavimo da je proteinska molekula ipak formirana u najnepogodnijim uvjetima i u najnekontroliranijoj okolini kao što su bili uvjeti na prvobitnoj Zemlji. Formiranje samo jednog proteina ne bi bilo dovoljno; ovaj protein morao bi strpljivo čekati hiljadama, a možda i milionima godina u ovoj nekontroliranoj okolini, bez popravljanja bilo kakvog oštećenja, dok se ne formira druga molekula pored nje, slučajno i pod istim uvjetima. Morala bi čekati dok milioni korektnih i potrebnih proteina ne budu formirani jedan pored drugog, u istim okolnostima, a sve to "slučajno". One koje su formirane ranije morale su biti dovoljno strpljive da čekaju da druge budu formirane upravo do njih, a bez da budu uništene, uprkos ultravioletnim zracima i grubim mehaničkim djelovanjima. Tada bi se ovi proteini u adekvatnom broju, svi potekli sa istog mjesta, trebali sakupiti i složiti, praveći značajne - svrhovite kombinacije i formirajući ćelijske organele. Nijedan vanjski materijal, štetna molekula ili neiskoristivi proteinski lanac, "ne bi ih smjeli" ometati. Onda, čak i ako bi se ove organele skupile na jedan ekstremno harmoničan i kooperativan način, unutar plana i poretka, one bi morale uzeti neophodne enzime izvan njih samih (iz okoline) i postati pokrivene sa membranom, s tim što bi prostor unutar nje morao biti ispunjen specijalnom tekućinom da bi se pripremila okolina idealna za njih. E sada, čak i kad bi se svi ovi "visoko nevjerovatni" događaji slučajno desili, da li bi ova gomila molekula postala živa?

Odgovor je NE, zato što su istraživanja otkrila da **puka kombinacija ovih**

materijala potrebnih za život nije dovoljna da bi život i otpočeo. Čak i kada bi se svi potrebni proteini sakupili i stavili u pokusnu tubu, ovi napori ne bi rezultirali proizvodnjom žive ćelije. Svi eksperimenti koji su izvedeni o ovoj temi pokazali su se neuspješnim. Sva promatranja i eksperimenti pokazuju da život može poteći samo iz života. Tvrdnja da je život evoluirao iz neživih tvari, drugim riječima, "abiogeneza" jedna je bajkovita priča koja postoji jedino u snovima evolucionista i potpuno je u nesuglasju sa rezultatima svakog eksprimenta i promatranja.

S obzirom na ovo, prvi život na Zemlji mora da je potekao iz nekog drugog "života". A to je Allah, "Hayy" (Živi; Posjednik života). Život može otpočeti, trajati i završiti se jedino Njegovom voljom. Što se tiče evolucije, ne samo da nije u stanju objasniti kako je život počeo nego, također, nije u stanju objasniti kako su se formirali materijali neophodni za život i kako su se oni sastavili.

DRUGI ZAKON TERMODINAMIKE PONIŠTAVA TEORIJU EVOLUCIJE

Drugi zakon termodinamike, koji je prihvaćen kao jedan od osnovnih zakona fizike, drži da će pod normalnim uvjetima svi sistemi koji su prepušteni sami sebi naginjati da postanu neuređeni, raspršeni i iskvareni, u direktnoj povezanosti sa količinom vremena koje protekne. Sve živo i neživo se pohaba, pogorša, raspada, propada, dezintegrira i biva uništeno. Ovo je apsolutni kraj sa kojim se sva bića suočavaju na ovaj ili onaj način, i prema ovom zakonu, ovaj neizbježni proces nema povrata.

Ovo je nešto što smo svi mi vidjeli. Naprimjer, ako odvezete auto u pustinju i ostavite ga tamo, teško možete očekivati da ga nađete u boljem stanju kada se godinama kasnije vratite po njega. Nasuprot tome, vidjeli biste da su njegove gume ispuhale, da su njegovi prozori razbijeni, njegova šasija zahrđala i da je njegov motor propao. Isti neizbježni, čak još i brži, proces važi i za živa bića.

Drugi zakon termodinamike je sredstvo pomoću koga je ovaj prirodni proces definiran sa fizičkim jednačinama i proračunima.

Ovaj čuveni zakon fizike je, također, poznat i kao "Zakon o entropiji". Entropija u fizici označava mjeru nereda u sistemu. Entropija sistema je povećana kako se on kreće prema neurednijem, raspršenijem i neplaniranijem stanju od uređenog, organiziranog i planiranog. Što je veći nered u sistemu, veća je entropija. Zakon o entropiji drži da cijeli univerzum neizbježno ide kao neuređenijem, neplaniranijem i neorganiziranijem stanju.

Vrijednost Drugog zakona termodinamike je eksperimentalno i teoretski dokazana. Najvažniji znanstvenici našeg doba slažu se u činjenici da će Zakon o entropiji predsjedavati kao vladajuća paradigma u sljedećem periodu historije. **Albert Einstein**, najveći znanstvenik našega doba, rekao je da je to "**glavni zakon cijele znanosti**". **Sir Arthur Eddington** je također, rekao za ovaj zakon da je to "**vrhovni metafizički zakon cijelog univerzuma**".[1]

> ***Drugi zakon termodinamike drži da prirodni uvjeti uvijek vode ka neredu. Evoluciona teorija, sa druge strane, jedna je neznanstvena teorija koja je potpuno kontradiktorna ovom zakonu.***

Evoluciona teorija je tvrdnja koja je postavljena uz totalno ignoriranje ovog osnovnog i univezalno istinitog zakona fizike. Mehanizam koji nudi evolucija totalno je kontradiktoran ovom zakonu. Teorija evolucije kaže da se neorganizirani, raspršeni i neorganski atomi i molekule vremenom spontano zajedno skupljaju u određenom poretku i po određenom planu, da bi formirali ekstremno kompleksne molekule kao što su proteini, DNA i RNA, nakon čega oni postepeno stvaraju milione različitih živih vrsta sa čak još kompleksnijom građom. Prema evolucionoj teoriji, ovaj pretpostavljeni proces koji dono-

si sve planiraniju, sve uređeniju, sve kompleksniju i sve organiziraniju strukturu, na svakom stadiju, pod prirodnim uvjetima, formirao je sve sam od sebe. Zakon o entropiji jasno pokazuje da je ovaj, takozvani prirodni proces, u potpunoj kontradikciji sa zakonima fizike.

Evolucionistički znanstvenici su također svjesni ove činjenice. J. H. Rush izjavljuje:

> **"U kompleksnom toku svoje evolucije, život ispoljava izvanredan kontrast tendenciji izraženoj u Drugom zakonu** termodinamike. Dok Drugi zakon termodinamike ispoljava nepovratan napredak prema povećanju entropije i nereda, život kontinuirano evoluira prema višim stupnjevima reda."[2]

Evolucionistički znanstvenik **Roger Lewin** izražava ovaj termodinamički ćorsokak evolucije u jednom članku u časopisu *Science*:

> "Jedan **problem** sa kojim su se biolozi suočili je **očita kontradiktornost** Drugog zakona termodinamike sa evolucijom. Sistem bi trebao propadati vremenom, **dajući manje, a ne više reda."**[3]

Jedan drugi evolucionistički znanstvenik, **George Stravropulos,** izjavljuje termodinamičku nemogućnost spontanog formiranja života i neizvodljivost objašnjavanja postojanja kompleksnih živućih mehanizama pomoću prirodnih zakona, u dobro poznatom časopisu *American Scientist*:

> **"Ipak, pod običnim uvjetima, nijedna kompleksna organska molekula nikada ne bi mogla biti formirana spontano, nego bi se prije dezintegrirala, što je u skladu sa Drugim zakonom termodinamike.** Doista, što je molekula kompleksnija to je ona i nestabilnija i sve je sigurnija, prije ili kasnije, njena dezintegracija. Fotosinteza i svi životni procesi, i sam život, još ne može biti shvaćen**, uprkos zbrkanog ili namjerno zbunjujućeg jezika termodinamke ili bilo koje druge egzaktne znanosti."**[4]

Kao što je priznato, Drugi zakon termodinamike predstavlja nepremostivu prepreku za scenario evolucije, i u pogledu znanosti, i u pogledu logike. Nemoćni da daju bilo kakvo znanstveno ili konzistentno objašnjenje da bi prevladali ovu zapreku, evolucionisti je mogu prevazići jedino u svojoj mašti. Naprimjer, čuveni evolucionist **Jeremy Rifkin** ovako saopćava svoje vjerovanje da evolucija nadvladava ovaj zakon fizike pomoću "**magične sile**":

> **"Zakon o entropiji** kaže da evolucija rasipa ukupnu energiju dostupnu za život na ovoj planeti. **Naš koncept evolucije je upravo obrnut.** Mi **vjerujemo** da evolucija nekako **magično** stvara veće ukupne vrijednosti i red na Zemlji."[5]

Ove riječi vrlo dobro pokazuju da je evolucija totalno dogmatično vjerovanje.

MIT O "OTVORENOM SISTEMU"

Suočeni sa svim ovim istinama, evolucionisti su morali poduzeti bijeg u unakazivanje Drugog zakona termodinamike, govoreći da on važi jedino za "zatvorene sisteme", a da su otvoreni sistemi izvan dosega ovog zakona.

"Otvoreni sistem" je termodinamički sistem gdje energija ulazi, ali i izlazi, za razliku od zatvorenog sistema u kome početna energija i materija ostaju konstantni. Evolucionisti smatraju da je svijet otvoreni sistem: tj. da je konstantno izložen energiji, koja dotiče od Sunca, i da se Zakon o entropiji ne primjenjuje na svijet kao cjelinu, tako da uređena i kompleksna živa bića ipak mogu biti proizvedena iz neuređenih, jednostavnih i neživih struktura.

Međutim, ovdje postoji očigledno izvrtanje istine. **Činjenica da sistem ima dotok energije nije dovoljna da učini sistem uređenim. Potrebni su specifični mehanizmi da učine energiju funkcionalnom.** Naprimjer, da bi se okoristilo energijom iz benzina, autu je potreban motor, prijenosni sistem i odgovarajući kontrolni mehanizam. Bez takvog sistema, auto neće biti u stanju upotrijebiti energiju iz benzina.

Ista stvar također vrijedi i u slučaju života. Istina je da život crpi svoju energiju od Sunca, međutim, Sunčeva energija može biti pretvorena u hemijsku jedino pomoću nevjerovatno kompleksnih sistema za pretvaranje energije u živim bićima (kao što su fotosinteza u biljkama i digestivni sistem kod ljudi i životinja). Nijedno živo biće ne može živjeti bez takvih sistema za pretvaranje energije. Bez jednog sistema za pretvaranje energije, Sunce nije ništa drugo do izvor destruktivne energije koji spaljuje, sasušuje i topi.

Kao što se može vidjeti, termodinamički sistem bez neke vrste mehanizma za pretvaranje energije nije pogodan za evoluciju, pa bio on otvoren ili zatvoren. Niko ne tvrdi da je takav kompleksan i svjestan mehanizam mogao postojati u prirodi u uvjetima prastare Zemlje. Doista, pravi problem sa kojim se suočavaju evolucionisti je pitanje - kako su kompleksni mehanizmi za pretvaranje energije, kao fotosinteza u biljkama, koji ne mogu biti duplicirani čak ni pomoću moderne tehnologije, mogli nastati sami od sebe?

Priliv Sunčeve energije na svijet nema takvu moć da bi sam od sebe donio red. Bez obzira koliko visoka temperatura postala, aminokiseline se odupiru formiranju veza u uređenim nizovima. Energija sama po sebi nije dovoljna da učini da aminokiseline formiraju mnogo kompleksnije molekule proteina ili da proteini formiraju mnogo kompleksnije i organiziranije strukture ćelijskih organela. Pravi i suštinski izvor ove organizacije na svim nivoima je svjesni dizajn, odnosno stvaranje.

IZVRDAVANJE POMOĆU "TEORIJE O HAOSU"

Sasvim svjesni da Drugi zakon termodinamike čini evoluciju nemogućom, neki evolucionistički znanstvenici načinili su špekulantske pokušaje da zatvore pukotinu između ovoga dvoga, te da učine evoluciju mogućom. Kao i obično, čak i ovi napori pokazuju da se teorija evolucije suočava sa ćorsokakom iz koga ne može pobjeći.

Jedna osoba poznata po svojim naporima da objedini termodinamiku i evoluciju je belgijski znanstvenik **Ilya Prigogine**. Krenuvši od **Teorije haosa**, Prigogine je predložio brojne hipoteze u kojima se red formira iz haosa (nereda). Međutim, uprkos najvećim naporima, Prigogine je bio nemoćan da postigne to objedinjenje. Ovo se jasno vidi iz onoga što on kaže:

> **"Postoji jedno drugo pitanje koje nas je mučilo više od jednog stoljeća: Kakvo značenje ima evolucija živih bića u svijetu opisanom pomoću termodinamike, svijetu stalno povećavajućeg nereda?"**[6]

Prigogine, koji sasvim dobro zna da teorije na molekularnom nivou nisu primjenjive na živim sistemima, takvim kao što je živa ćelija, naglašava svoj problem:

> "Problem biološkog poretka uključuje prijelaz od molekularne aktivnosti do **nadmolekularnog poretka u ćeliji.** Problem **je daleko od toga da bude riješen."**[7]

Ovo je tačka do koje se skoro stiglo pomoću Teorije haosa i srodnih špekulacija. **Nije postignut nikakav konkretan rezultat koji bi podržao ili verificirao evoluciju ili eliminirao kontradikciju između evolucije, entropije i drugih fizičkih zakona.**

Uprkos svih ovih navednih činjenica, evolucionisti pokušavaju pobjeći pomoću priprostih izvrdavanja. Jasne znanstvene istine pokazuju da živa bića i uređene, planirane i kompleksne strukture živih bića, ni u kom slučaju pod normalnim okolnostima nisu mogle postati slučajnošću. Ova situacija jasno pokazuje da postojanje živih bića može biti objašnjeno jedino sa intervencijom natprirodne sile. Ta natprirodna sila je Allahovo stvaranje, On je stvorio cijeli univerzum ni iz čega. Znanost je dokazala da je evolucija, koliko se to tiče termodinamike, još uvijek nemoguća, a postojanje života nema drugo objašnjenje osim Stvaranja.

---

1 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, New York,Viking Press, 1980, str. 6

2 J.H.Rush, *The Dawn of Life*, New York, Signet, 1962, str. 35

3 Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", *Science*, vol. 217, 24.9.1982, str. 1239

4 George P. Stravropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", *American Scientist*, vol. 65, November-December 1977, str. 674

5 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, str. 55

6 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, New York, Bantam Books, 1984, str.129

7 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, str. 175

Dizajn i slučajnost

U prethodnom poglavlju razmatrali smo koliko je nemoguće slučajno formiranje života. Hajde da opet, na momenat, prihvatimo ove nemogućnosti. Hajde da pretpostavimo da se prije niza miliona godina formirala jedna ćelija, da je "oživjela" stekavši sve što je neophodno za život. Na ovoj tački evolucija opet kolabira. Jer, čak i da je ova ćelija postojala jedno vrijeme, ona bi jednog dana umrla, a poslije njene smrti ne bi preostalo ništa i sve bi se vratilo tamo gdje je i počelo. Ovo je razlog zbog čega ova prva živa ćelija, ne posjedujući nikakvu genetsku informaciju, ne bi bila u stanju razmnožavati se i započeti novu generaciju. Život bi se zavšio sa njezinom smrću.

Genetski sistem ne sastoji se samo od DNA. Slijedeći faktori bi također trebali postojati u istoj okolini: **enzimi** - da pročitaju šifru na DNA , **messenger (glasnik) RNA** - koji bi trebao biti proizveden nakon čitanja ove šifre, **ribozomi** - na koje će se ova messenger RNA postaviti prema ovoj šifri i vezati radi proizvodnje, **transfer RNA** - da prenese aminokiseline do ribozoma da bi bile upotrijebljene za proizvodnju i **ekstremno komplicirani enzimi** - da izvedu brojne intermedijarne procese. Takva okolina ne može postojati nigdje drugo do samo u potpuno izoliranoj i potpuno kontroliranoj okolini poput ćelije, gdje postoje sve neophodne sirovine i energetski resursi.

Kao rezultat, organska materija može se samoreproducirati jedino ako postoji kao potpuno razvijena ćelija, sa svim svojim organelama i u prikladnoj okolini - gdje ona može preživjeti, izmjenjivati materijale i dobiti energiju iz svoga okruženja. Ovo znači da je prva ćelija na Zemlji formirana "sva odjednom", sa svom svojom nevjerovatno kompleksnom građom.

Dakle, **ako je jedna izuzetno kompleksna građa nastala sva odjednom, šta onda to znači?**

Hajde da postavimo ovo pitanje koristeći se jednim primjerom. Hajde da, u pogledu njihove kompleksnosti, uporedimo ćeliju sa jednim automobilom visoke tehnologije. (Ustvari, ćelija je mnogo kompleksniji i razvijeniji

sistem nego što je to automobil sa svojim motorom i sa svom svojom tehničkom opremom.) Zapitajmo se sada: Šta biste pomislili kada biste otputovali u dubine veome guste šume i naišli na najnoviji model automobila među drvećem? Da li biste pomislili da su se različiti elementi u šumi tokom miliona godina sasvim slučajno okupili i proizveli takvo vozilo? Sav materijal koji sačinjava automobil dobiven je od željeza, plastike i gume, dakle od zemlje ili njenih prerađevina. Ali, da li bi vas ova činjenica navela da pomislite da su ovi materijali proizvedeni "slučajno" i da su se onda sastavili i proizveli auto?

Bez sumnje, bilo ko sa zdravim razumom znao bi da je auto produkt svjesnog dizajnera, a to je fabrika, i čudio bi se šta taj auto radi ovdje, usred džungle. Iznenadno stvaranje jedne kompleksne strukture, u potpunom obliku i iz vedra neba, pokazuje da je ona stvorena od strane svjesnog uzroka-sile. Jedan kompleksni sistem kao što je ćelija, bez sumnje, kreiran od strane više - nadmoćne volje i mudrosti. Drugim riječima, ona je nastala kao Allahova kreacija-djelo.

Vjerujući da čisti slučaj može proizvesti perfektan dizajn, evolucionisti su prešli granice razuma i znanosti. Jedan od iskrenih autoriteta na ovom polju je čuveni francuski zoolog **Pierre Grasse**, bivši predsjednik Francuske akademije znanosti. Grasse je materijalist, ali on, ipak, priznaje da je Darwinova teorija nemoćna da objasni život, te daje svoje gledište o logici "slučajnosti" koja predstavlja kičmu darvinizma:

> "Podesna pojava mutacija, koje omogućavaju životinjama i biljkama da udovolje svojim potrebama, izgleda teška za vjerovanje. A, Darwinova teorija je, ipak, još zahtjevnija: jedna jedina biljka, jedna jedina životinja trebala bi hiljadama i hiljadama godina biti podložena korisnim slučajnostima. Tako da bi čuda trebala postati pravilo: događaji sa infitenzimalnom vjerovatnoćom dešavanja sa lahkoćom bi se realizirali... **Ne postoji zakon koji zabranjuje sanjarenja, ali se znanost ne bi smjela prepuštati tome**."[123]

Grasse je rezimirao šta koncept "slučajnosti" znači za evolucioniste: "**...Slučajnost postaje jedna vrsta božanstva koje se, pod plaštom ateizma, potajno obožava.**"[124]

Logični neuspjeh evolucionista je rezultat njihovog zatvaranja u

svetilište koncepta slučajnosti. U Kur'anu je napisano da su oni koji obožavaju druga bića, a ne Allaha, lišeni razumijevanja:

"**...Oni pameti imaju - a njima ne shvataju, oni oči imaju - a njima ne vide, oni uši imaju - a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori - oni su zaista nemarni.**" (Al-A'raf,179)

Darwinova formula!

Pored svih tehničkih dokaza sa kojima smo do sada imali posla, hajde da sada, na jednom primjeru tako jednostavnom da ga mogu razumjeti čak i djeca, ispitamo kakvu to vrstu praznovjerja posjeduju evolucionisti:

Evoluciona teorija tvrdi da je život stvoren slučajno. Prema ovoj tvrdnji, neorganski i nesvjesni atomi sakupili su se i sastavili da bi formirali ćeliju, a tada su ćelije nekako formirale druga živa bića, uključujući čovjeka. Hajde da razmislimo o tome. Kada sakupimo zajedno elemente koji čine gradivne blokove života, kao što su karbon, fosfor, nitrogen, kalij... formirali smo samo jednu običnu gomilu. Bez obzira kroz kakve tretmane ona prolazila, ova gomila atoma ne može formirati čak niti jedno jedino živo biće. Hajde da formuliramo jedan "eksperiment" o ovoj temi i hajde da, bez zvučnih izjava, u ime evolucionista, ispitamo šta oni stvarno tvrde, pod imenom "Darwinove formule":

Neka evolucionisti u velika burad stave mnoštvo materija prisutnih u sastavu živih bića, kao što su fosfor, karbon, kisik, željezo i magnezij. Štaviše, neka dodaju u ovu burad bilo koji materijal koji ne postoji u normalnim uvjetima, ali koji oni smatraju neophodnim. Pustimo ih da dodaju u ovu smjesu koliko god hoće aminokiselina koje nemaju mogućnost formiranja pod prirodnim uvjetima i koliko god žele proteina, od kojih samo jedan ima vjerovatnoću formiranja 10^{950}. Dozvolimo im da ovu mješavinu izlože željenoj temperaturi i vlagi. Dozvolimo im da ovu mješavinu pobuđuju kakvom god tehnologijom žele. Neka najistaknutije znanstvenike stave pored ovih buradi. Neka ovi znanstvenici po redu čekaju pored ovih buradi milijardama i čak trilionima godina. Neka se osjećaju slobodni da upotrijebe sve vrste uvjeta koje smatraju neophodnim za formiranje čovjeka. Bez obzira šta oni radili,

oni ne mogu u ovim buradima proizvesti čovjeka. Oni ne mogu proizvesti žirafe, lavove, pčele, kanarince, konje, delfine, ruže, orhideje, ljiljane, karanfile, banane, narandže, jabuke, datule, paradajz, dinje, lubenice, smokve, masline, grejpfrut, breskve, paunove, fazane, višebojne leptirove, ili milione drugih živih bića kao što su ova. Doista, oni ne mogu načiniti niti jednu jedinu njihovu ćeliju.

Ukratko, nesvjesni atomi ne mogu formirati ćeliju jednostavnim sakupljanjem. Oni ne mogu donijeti novu odluku i podijeliti se u dvije ćelije, a tada donijeti i druge odluke i kreirati profesore koji će prvo izumiti elektronski mikroskop, a onda pod tim mikroskopom ispitivati svoju vlastitu ćelijsku građu. **Materija je jedna nesvjesna, beživotna gomila, i postaje živa jedino sa Allahovom nadmoćnom kreacijom.**

Evoluciona teorija, koja tvrdi suprotno, totalna je zabluda potpuno oprečna razumu. Čak i malo razmišljanja o tvrdnjama evolucionista otkriva ovu realnost, baš kao u gornjem primjeru.

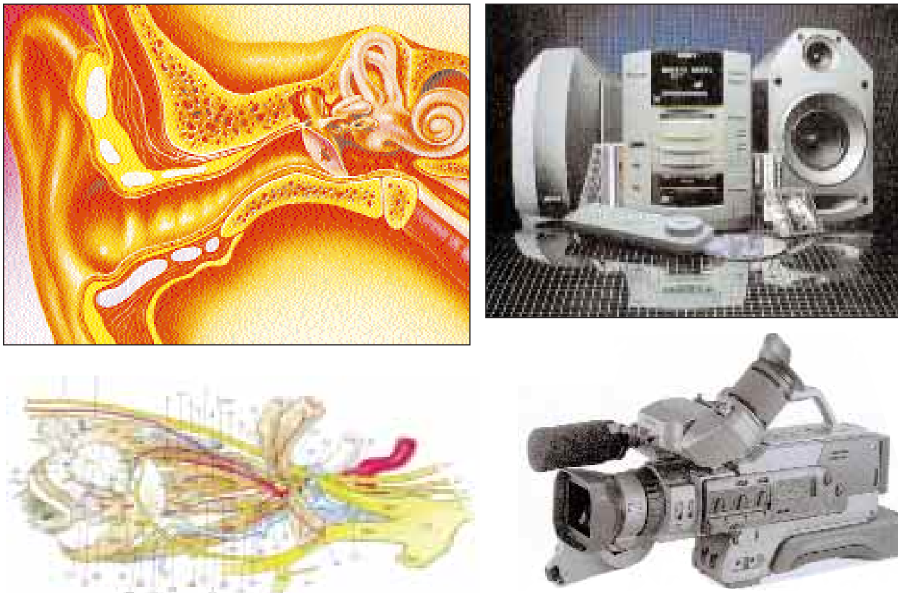
Tehnologija u oku i uhu

Još jedna tema koja ostaje neodgovorena od strane evolucione teorije je izvrstan kvalitet opažanja u oku i uhu.

Prije nego što pređemo na razmatranje o oku, hajde da ukratko odgovorimo na pitanje: "kako mi vidimo?". Zrake svjetlosti koje dolaze od objekta gledanja padaju obrnuto na retinu oka. Ovdje se ove svjetlosne zrake pomoću specijalnih ćelija pretvaraju u električne signale i oni idu do jedne veoma male tačke u stražnjem dijelu mozga, zvane centar vida. Ovi električni signali se, nakon serije procesa, registriraju kao slika u ovom centru u mozgu. Imajući u vidu ovu tehnologiju, hajde da malo razmišljamo.

Mozak je izoliran od svjetlosti. To znači da je unutar mozga neprekidni mrak i da svjetlo ne dopire do mjesta gdje je mozak smješten. Mjesto zvano centar vida je neprestano mračno mjesto, gdje nikakva svjetlost nikada ne stiže; to je možda najmračnije mjesto za koje ste ikada znali. Međutim, mi promatramo sjajan, jasan i svijetao svijet u ovoj najvećoj tami.

Slika formirana u oku je tako oštra i razgovjetna da je čak ni tehnologi-

Kada uporedimo oko i uho sa kamerama i zapisivačima zvuka, uočavamo da su oko i uho daleko kompleksniji, funkcionalniji i savršeniji nego ovi tehnološki proizvodi.

ja XX stoljeća ne može postići. Naprimjer, pogledajte u knjigu koju čitate i svoje ruke sa kojima je držite, zatim podignite svoju glavu i pogledajte oko sebe. Da li ste ikada, na bilo kojem reproducentu, vidjeli tako oštru i razgovjetnu sliku kao što je ta?

Čak i najrazvijeniji televizijski ekrani, proizvedeni od strane najvećih proizvođača televizora u svijetu, ne mogu vam osigurati tako perfektnu sliku. To je trodimenzionalna, kolor i izuzetno vjerodostojna slika. Više od 100 godina, hiljade inžinjera pokušavali su postignuti ovu vjerodostojnost. Fabrike, sva moguća sredstva i svi preduvjeti su osigurani, obavljena su mnoga istraživanja, napravljeni mnogi planovi i nacrti u ovu svrhu. A opet, pogledajte u TV ekran i knjigu koju držite u svojim rukama. Vidjet ćete da postoji velika razlika u odnosu na živu sliku koju registrira vaše oko. Štaviše, TV ekrani vam pokazuju dvodimenzionalnu sliku, dok sa očima gledate jednu trodimenzionalnu perspektivu imajući osjećaj prostora-dubine. Kada pažljivo pogledate, vidjet ćete da postoji neka vrsta zamagljenosti na slici sa TV ekrana, a da li ima ikakve zamagljenosti kada gledamo živu sliku? Sigurno da nema.

Tokom mnogo godina, desetine hiljada inžinjera pokušavali su napravi-

ti trodimenzionalni TV i postići sliku kvalitete kao što oko neposredno registrira. Da, oni su napravili trodimenzionalni televizijski sistem, ali nije moguće gledati ga bez stavljanja pomoćnih naočara, štaviše, to je samo umjetna treća dimenzija. Pozadina je mutnija, a prvi plan izgleda kao da je na papiru. Nikada nije bilo moguće proizvesti oštru i razgovjetnu sliku kao kod oka. U oba slučaja, i kod kamere i kod televizije, postoji gubitak kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam produciranja ove oštre i razgovjetne slike nastao slučajno. Sada, ako bi vam neko rekao da je televizor u vašoj sobi nastao kao proizvod slučajnosti, da su se svi njegovi atomi jednostavno sakupili, sastavili i napravili ovaj uređaj koji proizvodi sliku, šta biste vi pomislili? Kako atomi mogu uraditi ono što hiljade ljudi ne mogu?

Gotovo jedno cijelo stoljeće, desetine hiljada inžinjera su istraživali i trudili se u laboratorijama visoke tehnologije i u velikim inudstrijskim kompleksima koristeći najnaprednije tehnološke uređaje i nisu bili u stanju uraditi ništa više od ovoga.

Ako jedan uređaj koji proizvodi primitivniju sliku nego oko nije mogao nastati slučajno, tada je veoma očigledno da oko i slika viđena okom nisu mogli nastati slučajno. Za to su potrebni mnogo detaljniji i mudriji plan i nacrt od onog za TV. Plan i nacrt za sliku koja je oštra i razgovjetna kao ova, pripada Allahu, koji može sve.

Ista situacija vrijedi za uho. Vanjsko uho kupi sve dostupne zvukove pomoću ušne školjke i usmjerava ih u srednje uho, srednje uho prenosi zvučne vibracije pojačavajući ih; unutrašnje uho šalje ove vibracije u mozak prevodeći ih u električne signale. Baš kao i sa okom, čin slušanja dovršava se u slušnom centru u mozgu.

Situacija u oku također vrijedi i za uho. To jest, mozak je izoliran od zvukova baš kao i od svjetla: unutra se ne propušta nijedan zvuk. Zbog toga, bez obzira kako je bučno napolju, unutar mozga je potpuna tišina. Pored svega toga, u mozgu se opažaju najoštriji zvukovi. U vašem mozgu, koji je izoliran od zvuka, vi slušate orkestarske simfonije i čujete svu buku npr. na mjestu gdje je gužva. Međutim, ukoliko bi se u tom trenutku u vašem mozgu izmjerio zvučni nivo, vidjelo bi se da u njemu vlada potpuna tišina.

Hajde da opet uporedimo visoki kvalitet i najvišu tehnologiju prisutnu u uhu i mozgu sa tehnologijom koju su proizvela ljudska bića. Kao i u slučaju sa slikom, decenije napora su bile utrošene u pokušajima da se zabilježi zvuk koji je vjeran originalu. Rezultat ovih napora su zvučni rekorderi, HI-FI sistemi i sistemi za opažanje zvuka. Uprkos svoj ovoj tehnologiji i hiljadama inžinjera i eksperata koji su radili na ovome, još nije postignut aparat koji perfektno bilježi zvuk onako kako to ljudsko uho radi. Razmislite o HI-FI sistemima najviše kvalitete, proizvedenim od strane najvećih kompanija u glazbenoj industriji. Čak kada se zvuk snimi u ovim uređajima, nešto od toga biva izgubljeno. Ili, kada okrenete na HI-FI, vi uvijek čujete šušteći zvuk prije nego muzika počne. A zvuk koji je produkt tehnologije ljudskog tijela je ekstremno oštar i jasan. Ljudsko uho nikada ne opaža zvuk udružen sa šumećim zvukom ili sa atmosferskim smetnjama kao što to opaža Hi-Fi; uho prima zvuk upravo onakav kakav jeste, oštar i čist. To je bilo tako još od stvaranja čovjeka.

Ukratko, tehnologija u našem tijelu je daleko superiornija od tehnologije koju je čovječanstvo proizvelo koristeći svoje nagomilano znanje, iskustvo i mogućnosti. Niko ne bi mogao reći da su HI-FI i kamera nastali kao rezultat slučaja. Pa kako se onda može tvrditi da su tehnologije koje postoje u ljudskom tijelu, koje su čak superiornije od ovih, mogle nastati kao rezultat lanca slučajnosti zvanog evolucija?

Evidentno je da su oko i uho i zaista svi drugi dijelovi ljudskog tijela, produkti jednog veoma superiornog stvaranja. Ovo su kristalno jasni pokazatelji Allahove jedinstvenosti i nenadmašnog stvaranja, Njegovog vječnog znanja i moći.

Razlog što smo mi posebno pomenuli osjet vida i sluha ovdje je nesposobnost evolucionista da razumiju znakove stvaranja, tako jasne i očite kao što su ovi. Ako jednog dana pitate nekog evolucionistu da vam objasni kako to da su ovaj izvrsni dizajn i tehnologija u oku i uhu nastali kao rezultat slučaja, vidjet ćete da on neće biti u stanju dati vam bilo kakav razuman ili logičan odgovor. Čak i Darwin, u svom pismu **Asai Grayu** od 3. aprila 1860., piše da ga "**pomisao na oko cijeloga zaledi**" i priznaje beznadežnost evolucionista u susretu sa izvanrednim dizajnom živih bića.[125]

Evolucionističke tvrdnje i stvarno činjenično stanje

U prethodnim poglavljima ispitali smo ništavnost teorije evolucije u smislu fizičkih dokaza nađenih u fosilima, kao i sa gledišta molekularne biologije. U ovom poglavlju ćemo govoriti o jednom broju bioloških fenomena i koncepata koji su od strane evolucionista predstavljeni kao teoretski dokazi. Ove teme su posebno važne zato što one dokazuju da nema znanstvenih nalaza koji podržavaju evoluciju i što, čak, suprotno tome, otkrivaju stepen izvrtanja i prevare kojima se koriste evolucionisti.

Nepremostive granice između varijacija i vrsta

Varijacija je jedan termin koji se koristi u genetici, a odnosi se na događaj koji uzrokuje da individue ili grupe određenog tipa neke vrste razviju različite karakteristike od drugih tipova iste vrste. Naprimjer, svi ljudi na Zemlji nose u osnovi iste genetske informacije, a ipak neki imaju kose oči, neki crvenu kosu, neki imaju duge noseve, a neki kratke, ovisno o mjeri varijacionog potencijala ove genetičke informacije.

Evolucionisti uzimaju varijacije unutar jedne vrste kao dokaz za svoju teoriju. Međutim, **varijacija ne predstavlja dokaz za evoluciju zato što varijacije nisu ništa drugo do rezultat različitih kombinacija već postojećih genetskih informacija i one ne dodaju nove karakteristike genetskim informacijama.**

Varijacija se uvijek odigrava unutar granica genetske informacije. U genetici, ova granica je nazvana genetski bazen. Sve karakteristike prisutne u genetskom bazenu jedne vrste mogu doći u obzir, mogu se ispoljiti usljed varijacije. Naprimjer, kao rezultat varijacije u jednoj reptilskoj vrsti mogu se pojaviti varijeteti koji imaju relativno duže repove ili kraće noge. Za oboje, i za duge i za kratke noge, informacija već postoji u genetskom bazenu reptila. Međutim, varijacije ne transformiraju reptile u ptice, dodajući im krila ili neke druge karakteristike, ili mijenjajući njihov metabolizam. Takve prom-

jene zahtijevaju povećanje u genetičkoj informaciji živih bića, što nikako nije moguće prilikom varijacija.

Darwin nije bio svjestan ove činjenice kada je formulirao svoju teoriju. On je mislio da varijacijama nema granice. U članku koji je napisao 1844. izjavio je da "**mnogi autori pretpostavljaju da postoji granica varijacijama u prirodi, iako ja nisam u stanju otkriti niti jednu činjenicu na kojoj ovo vjerovanje počiva**".[126] U *Porijeklu vrsta* on je naveo različite primjere varijacija kao najvažniji dokaz za svoju teoriju.

Naprimjer, prema Darwinu, uzgajivači životinja koji su sparili različite varijetete stoke da bi dobili nove varijetete koji daju više mlijeka, bili su na putu da ih na kraju transformiraju u jednu drugačiju vrstu. Darwinova predstava o "neograničenoj varijaciji" najbolje se vidi u slijedećoj rečenici iz *Porijekla vrsta*:

> "Ja ne vidim poteškoće da jedna rasa medvjeda prirodnom selekcijom ne poprimi karakteristike u skladu sa životom u vodi, da poprimi velika usta i da se, na kraju, preobrati u jednog ogromnog kita".[127]

Razlog što je Darwin naveo primjer koji ide isuviše daleko je posljedica primitivnog razumijevanja znanosti u njegovo doba. Od tada, u XX stoljeću, znanost je na osnovu rezultata eksperimenata izvedenih na živim bićima

DA LI SU KITOVI EVOLUIRALI IZ MEDVJEDA?

U Porijeklu vrsta Darwin je ustvrdio da su kitovi evoluirali iz medvjeda koji su pokušali plivati! Darwin je pogrešno pretpostavio da je mogućnost varijacije unutar vrsta neograničena. Znanost XX stoljeća je dokazala da je ovaj evolucioni scenario samo produkt mašte.

postavila princip "**genetske stabilnosti**" (genetske homeostaze). Princip nalaže da su svi pokušaji sparivanja koji su izvedeni da produciraju nove varijacije bili neubjedljivi i da **postoje striktne barijere između različitih vrsta živih bića**. Ovo znači da je apsolutno nemoguće da uzgajivači životinja pretvore stoku u drugačiju vrstu sparujući njezine različite varijacije, kao što je postulirao Darwin.

Norman Machbet, koji je opovrgnuo darvinizam u svojoj knjizi *Darwin Retried*, izjavljuje:

> "Srž problema je da li živa bića doista variraju u neograničenom opsegu… Vrste su zauvijek postojne. Mi smo svi čuli o razočaranim uzgajivačima koji su izveli svoj rad do određene tačke jedino da bi uvidjeli da su se životinje i biljke vratile na mjesto sa koga su i pošle. Uprkos napornim pokušajima tokom dva ili tri stoljeća, nikada nije bilo moguće proizvesti plavu ružu ili crni tulipan".[128]

Luther Burbank, koji je smatran najkompetentnijim uzgajivačem životinja svih vremena, izrazio je ovu činjenicu kada je rekao da "postoje granice mogućem razvitku, a ove granice slijede jedan zakon".[129] Govoreći o ovoj temi, Danski znanstvenik **W. L. Johannsen** prokomentirao je:

> "Varijacije na koje su Darwin i Wallace stavili svoj naglasak ne mogu biti selektivno potisnute preko određene tačke, a to je, **da jedna takva promjenjivost ne sadrži tajnu "neograničenog odstupanja - udaljavanja**."[130]

Otpornost na antibiotike i imunitet na DDT nisu dokazi u korist evolucije

Evolucionisti tvrde da su otpornost koju bakterije razvijaju protiv antibiotika i imunitet koji neki insekti razvijaju na DDT (DDT - sredstvo za uništavanje gamadi, koje se po američkom načinu izgovaranja slova u abecedi izgovara di-di-ti, skraćenica je od: dihlor-difenil-trihlormetil-metan; to je bijela kristalna tvar slabog aromatskog mirisa koja se odlikuje svojstvom da je za bilje i više životinjske organizme sasvim neškodljiva, ali je za kukce jak živčani otrov; izumitelj švicarac Paul Müller 1939., Nobelovu nagradu dobio 1948. - op. E. I.) dokazi za evoluciju. Oni kažu da su ovo primjeri stečene ot-

pornosti i imuniteta koji su postignuti mutacijama što su se odigrale u živim organizmima koji su bili izloženi ovim supstancama.

U oba slučaja, i u bakterija, i u insekata, ove karakteristike nisu osobine koje su bile postepeno stečene protiv DDT-ija ili antibiotika kao rezultat mutacija. Neke od varijacija ovih živih bića posjedovale su ove karakteristike prije nego je populacija kao cjelina bila izložena antibioticima ili DDT-iju. *Scientific American*, premda je jedan pravi evolucionistički časopis, donosi slijedeće priznanje u svom martovskom broju iz 1988.:

> "**Mnoge bakterije posjedovale su otpornosne gene čak i prije nego su komercijalni antibiotici ušli u upotrebu.** Znanstvenici ne znaju tačno zašto su ovi geni bili razvijeni i održavani."[131]

Kao što se može vidjeti, genetske informacije koje donose otpornost i koje su postojale prije izlaganja antibioticima ne mogu biti objašnjene od strane evolucionista i to dokazuje da je tvrdnja njihove teorije lažna.

Činjenica da su rezistentne bakterije bile prisutne godinama prije otkrića antibiotika izražena je u *Medical Tribune*, jednoj izvanrednoj znanstvenoj publikaciji, u decembarskom broju iz 1998. godine. Članak se bavi jednim interesantnim događajem: u studiji koja je izvedena 1986., tijela nekih mornara, koji su se razboljeli i umrli za vrijeme polarne ekspedicije 1845. godine, nađena su očuvana u ledu. U njihovim tijelima nađeni su neki tipovi bakterija karakteristični za XIX stoljeće, a kada su testirani, istraživači su bili iznenađeni nalazima da su ove bakterije bile otporne na mnoge savremene antibiotike koji nisu bili proizvedeni sve do XX stoljeća.[132]

U medicinskim krugovima je dobro znana činjenica da je ova vrsta otpornosti bila prisutna u mnogih populacija bakterija i prije otkrića penicilina. Zbog toga je apsolutno obmanjivo smatrati ovu otpornost bakterija jednim evolucijskim razvitkom. Kako se onda odigrao proces takozvanog "bakterijskog sticanja imuniteta"?

Otpornost bakterija na antibiotike

Bakterije imaju brojne varijacije unutar svojih tipova. Neke od ovih varijacija posjeduju genetsku informaciju da budu otporne na različite lijekove,

hemikalije ili neke druge supstance. Kada se bakterije podvrgnu određenom tipu lijeka, one bakterije koje nisu otporne na taj lijek bivaju uništene, dok one koje su otporne prežive i dobiju šansu da se još razmnožavaju. Neotporne bakterije uskoro nestaju iz populacije i bivaju zamijenjene onima koje su otporne, a koje se tada brzo razmnožavaju. Na kraju, završavamo sa bakterijskom kolonijom koja je sačinjena jedino od individua koje su otporne na određeni antibiotik i, od tada pa nadalje, taj antibiotik postaje neefikasan protiv ovog tipa bakterija. Ključna stvar je da je bakterija još uvijek ona ista bakterija i da je vrsta još uvijek ona ista.

Ovdje je važno istaći da se, suprotno tvrdnjama evolucionista, nije odigrao evolucioni proces u kojemu bi neotporne bakterije mutirale i prešle u rod otpornih bakterija nakon što su bile izložene antibioticima i tako stekle novu genetsku informaciju. Ono što se odigravalo je bila eliminacija određene varijacije bakterija iz ukupne populacije otpornih i neotpornih bakterija koje su postojale od samoga početka. Ovo ne znači pojavu nove vrste bakterija: to nije "evolucija". Nasuprot tome, jedna ili više postojećih varijacija je iščezla, što je sasvim suprotan proces, budući da je genetska informacija izgubljena.

Imunitet insekata na DDT

Još jedan fenomen koji su evolucionisti nastojali iskriviti i ponuditi kao dokaz za evoluciju je naizgled "stečeni" imunitet insekata na DDT, koji smo spomenuli na početku ovoga poglavlja. Ovaj imunitet razvija se na isti način kao bakterijska otpornost na antibiotike. Za imunitet na DDT nikako se ne može reći da je "stečen" od strane pojedinih inividua populacije insekata. Neki insekti već su bili otporni na DDT. Nakon otkrića DDT-ija, oni instekti koji su bili izloženi ovoj hemikaliji, a nisu imali ovaj nasljedni imunitet, bili su eliminirani iz populacije, izumrli su. Oni koji su bili imuni, a njih je od početka bilo samo nekoliko u populaciji, vremenom su povećali brojnost. Najzad, cijela vrsta insekata postala je populacija čiji su svi članovi bili imuni. Kada se to desilo, DDT je prestao biti efikasan protiv ove vrste insekata. Ovaj fenomen je općenito, ali obmanjujuće, bio smatran kao "sticanje imuniteta na DDT kod insekata".

Evolucionista, biolog **Francisco Ayala** priznaje ovu činjenicu kazavši: "Genetske varijante potrebne za otpornost na najrazličitije vrste pesticida očito su bile prisutne u svakoj od populacija izloženih ovim jedinjenjima napravljenim od strane čovjeka."[133]

Budući da su dobro svjesni da većina ljudi nema priliku učiti o mikrobiologiji ili provoditi istraživanja na tom polju, evolucionisti su se u ovom slučaju (rezistencije i imuniteta) poslužili čistom obmanom. Oni stalno navode ove primjere kao važan dokaz za evoluciju. Kako bi do sada trebalo biti veoma jasno, niti rezistencija bakterija na antibiotike, a niti imunitet insekata na DDT ne pružaju dokaze za evoluciju. Ono što oni pružaju, jesu dobri primjeri izvrtanja i metoda obmanjivanja kojima evolucionisti pribjegavaju u namjeri da opravdaju svoju teoriju.

Zabludu o degeneriranim (nepotrebnim) organima

Dugo vremena se koncept "nepotrebnih organa" učestalo pojavljivao u evolucionističkoj literaturi kao "dokaz" evolucije. Na kraju je taj koncept, kada je dokazano da je nevažeći, sasvim tiho ostavljen po strani. Ali neki evolucionisti još uvijek vjeruju u njega i, s vremena na vrijeme, neko pokuša promovirati "degenerirane organe" kao važan dokaz evolucije.

Pojam "degenerirani organi" je prvi put upotrijebljen prije jednog stoljeća. Kako bi rekli evolucionisti, u tijelima nekih bića postoji jedan broj nefunkcionalnih organa. Ovi organi naslijeđeni su od predaka i zbog toga što nisu bili korišteni, postepeno su postali "degenerirani"

Cijela pretpostavka je sasvim neznanstvena i potpuno je bazirana na nedostatnom znanju. Ovi "**nefunkcionalni organi**" bili su, ustvari, organi čija "**funkcija još nije bila otkrivena**". Najbolji pokazatelj ovoga je bilo postepeno, a ipak znatno smanjenje duge liste organa koje su evolucionisti držali za "degenerirane organe." **S. R. Scadding**, i sam evolucionista, složio se sa ovom činjenicom u članku nazvanom "Mogu li degenerirani organi biti dokaz za evoluciju?" objavljenom u magazinu *Evoluciona teorija*:

"Budući da nije moguće nedvosmisleno identificirati beskorisne strukture i budući da struktura argumenata koja je upotrebljena nije znanstveno puno-

važna, **zaključio sam da "degenerirani organi" ne osiguravaju neki poseban dokaz za teoriju evolucije.**"[134]

Lista degeneriranih organa koju je napravio njemački anatom **R. Wiedersheim** 1985. godine, sadržavala je otprilike oko 100 organa, uključujući slijepo crijevo i trtičnu kost. Sa napretkom koji je napravila znanost, otkriveno je da ovi organi sa Wiedersheimove liste, ustvari, imaju vrlo važne funkcije u tijelu. Naprimjer, otkriveno je da je slijepo crijevo, za koje se pretpostavljalo da je degeneriran (nepotreban) organ, ustvari, limfoidni organ koji se bori protiv infekcije u tijelu. Ova činjenica je postala jasna 1997. godine: "Drugi tjelesni organi i tkiva - timus, jetra, slezena, **slijepo crijevo**, koštana srž, i male nakupine limfnog tkiva, kao što su krajnici u grlu i Peyerove ploče u tankom crijevu - također su dio limfnog sistema. Oni, također, **pomažu tijelu u borbi protiv infekcije**."[135]

Također je otkriveno da krajnici, koji su bili uključeni u istu listu degeneriranih organa, imaju značajnu ulogu u zaštiti grla od infekcije, pogotovo do doba adolescencije. Pronađeno je da **trtična kost,** koja se nalazi na donjem kraju kičmenog stuba, podržava kosti oko zdjelice i da je ona tačka konvergencije nekih malih mišića. U godinama koje su slijedile shvatilo se da **timus** podstiče odbrambeni sistem u ljudskom tijelu aktivirajući T-ćelije, da **epifiza** brine o lučenju nekih važnih hormona, da je **štitna žlijezda** efikasna u osiguravanju stalnog rasta beba i djece i da **hipofiza** kontrolira korektno funkcioniranje mnogih hormonalnih žlijezda. Svi oni su jednom bili smatrani degeneriranim organima. Polumjesečasti nabor u oku, koji je smatran degeneriranim organom od strane Darwina, ima, ustvari, funkciju čišćenja i podmazivanja očnih vjeđa.

Postojala je jedna veoma važna logička greška u evolucionističkoj tvrdnji o degeneriranim organima. Kao što je upravo objašnjeno, tvrdnja evolucionista bila je da su degenerirani organi naslijeđeni od predaka. Međutim, neki od navodno "degeneriranih" organa, nisu nađeni u živim vrstama za koje se tvrdilo da su preci ljudskih bića! Naprimjer, slijepo crijevo ne postoji u nekih majmunskih vrsta za koje se govorilo da su preci čovjeka. Čuveni biolog **H. Enoch**, koji je uputio izazov teoriji degeneriranih organa, izrazio je

ovu logičku grešku slijedećim riječima:

> "Majmuni posjeduju slijepo crijevo, dok ga njihovi manje napredni rođaci, niži majmuni, ne posjeduju. Slijepo crijevo se opet pojavljuje kod sisara više građe, kao što je oposum. Kako ovo evolucionisti mogu objasniti?"[136]

Jednostavno rečeno, scenario degeneriranih organa, promoviran od strane evolucionista, sadrži izvjestan broj ozbiljnih logičkih defekata i taj scenario je, u svakom slučaju, dokazan kao znanstveno lažan. Ne postoji nijedan naslijeđeni degenerirani organ u ljudskom tijelu budući da ljudska bića nisu, kao rezultat slučaja, evoluirala iz drugih bića, nego su stvorena u svojoj sadašnjoj, kompletnoj i perfektnoj formi.

Sličnost kod živih bića ne može biti dokaz za evoluciju

Sličnosti u građi među različitim vrstama u biologiji nazivaju se "**homologija**". Evolucionisti pokušavaju predstaviti ove sličnosti kao dokaz za evoluciju.

Darwin je mislio da su bića sa sličnim (homolognim) organima imala evolucionu povezanost i da ovi organi moraju biti naslijeđeni od zajedničkog pretka. S obzirom da i golubovi i orlovi imaju krila, oni, a i sve ostale ptice sa krilima, prema njegovoj tvrdnji, evoluirali su iz jednog zajedničkog pretka.

Homologija je varljiv argument postavljen jedino na bazi pojavne fizičke sličnosti i ničemu drugom. Ovaj argument nikada nije bio provjeren niti na jednom jedinom konkretnom otkriću u svim ovim godinama još od Darwinovog doba. Niko ni u jednom sloju zemlje nije pronašao fosil imaginarnog zajedničkog pretka, bića sa homolognim strukturama. Štaviše, činjenice koje ćemo sada navesti jasno pokazuju da homologija ne osigurava dokaz da se evolucija dogodila:

1. Nađeni su slični organi u bićima potpuno različitih vrsta, među kojima evolucionisti nisu u mogućnosti uspostaviti bilo kakvu vrstu evolucionog odnosa.

2. Genetske šifre nekih bića koja imaju slične organe potpuno su različite.

3. Embriološki razvitak sličnih organa u različitih bića je potpuno dru-

gačiji.

Da sada ispitamo svaku od ovih tačaka, jednu po jednu.

Slični organi u potpuno različitih živih vrsta

Postoji jedan broj sličnih organa koji posjeduju različite vrste, a među kojima evolucionisti ne mogu ustanoviti bilo kakvu vrstu evolucione povezanosti. Krila su jedan primjer. Pored ptica, krila nalazimo i u slijepih miševa, koji su sisari, i u insekata, i čak u nekih dinosaura, koji su izumrli reptili. Niko od evolucionista nije uspostavio povezanost ili srodstvo između ove četiri različite klase životinja.

Još jedan upadljiv primjer je začuđujuća sličnost i strukturalna istovjetnost pronađena u očima različitih bića. Naprimjer, hobotnica i čovjek su dvije ekstremno različite vrste među kojima nije moguće uspostaviti nikakvu evolucionu srodnost, a ipak su oči, i kod jednog i kod drugog, veoma mnogo slične u pogledu njihove građe i funkcije. Čak niti evolucionisti ne tvrde da su čovjek i hobotnica imali zajedničkog pretka na račun njihovih sličnih očiju. Ovi i brojni drugi primjeri potvrđuju da evolucionistička tvrdnja da "slični organi dokazuju da su žive vrste evoluirale iz njihovog zajedničkog pretka" nema znanstvenu osnovu.

Ustvari, slični organi trebali bi izazvati veliku zbunjenost kod evolucionista. Priznanja čuvenog evolucioniste **Franka Salysburyja** izrečena u njegovom osvrtu o temi "kako se desilo da ekstremno različite vrste imaju vrlo slične oči", naglašavaju ćorsokak homologije:

> "Čak se takav organ, koji je kompleksan kao što je **oko, pojavio nekoliko puta**, naprimjer kod lignje, kičmenjaka i zglavakara. Za sintetičku (neodarvinističku) teoriju dovoljan problem predstavljalo je objašnjenje za slučajni postanak tog organa samo jednom, **ali mi se zavrti u glavi od pomisli na njihovo odvojeno pojavljivanje kod nekoliko različitih bića**."[137]

Genetski i embriološki ćorsokak homologije

Da bi evolucionističku tvrdnju, koja se tiče njihovih stavova o pitanju homologije, uzeli ozbiljno, prije svega slični (homologni) organi u različitih bića trebali bi, u isto vrijeme, biti šifrirani sa sličnim (homolognim) DNA

šiframa. Međutim, oni to nisu. U većini slučajeva genetsko šifriranje je sasvim različito. Štaviše, slične genetske šifre u DNA molekulama različitih bića često su povezane sa veoma različitim organima.

Michael Denton, australijski profesor biohemije, u svojoj knjizi *Evolucija: Teorija koja je u krizi* opisuje genetski ćorokak evolucionističke interpretacije homologije: "Temelji evolucije su vjerovatno najozbiljnije uzdrmani kada se ustanovilo da su, naizgled, **homologne strukture često specificirane sa nehomolognim genetičkim sistemima.** "[138]

Pored toga, da bi tvrdnja o homologiji bila smatrana valjanom, onda bi embriološki razvoj (razvojni stadiji u jajetu ili maternici) u vrste sa homolognim organima trebao biti paralelan jedan drugom. Ustvari, embriološki razvoj takvih organa je potpuno drugačiji u svakoj živoj vrsti.

Da zaključimo. Možemo reći da su genetska i embriološka istraživanja dokazala da koncept homologije, definiran od strane Darwina kao "dokaz za evoluciju živih bića iz zajedničkog pretka", ama baš nikako ne može biti smatran kao bilo kakav dokaz. U ovom pogledu, za znanost se može reći da je, po ko zna koji put, pobila darvinističku tezu.

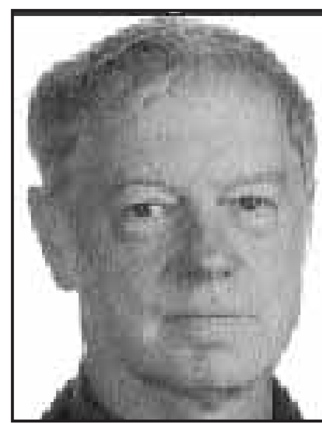
Ništavnost tvrdnje o molekularnoj homologiji

Evolucionističko promoviranje homologije kao dokaza za evoluciju je ništavno ne samo na nivou organa nego, isto tako, i na molekularnom nivou. Evolucionisti kažu da su **DNA šifre ili proteinske strukture** različitih živih bića slične i da je ta sličnost dokaz da su ove žive vrste evoluirale iz zajedničkih predaka ili jedne od drugih. Naprimjer, redovno se u evolucionističkoj štampi izjavljuje da "postoji velika sličnost između ljudske i majmunske DNA" i ova sličnost je predstavljena kao dokaz za evolucionističku tvrdnju da postoji evoluciona povezanost između čovjeka i majmuna.

Najočitiji primjer ove vrste argumenata je postojanje 46 hromosoma kod čovjeka i 48 hromosoma u nekih majmuna, npr. u šimpanzi. Evolucionisti smatraju blizinu broja hromosoma među različitim vrstama kao dokaz za evolucionu povezanost. Međutim, ako je ovo tačno, onda je čovjek još bliži srodnik krompiru, nego što je to majmunu. Broj hromosoma u krompirima je

mnogo bliži broju hromosoma kod čovjeka, negoli broju hromosoma kod gorila ili šimpanzi: on iznosi ravno 46! Drugim riječima, ljudsko biće i krompiri imaju isti broj hromosoma! Ovo je frapantan primjer koji pokazuje da sličnosti u DNA ne mogu biti dokaz za evolucionu povezanost.

Sa druge strane, **postoje ogromne molekularne razlike između bića koja izgledaju veoma slična i srodna**. Naprimjer, struktura citohroma-C, jednog proteina koji je od vitalnog značaja za disanje, nevjerovatno je različita u živih bića iste klase. Prema istraživanju izvršenom na ovom području, razlika između dvije vrste reptila je veća negoli razlika između ptice i ribe, ili ribe i sisara. Jedna druga studija je pokazala da je molekularna razlika između nekih ptica veća nego razlika između tih istih ptica i sisara. Također je otkriveno da je molekularna razlika između bakterija koje su izgledale veoma slično, veća nego razlika između sisara i vodozemaca ili insekata.[139]

Profesor Michael Denton: "Evolucija je teorija u krizi"

Slične usporedbe su načinjene i u slučajevima hemoglobina, mioglobina, hormona i gena, i izvučeni su slični zaključci.[140]

U vezi sa ovim i drugim srodnim nalazima, **Dr. Michael Denton** izjavljuje:

> "**Svaka klasa na molekularnom nivou je jedinstvena, izolirana i nepovezana sa posrednicima**. Prema tome, molekule su, kao i fosili, pokazale da ne postoje prijelazi koji su dugo vremena traženi od strane evolucione biologije... **Na molekularnom nivou nijedan organizam nije 'praotac' tj. 'primitivan', a, također, nije ni 'napredan' u odnosu na druge organizme...** Da su ovi molekularni dokazi bili ustanovljeni prije jednog stoljeća … ideja organske evolucije možda ne bi nikada bila ni prihvaćena."[141]

Teorija evolucije nema embriološku bazu

Ono što se nazivalo "rekapitulacionom teorijom" već duže vrijeme je izbačeno iz znanstvene literature, ali se još uvijek predstavlja kao znanstvena realnost od strane nekih evolucionističkih publikacija. Termin "rekapitulacija" je sažetak izreke "Ontogeneza rekapitulira filogenezu", formulirane od strane evolucioniste biologa **Ernsta Haeckela** na kraju XIX stoljeća.

Ova teorija postavljena od strane Heackela smatra da embrioni živih bića ponovo proživljavaju evolucioni proces koji su prošli njihovi pseudopreci. On je postavio teoriju da za vrijeme svog razvoja u majčinoj utrobi ljudski embrio prvo ispoljava karakteristike ribe, a zatim karakteristike reptila i, na kraju, čovjeka.

U godinama koje su uslijedile nakon toga **dokazano je da je ova teorija potpuno lažna**. Danas je poznato da su "škrge", za koje se pretpostavljalo da se pojavljuju u ranim stadijima ljudskog embrija, ustvari inicijalna faza kanala srednjeg uha, paratireoidne žlijezde i timusa. Za embrionski dio koji je upoređen sa "kesom od žumanca jajeta" ispostavilo se da je bio vrećica koja proizvodi krvne ćelije za dijete. Dio koji je, od strane Heackela i njegovih sljedbenika identificiran kao rep, ustvari je kičma koja podsjeća na rep zato što dobija svoj oblik prije nego noge.

Haeckel je bio evolucionista u mnogim aspektima čak revnosniji nego Darwin. Zbog ovog razloga, on se nije ustručavao izvrnuti znanstvene činjenice i načiniti različite falsifikate.

Ovo su, u znanstvenom svijetu, općepoznate činjenice i one su prihvaćene čak i od samih evolucionista. **George Gaylord Simpson**, jedan od osnivača neodarvinizma piše:

> "Haeckel je na pogrešan način izložio evolucioni razvoj. **Sada je čvrsto ustanovljeno da ontogeneza ne oslikava filogenezu.**"[142]

U članku objavljenom u *American Scientist* čitamo:

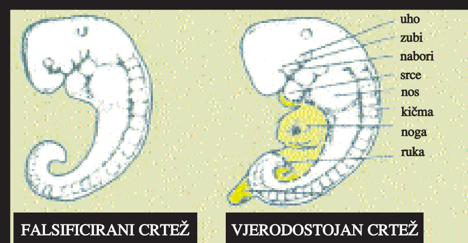
HAECKELOVI LAŽNI CRTEŽI

Gore: Lažni (netačni) crteži koje je Haeckel načinio da pokaže da ljudski i riblji embrio pokazuju veliku sličnost u njihovim ranim stadijima.

Dolje: Kada se Haeckelovi crteži uporede sa pravim ljudskim embriom vidi se da su mnogi organi namjerno izostavljeni.

(Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong?, str.205)

"Zasigurno, **biogenetički zakon je mrtav**. Iz udžbenika biologije konačno je izbačen pedesetih godina XX stoljeća. A kao tema ozbiljnog teoretskog istraživanja iščezao je već u dvadesetim..."[143]

Još jedan interesantan aspekt bila je činjenica da je Ernst Haeckel bio šarlatan koji je iznosio lažne crteže u namjeri da podrži teoriju rekapitulacije koju je postavio. **Haeckelovi** falsifikati udešeni su tako da pokažu da riblji i čovječiji embrio podsjećaju jedan na drugi. Kada je razotkriven, jedina odbrana koju je ponudio bila je to da su i drugi evolucionisti počinili slične prekršaje:

"**Nakon ovog kompromitirajućeg priznanja "falsifikata" trebao bih biti obavezan da smatram samoga sebe osuđenim i uništenim**, kada ne bih imao utjehu da vidim uporedo sa mnom na optuženičkoj klupi stotine kolega krivaca, između kojih su mnogi najpovjerljiviji istraživači i najcjenjeniji biolozi. Velika većina dijagrama u najboljim udžbenicima biologije, studijama i časopisima, navukla bi isti stepen optužbe za "falsifikat" zato što su svi oni netačni i, više ili manje, dotjerani, udešeni, prerađeni i konstruirani."[144]

I, stvarno, postoji "na stotine kolega krivaca, između kojih su mnogi najpovjerljiviji istraživači i najcjenjeniji biolozi", čije studije su pune zaljučaka na osnovu predrasuda, pune iskrivljavanja i čak izmišljanja. Ovo je zbog toga što su svi oni sebe automatizirali da se bore za evolucionu teoriju, iako ne postoji ni trunka znanstvenog dokaza koji je podržava.

Teorija evolucije: jedna materijalistička obaveza

Informacije koje smo predstavili kroz cijelu ovu knjigu pokazuju nam da teorija evolucije nema znanstvenu bazu i da se čak, nasuprot tome, tvrdnje o evoluciji otvoreno sukobljavaju sa znanstvenim otkrićima. Drugim riječima, snaga koja podržava evoluciju nije znanost. Evolucija može biti branjena od strane nekih "znanstvenika", ali mora postojati neka druga snaga-zastupnik na djelu.

Taj drugi zastupnik je materijalistička filozofija.

Materijalistička filozofija je jedan od najstarijih sistema mišljenja u historiji. Njezina najosnovnija karakteristika je smatranje materije kao apsoluta. Prema ovoj filozofiji, materija je vječna i sve što postoji je sastavljeno od materije i samo od materije. Ovaj prilaz obavezno čini nemogućim da se vjeruje u Stvoritelja. Materijalizam je zbog toga dugo bio neprijateljski raspoložen prema religijama bilo koje vrste.

Nameće se pitanje da li je materijalističko gledište ispravno. Način da se ispita da li je neka filozofija istinita ili lažna je da se znanstvenim metodama ispitaju tvrdnje te filozofije koje se odnose na znanost. Naprimjer, neki filozof u X stoljeću mogao je tvrditi da je postojalo božansko drvo na površini Mjeseca i da su sva živa bića, ustvari, narasla na granama ovog velikog drveta poput voća i da su onda pala na Zemlju. Neki ljudi bi mogli smatrati tu filozofiju privlačnom i vjerovati u nju. Ali u XX stoljeću, u vrijeme kada su ljudi uspjeli hodati po Mjesecu, nije moguće propagirati takvu filozofiju. Da li je takvo drvo postojalo ili ne, može biti ustanovljeno znanstvenim metodima, a to su promatranje i eksperiment.

Zato možemo pomoću znanstvenog metoda istraživati materijalističku tvrdnju: to jest, da je materija postojala kroz svu vječnost i da se ova materija može organizirati bez nadmaterijalnog Kreatora i uzrokovati nastanak života. Kada to uradimo, vidimo da je materijalizam već kolabirao, budući da je ideja da je materija uvijek postojala još od vječnosti, **oborena sa teorijom**

Velikog praska (Big Bang), koja pokazuje da je univerzum kreiran iz ništavila. Tvrdnja da se materija sama organizirala i stvorila život je tvrdnja koju mi zovemo "teorija evolucije"- ona koju je ova knjiga ispitivala i za koju je isto tako pokazala da je pobijena.

Međutim, ukoliko se neko unaprijed odlučio da vjeruje u materijalizam i da se preda i posveti materijalističkoj filozofiji prije svega drugoga, tada se on ne ponaša ovako. Ukoliko je on "**prije svega materijalista, a onda znanstvenik**", onda on ne napušta materijalizam kada vidi da je evolucija protivrječna znanosti. Potpuno suprotno tome, on pokušava potvrditi i spasiti materijalizam, pokušavajući podržati evoluciju bez obzira na sve. Upravo je ovo ona neprilika u kojoj su se danas našli evolucionisti braneći teoriju evolucije.

Što je dosta interesantno, oni, također, s vremena na vrijeme priznaju ovu činjenicu. Dobro poznati genetičar i otvoreni evolucionista **Richard C. Lewontin** sa Harvardskog univerziteta priznaje da je on "prije svega materijalista, a onda znanstvenik", ovim riječima:

> "Mi imamo jednu materijalističku vjeru, koja je 'a priori' vjera. Ono što nas primorava da na svijet donosimo materijalistička objašnjenja nisu naučne metode ni principi. Naprotiv, zbog naše apriorne privrženosti materijalizmu mi montiramo istraživačke pojmove i principe koji će iznijeti neko materijalističko objašnjenje. A i s obzirom da je materijalizam apsolutan, mi ne možemo dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju."[145]

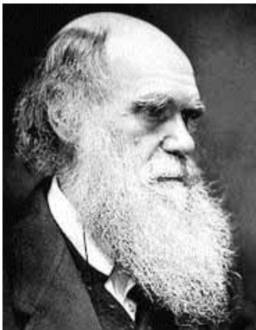
Termin "a priori", koji je Lewontin ovdje upotrijebio, veoma je bitan. Ovaj filozofski termin odnosi se na pretpostavke koje se ne baziraju ni na kakvom eksperimentalnom znanju. Neka postavka ili misao je "a priori" kada je smatraš kao ispravnu i prihvataš, čak iako nema dostupnih informacija o tačnosti te misli. Mada evolucionist, Lewontin se izražava iskreno i otvoreno. Materijalizam je "a priori" dat evolucionistima i oni, onda, nastoje podesiti znanost prema onome što im je dato. Budući da materijalizam definitivno čini neophodnim poricanje postojanja Stvoritelja, oni su prigrlili jedinu alternativu koju imaju u rukama, a to je teorija evolucije. Za njih nema veze što je evolucija u suprotnosti sa znanstvenim činjenicama, takvi znanstvenici je prihvataju "a priori" kao tačnu.

Ovakvo ponašanje, puno predrasuda, vodi evolucioniste vjerovanju da je "nesvjesna materija sastavila samu sebe", što je u suprotnosti ne samo sa znanošću nego, također, i sa razumom. Jedan profesor hemije sa Njujorškog univerziteta i DNA ekspert, **Robert Shapiro**, ovako objašnjava ovo vjerovanje evolucionista i materijalističku dogmu koja leži u njegovoj osnovi:

> "Jedan drugi evolucioni princip potreban je da nas prevede preko praznine između mješavine jednostavnih prirodnih hemikalija do prvog djelotvornog replikatora (sistema koji bi mogao dati kopiju samoga sebe). Ovaj princip, još uvijek, nije opisan u detalje ili demonstriran, ali je naslućen i data su mu imena, kao hemijska evolucija ili **samoorganiziranje materije**. **Postojanje ovog principa uzeto je zdravo za gotovo u filozofiji dijalektičkog materijalizma**, isto kao što je, od strane Aleksandra Oparina, primijenjeno i na porijeklo života."[146]

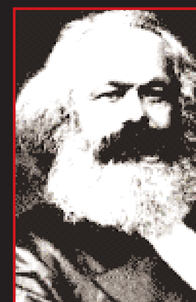
Evolucionistička propaganda na koju konstantno nailazimo u vodećim zapadnim medijima i u čuvenim i "visoko poštovanim" znanstvenim magazinima, rezultat je ove ideološke neophodnosti. Budući da je evolucija smatrana nužnom, ona se pretvorila u tabu temu u krugovima koji postavljaju standarde znanosti.

Postoje znanstvenici koji su se našli u poziciji gdje su prisiljeni da brane ovu isuviše nategnutu teoriju ili, u najmanju ruku, da izbjegavaju izgovaranje bilo čega što je protiv nje, u namjeri da održe svoju reputaciju. Akademici u zapadnim zemljama obavezani su imati svoje članke objavljene u određenim časopisima da bi postigli i sačuvali titulu profesora. Svi časopisi koji se bave biologijom pod kontrolom su evolucionista i oni ne dozvoljavaju da se u njihovim magazinima pojavi bilo kakav antievolucionistički članak. Zbog toga, svaki biolog mora izvoditi svoje studije pod dominacijom ove teorije. Oni su, također, dio ustanovljenog poretka u pogledu evolucije kao jedne ideološke neophodnosti, što je razlogom da oni slijepo brane sve "nemoguće slučajnosti" koje smo do sada ispitivali u ovoj knjizi.

DARVINIZAM I MATERIJALIZAM

Jedini razlog da se Darwinova teorija još brani uprkos njezinog pobijanja od strane znanosti, bliska je veza između ove teorije i materijalizma. Darwin je primjenio materijalistčku filozofiju na pri-rodne znanosti tako da zagovornici ove filozofije, među kojima su najistaknutiji marksisti, nastavljaju braniti darvinizam, bez obzira na sve.

Carl Marx

Leon Trotsky

Jedan od najčuvenijih savremenih pobornika teorije evolucije, biolog, Douglas Futuyma, napisao je: "Zajedno sa Marksovom materijalističkom teorijom historije... **Darwinova teorija evolucije bila je krucijalno načelo u osnovi materijalizma."** Ovo je veoma jasno priznanje razloga zbog kojih je teorija evolucije doista toliko važna njezinim braniteljima.1

Jedan drugi čuveni evolucionista, paleontolog Stephen J. Gould, rekao je: **"Darwin je primjenio jednu konzistentnu filozofiju materijalizma u svojoj interpretaciji prirode".**2 **Leon Trotsky**, skupa sa Lenjinom, jedan od velikih umova Ruske komunističke revolucije, komentirao je: "Darwinovo otkriće je najveći trijumf dijalektike u cijelom polju organske materije."3

Međutim, znanost je pokazala da darvinizam nije bio pobjeda za materijalizam nego, radije, znak rušenja te filozofije.

1 Douglas Futuyma, *Evolutionary Biology*, 2nd ed., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, str. 3

2 Alan Woods and Ted Grant, "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science,* London, 1993

3 Alan Woods and Ted Grant, *"Marxism and Darwinsm",* London, 1993

Priznanja materijalista

Njemački biolog **Hoimar von Dithfurt**, čuveni evolucionista, dobar je primjer ovog materijalističkog shvatanja punog predrasuda. Nakon što je Dithfurt naveo primjer ekstremno kompleksnog sastava života, on nastavlja, iznoseći slijedeće u vezi sa pitanjem “da li se takav kompleksan sastav mogao pojaviti slučajno ili ne?”:

“Da li je u stvarnosti moguća takva harmonija koja bi se pojavila samo kao rezultat slučajnosti? Ovo je osnovno pitanje cijele biološke evolucije.

> Odgovoriti na ovo pitanje riječima: 'Da, to je moguće', nešto je kao potvrđivanje vjere u modernu znanost o prirodi. Kritički govoreći, možemo reći da neko ko prihvata modernu znanost o prirodi nema drugog izbora nego da kaže "da" zato što bi on nastojao objasniti prirodne pojave na razumljive načine i pokušao ih izvesti iz zakona prirode, bez primjene metafizičkog uplitanja. Međutim, kada je zauzeo ovaj stav, stav objašnjavanja svega pomoću zakona prirode - tj. pomoću slučajnosti, tada je potpisao da on nema drugog mjesta kamo bi mogao pobjeći. Zbog toga, šta bi on drugo mogao uraditi nego vjerovati u slučajnosti."[147]

Da, upravo kao što Dithfurt izjavljuje, materijalistički znanstveni pristup usvaja kao svoj osnovni princip da objašnjava život sa poricanjem "natprirodnog uplitanja", tj. stvaranja. Jednom kada je ovaj princip usvojen, čak su i apsolutne nemogućnosti lahko prihvaćene. Moguće je naći primjere ovakvog dogmatskog mentaliteta u gotovo svoj evolucionističkoj literaturi. Profesor **Ali Demirsoy**, čuveni zagovornik evolucione teorije u Turskoj, samo je jedan od mnogih. Kao što smo ukazali na prethodnim stranicama, prema Demirsoyu je mogućnost slučajnog formiranje citokroma-C, proteina neophodnog za preživljavanje, "**jednako nevjerovatna kao i mogućnost da jedan majmun napiše historiju čovječanstva na daktilo-mašini, a da ne napravi niti jednu grešku**".[148]

Nema sumnje da je prihvatanje takve mogućnosti, ustvari, suprotno osnovnim principima razuma i komon sensa. Čak i samo jedno korektno napisano slovo na papiru garantira da je ono napisano od strane neke osobe. Kada neko vidi knjigu svjetske historije, postaje još sigurnije da je knjigu napisalo jedno razumno biće. Niko sa zdravim rezoniranjem ne bi se mogao složiti da su se slova tako velike knjige "slučajno" sakupila i pravilno poredala.

Međutim, veoma je interesantno vidjeti da evolucionista - znanstvenik Ali Demirsoy prihvata ovu vrstu iracionalnog prijedloga:

> "U suštini, vjerovatnoća slučajnog formiranja Citokrom-C niza je vjerovatno nula. To jest, ako život zahtijeva jedan tačno određen niz, može se reći da vjerovatnoća da se to desi jeste jedanput u cijelom univerzumu. Inače su neke **metafizičke sile** izvan našeg poimanja morale učestvovati u njegovom formiranju. **Prihvatiti ovo drugo, nije prikladno znanstvenom cilju**. Tako da moramo pogledati u prvu hipotezu."[149]

Demirsoy nastavlja izjavljujući da on prihvata nemoguće u namjeri da "**ne prihvati metafizičke sile**", to jest, u namjeri da ne prizna stvaranje od strane Boga. Jasno je da ovaj pristup nema nikakve veze sa znanošću. Nimalo neočekivano, Demirsoy, također, govoreći o jednom drugom problemu, porijeklu mitohondrija u ćelijama, otvoreno pristaje na slučajnost kao objašnjenje, iako je to "sasvim suprotno znanstvenoj misli":

> "Srž problema je pitanje kako su mitohondrije stekle ovu osobinu, budući da postizanje ove osobine igrom slučaja, čak i samo kod jedne individue, zahtijeva ekstremne vjerovatnoće koje su nepojmljive… enzimi prilikom osiguravanja (ćelijskog) disanja i funkcionirajući kao katalizatori, u svakom koraku u različitoj formi, čine srž ovoga mehanizma. Ćelija mora sadržavati ovaj enzimski niz u potpunosti, inače on je bez ikakvog značenja. Ovdje, **uprkos što je to suprotno biološkoj misli**, u namjeri da izbjegnemo jedno dogmatičnije objašnjenje ili spekuliranje, mi moramo prihvatiti, iako nerado, da su svi respiracijski enzimi **u potpunosti postojali u ćeliji** prije nego što je prva ćelija došla u kontakt sa kisikom."[150]

Zaključak koji se može izvući iz ovakvih izjava je taj da je evolucija teorija do koje se nikako nije došlo kroz znanstveno istraživanje. Nasuprot tome, forma i suština ove teorije su diktirani zahtjevima materijalističke filozofije. Ona se onda pretvorila u jedno vjerovanje ili dogmu, usprkos konkretnim znantvenim činjenicama. I, ponovo možemo jasno vidjeti iz evolucionističke literature da sve vrste ovih napora stvarno imaju "svrhu". A ta svrha isključuje bilo koje vjerovanje da su sva živa bića stvorena od strane Stvoritelja.

Evolucionisti definiraju ovu svrhu kao "znanstvenu". Međutim, ono na što se oni pozivaju nije znanost, nego materijalistička filozofija. Materijalizam apsolutno odbacuje postojanje bilo čega "izvan" materije (ili bilo čega natprirodnog). Sama znanost nije obavezna da prihvati takvu dogmu. Znanost predstavlja istraživanje prirode i izvođenje zaključaka iz nalaza svoga istraživanja. Ukoliko ovi nalazi vode zaključku da je priroda stvorena, znanost to mora prihvatiti. Dužnost je pravog znanstvenika da ne brani nemoguće scenarije držeći se zastarjelih materijalističkih dogmi iz XIX stoljeća.

ZNANSTVENI KOLAPS MATERIJALIZMA

Konstituirajući se kao filozofski podupirač teorije evolucije, materijalizam XIX stoljeća predlaže da je univerzum postojao od vječnosti, da nije bio stvoren i da organski svijet može biti objašnjen jezikom interakcija materije. Međutim, otkrića znanosti XX stoljeća potpuno poništavaju ove hipoteze.

Pretpostavka da je univerzum postojao oduvijek pobijena je otkrićem da je univerzum nastao iz velike eksplozije (takozvani "Big Bang"), koja se odigrala prije skoro pet milijardi godina. Big Bang pokazuje da su sve fizičke supstance u univerzumu postale ni iz čega: drugim riječima, one su stvorene. Jedan od najistaknutijih zagovornika materijalizma, ateista filozof **Anthony Flew**, priznaje:

> "Kako je poznato, priznanje je dobro za dušu. Ja ću, zbog toga, početi priznajući da stratonicijanski ateist mora biti zbunjen savremenim kosmološkim konsenzusom (Big Bang). Zbog toga što izgleda da kosmolozi imaju znanstveni dokaz… da je univerzum imao početak."[1]

Veliki prasak, također, pokazuje da je univerzum na svakom stadiju bio oblikovan kontroliranim stvaranjem. Ovo je postalo jasno pomoću poretka koji se zbio nakon velikog praska, koji je bio isuviše perfektan da bi bio formiran od strane nekontrolirane eksplozije. Čuveni fizičar **Paul Davies** objašnjava ovu situaciju:

> "Teško se oteti utisku da su sadašnje strukture univerzuma, koje su očito toliko osjetljive na male alteracije u brojevima, bile pažljivo smišljene… Po izgledu, čudesno poklapanje brojčanih vrijednosti koje je priroda dodijelila njenim fundamentalnim konstantama, zasigurno ostaje prisiljavajući dokaz za jedan svjesni element kosmičkog dizajna."[2]

Ista realnost natjerala je američkog profesora astronomije **Georgea Greensteina** da kaže:

> "Nakon što smo pregledali sve dokaze, uporno navaljuje misao da je neko natprirodno posredništvo ili, radije, Posredništvo, moralo biti umiješano u nastanku kosmosa."[3]

Tako materijalistička hipoteza

(da život može u potpunosti biti objašnjen jezikom interakcija između materije) također kolabira pred licem otkrića znanosti. Naročito se porijeklo genetske informacije, koja određuje sva živa bića, nikako ne može objasniti bilo kakvim čisto materijalnim posredništvom. Jedan od vodećih branitelja teorije evolucije, **George C. Williams**, priznaje ovu činjenicu u članku kojeg je napisao 1995.:

> "Evolucionisti-biolozi propustili su da shvate da oni rade sa dva, više ili manje, nesamjerljiva domena: domen informacije i domen materije… gen je paket informacija, a ne stvar… Ova nestašica opisivača čini materiju i infomaciju dvama odvojenim domenima postojanja koji se moraju diskutirati odvojeno, u njihovim vlastitim jezicima."[4]

Ova situacija je dokaz za postojanje nadmaterijalne Mudrosti, koja čini da genetska informacija postoji. Nemoguće je za materiju da proizvede informaciju unutar same sebe. Direktor Njemačkog saveznog Instituta za fiziku i tehnologiju, profesor **Werner Gitt**, primjećuje:

> "Sva iskustva ukazuju na to da je za pojavljivanje informacija potrebno postojanje slobodne volje, jednog razuma koji će koristiti svoj sud i kreativnost... Ne postoji zakon prirode, ne postoji fizički proces i ne postoji materijalistički proces koji može uzrokovati da informacija sama od sebe nastane u materiji."[5]

Sve ove znanstvene činjenice ilustriraju da su univerzum i sva živa bića kreirana od strane Kreatora, koji ima vječnu snagu i znanje, tj. od strane Boga. Što se tiče materijalizma, **Arthur Koestler**, jedan od najčuvenijih filozofa našega stoljeća, kaže: "On (materijalizam) ne može više za sebe tvrditi da je znanstvena filozofija."[6]

---

1 Henry Margenau, Roy A. Vargesse. Cosmos, Bios, Theos. La Salle IL: Open Court Publishing, 1992, str. 241

2 Paul Davies, God and the New Physics. New York: Simon & Schuster, 1983, str.189

3 Hugh Ross. The Creator and the Cosmos. Colorado Springs, CO: Nav-Press, 1993, str. 114-15

4 George C. Williams. The Third Culture:Beyond the Scientific Revolution, New York, Simon & Schuster, 1995, str. 42-43

5 Werner Gitt. In the Beginning Was Information. CLV, Bielefeld, Germany, str. 107, 141

6 Arthur Koestler, Janus: A Summing Up, New York, Vintage Books, 1978 str. 250

Materijalisti, lažna religija i prava - istinska religija

Do sada smo ispitivali kako krugovi posvećeni materijalističkoj filozofiji izvrću znanost, kako varaju ljude radi evolucionističkih bajki u koje slijepo vjeruju i kako prikrivaju činjenice. Međutim, moramo priznati da, premda nesvjesno, ovi materijalistički krugovi obavljaju i jednu značajnu "uslugu", da oni igraju jednu pozitivnu ulogu.

Želeći opravdati svoje vlastite neistine i ateističke misli, oni, pritom, izlažu svu besmislenost i nedosljednost tradicionalne misli, koja je, također, puna predrasuda, a koja se predstavlja kao islamska. Napadi materijalističko-ateističkog kruga pomogli su da se otkrije lažna religija koja nema nikakve veze sa Kur'anom ili islamom, koja se zasniva na čula-kazala, sujevjerju i praznim pričama i koja ne može iznijeti nijedan dosljedan argument. Tako da su razotkrivene sve nedosljednosti, protivrječnosti i sva nelogičnost lažne religije branjene od neiskrenih krugova, koji pogrešno i nepravedno nastupaju u ime islama, bez oslanjanja na validne dokaze.

Materijalisti su pomogli mnogim ljudima da shvate svu turobnost mentaliteta koji počiva na predrasudama i tradiciji, i ohrabrili ih da traže suštinu i pravi izvor religije obraćajući se i prijanjajući uz Kur'an. Iako nenamjerno, oni su se pokorili Allahovoj komandi i služili njegovoj religiji. Štaviše, oni su objelodanili svu prostotu mentaliteta koji predstavlja jednu lažnu religiju, izmišljenu u ime Allaha i ponuđenu svima kao islam, i oni su pomogli da se oslabi ovaj sistem koji počiva na predrasudama, a koji prijeti velikom dijelu društva.

Tako da su, htjeli-ne htjeli, i u skladu sa svojom sudbinom, postali sredstvo pomoću kojega je obistinjen Allahov dekret o Njegovom podržavanju ispravne Božije religije - tako što će poticati njene protivnike da djeluju jedan protiv drugog. Ovaj Allahov zakon je ovako izražen u Kur'anu:

A da nije Allahovog suzbijanja ljudi jednih drugima - sigurno bi se iskvarila zemlja... (II/251)

Na ovom mjestu, mislimo da je neophodno ostaviti otvorena vrata za neke zagovornike evolucionističke materijalističke misli. Ovi ljudi bi mogli jednom postaviti fer pitanje, a ipak oni su odvučeni od istinske religije pod ut-

jecajem praznih priča, nažalost, proizvedenih u ime islama, laži izmišljenih u ime Vjerovjesnika i čula-kazala priča, kojima su oni bili izloženi još od svoga djetinjstva i tako nikada nisu imali šansu sami otkriti istinu. Oni su mogli naučiti o religiji iz knjiga protivnika religije, koji pokušavaju identificirati islam sa lažima i zabludama koje se ne nalaze u Kur'anu, i sa tradicionalizmom i predrasudama. Suština i porijeklo islama su sasvim drugačiji i, povrh toga, potpuno inkompatibilni sa svim onim što su ih učili. Zbog ovog razloga, predlažemo da oni uzmu Kur'an što je moguće prije i čitaju Allahovu Knjigu sa otvorenim srcem, savjesno i bez predrasuda, i da uče originalnu religiju iz njenog istinskog izvora.

Mediji: plodno tlo za evoluciju

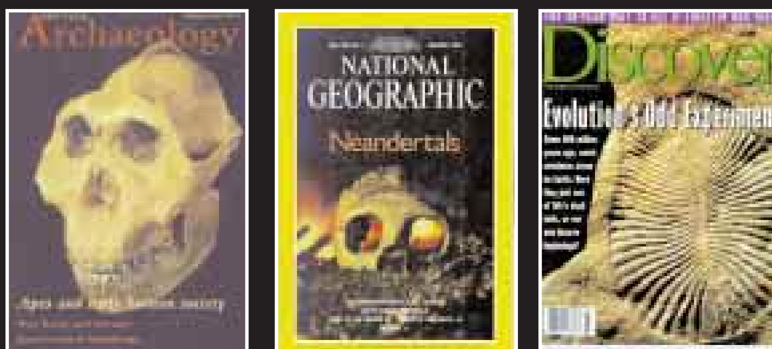
Prema onome što smo ispitali do sada, pokazalo se da teorija evolucije ne počiva na znanstvenim osnovama. Međutim, mnogi ljudi širom svijeta nisu toga svjesni i pretpostavljaju da je evolucija jedna znanstvena činjenica. Najveći razlog za ovu obmanu je sistematska indoktrinacija i propaganda o evoluciji, vođena od strane medija. Zbog ovog razloga, mi također moramo spomenuti neke specifične karakteristike ove indoktrinacije i propagande.

Kada pažljivo pogledamo zapadne medije, često ćemo naići na vijesti koje se bave teorijom evolucije. Vodeći mediji, i dobro poznati i "respektabilni" časopisi, povremeno se bave ovom temom. Kada se ispita njihov pristup, stiče se utisak da je ova teorija apsolutno dokazana činjenica koja ne ostavlja prostora za diskusiju.

Čitajući ovu vrstu tekstova, obični ljudi, prirodno, počinju misliti da je teorija evolucije činjenica toliko sigurna kao i bilo koji zakon matematike. Vijesti ove vrste, koje se pojavljuju u mašineriji prominentnih medija, također prenesu i lokalni mediji. Oni štampaju naslove velikim slovima: "Prema magazinu *Time*, pronađen je novi fosil koji popunjava prazninu u fosilnom lancu" ili "Časopis *Nature* ukazuje da su znanstvenici bacili svjetlo na posljednja nerazjašnjena pitanja u vezi sa teorijom evolucije". Pronalazak "zadnje nedostajuće karike evolucionog lanca" ne znači apsolutno ništa, jer ne postoji nijedna jedina stvar u vezi sa evolucijom koja je dokazana. Sve što je navedeno kao dokaz je lažno, kao što smo to i opisali u prethodnim poglavljima. Kao dodatak medijima, sve isto važi i za znanstvene izvore, enciklopedije i knjige biologije.

Ukratko, i mediji i akademski krugovi, koji su na rapolaganju antireligijskim centrima moći, održavaju jedan isključivo evolucionistički pogled i nameću ga društvu. Ovo nametanje je toliko efikasno da je ono vremenom pretvorilo evoluciju u jednu ideju koja se nikada ne bi trebala odbaciti.

EVOLUCIONISTIČKA PROPAGANDA

Popularni zapadni znanstveni časopisi, preuzimajući vodstvo u propagiranju evolucije, igraju važnu ulogu u ohrabrivanju javnosti da prihvate teoriju evolucije.

Poricanje evolucije se smatra kao nešto kontradiktorno znanosti i kao neuvažavanje fundamentalnih realiteta i činjenica. Eto zbog čega je, uprkos toliko mnogo manjkavosti koje su do sada bile otkrivene (posebno od 50-ih godina) i činjenice da su one priznate od samih evolucionista-znanstvenika, danas gotovo nemoguće naći bilo kakvu kritiku evolucije u znanstvenim krugovima ili medijima.

Široko prihvaćeni kao "najrespektabilnije" izdavačke kuće na polju biologije i prirode na Zapadu, časopisi kao *Scientific American*, *Nature*, *Focus*, i *National Geographic*, usvojili su teoriju evolucije kao službenu ideologiju i pokušali predstaviti ovu teoriju kao dokazanu činjenicu.

Umotane laži

Evolucionisti su uveliko iskoristili prednost koja im je data sa “mozgoispirajućim” programom medija. Mnogi ljudi toliko bezuvjetno vjeruju u evoluciju da se čak i ne trude da se zapitaju “kako?” i “zašto?”. Ovo znači da evolucionisti mogu upakirati svoje laži tako dobro da one budu lahko ubjedljive.

Naprimjer, čak i u “najznanstvenijim” evolucionističkim knjigama, “transfer iz vode na zemlju” - što je jedan od najvećih neobjašnjivih fenomena evolucije, “objašnjen” je sa naprosto smiješnom jednostavnošću. Prema evoluciji, život je otpočeo u vodi, a prve razvijene životinje bile su ribe. Teorija smatra da su se jednoga dana, iz ovog ili onog razloga (najčešće se kao razlog ističe suša!), ove ribe počele bacati na kopno i da su odabrale da žive na kopnu. Dogodilo se da dobiju stopala umjesto peraja i pluća umjesto škrga.

EVOLUCIONISTIČKA BAJKA O KITU

Jedna od najčudnijih evolucionističkih bajki je ona o "evoluciji kita", koja je objavljena u časopisu *National Geographic*, naširoko prihvaćen kao jedan od najznanstvenijih i najozbiljnijih publikacija u svijetu:

> "Uspon kita na današnju veličinu očito je započeo prije 60 miliona godina, kada se dlakavi, četveronožni sisar, u potrazi za hranom ili utočištem, odvažio da uđe u vodu. Vremenom su se dešavale lagane promjene. Zadnje noge su nestale, prednje noge su se promijenile u peraje, dlaka je ustupila mjesto debelom glatkom pokrivaču od kitove masti, nozdrve su se premjestile na vrh glave, rep se proširio u krakove i u plovnim vodama svijeta njegovo tijelo postalo je ogromno."*

Pored činjenice da ne postoji nijedna jedina znanstvena osnova za bilo šta od ovoga, takvo dešavanje je, također, suprotno i principima prirode. Ova bajka, objavljena u *National Geographicu*, vrijedna je pažnje jedino zato što je dobar pokazatelj opsega zabluda naizgled ozbiljnih evolucionističkih publikacija.

* Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, vol. 50, Decembar 1976, str. 752

Većina evolucionističkih knjiga ne kaže "kako" se nešto desilo. Čak i u "najznanstvenijim" izvorima, apsurdnost ove tvrdnje sakrivena je iza takvih rečenica kao "postignut je transfer iz vode na kopno".

Kako je ovaj transfer postignut? Mi znamo da riba ne može živjeti više od nekoliko minuta izvan vode. Ukoliko pretpostavimo da se navodna suša i desila i da su se ribe morale kretati prema kopnu, šta bi se desilo sa ribama? Odgovor je očigledan. Sve ribe koje bi izašle iz vode umrle bi, jedna po jedna, za nekoliko minuta. Čak i kad bi se ovaj proces dešavao tokom perioda od 10 miliona godina, odgovor bi još uvijek bio isti: ribe bi umrle jedna po jedna. Razlog tome je činjenica da jedan takav kompleksan organ kao što su kompletna pluća ne može postati iznenadnim "slučajem", to jest mutacijom, a, sa druge strane, pola pluća uopće nisu od koristi.

Ali, upravo je to ono što evolucionisti predlažu. "**Transfer iz vode na kopno**", "**transfer sa kopna u zrak**" i još mnogo drugih navodnih skokova, "objašnjeni" su ovakvim nelogičnim izrazima. Što se tiče formiranja izuzetno kompleksnih organa, kao što su oko i uho, evolucionisti preferiraju da o tome uopće i ne govore, da ne kažu ništa.

Lahko je, uz pomoć paketa "znanosti", utjecati na običnog čovjeka na ulici. Nacrtate jednu imaginarnu sliku koja predstavlja transfer iz vode na kopno, izmislite latinske riječi za životinju u vodi, njegovog "potomka" na kopnu, i "prijelaznu intermedijernu formu" (što je zapravo jedna imaginarna životinja), i onda proizvedete elaboriranu laž: "Eusthenopteron se prvo transformirao u Rhipitistian Crossoptergian, zatim u Ichthyostega u dugom evolucionom procesu." Ako stavite ove riječi u usta nekog znanstvenika s debelim naočarima i bijelim mantilom, uspjet ćete ubijediti mnoge ljude zato što bi mediji, koji su se posvetili promoviranju evolucije, sa velikim entuzijazmom oglasili dobre vijesti svijetu.

Zaključak: evolucija je jedna obmana

Postoji još niz naučnih činjenica koje pobijaju teoriju evolucije. Međutim, čak i ono što smo iznijeli u ovoj knjizi je sasvim dovoljno da se dođe do sasvim jasnog zaključka. Teorija evolucije je jedna obmana koja je zaogrnuta maskom nauke, a koja se brani samo radi oživotvorenja materijalističke filozofije. Obmana koja se ne zasniva na nauci, već na metodama ispiranja mozga, propagandi i raznovrsnim falsificiranjima...

Temeljne činjenice do kojih smo došli i izložili ih na prethodnim stranicama možemo rezimirati u slijedećem:

Teorija evolucije je pobijena u prvom stadiju

Teorija evolucije je teorija koja je pobijena u samom startu. Ovaj zaključak zasniva se na činjenici da evolucionisti još nisu u stanju objasniti čak ni nastanak samo jednog proteina neophodnog za život. Proračuni mogućnosti, fizičke i hemijske formule su dokazale nemogućnost slučajnog postanka života.

Dok još nije postojao niti jedan protein koji bi mogao slučajno nastati, da li smatrate razumnom i logičnom tvrdnju da su se ovi proteini, kao produkt miliona slučajnosti, spajanjem u jedan red oformili živu ćeliju, da su ove ćelije, opet trilionima slučajnosti, međusobnim udruživanjima oformili živa bića, od kojih su potom nastale ribe, da su ribe izašle na kopno i da su se preobratile u reptile, ptice i sisare i da su tako nastali milioni različitih vrsta?

Čak iako vi i ne vjerujete u to, evolucionisti su zaista ubijeđeni u istinitost ove bajke.

Ovo je, međutim, zasnovano samo na jednom pukom ubjeđenju i vjeri pošto ne postoji nijedan dokaz koji bi potvrdio ovu priču. Nisu mogli naći prijelazne forme pola riba-pola reptil, pola reptil-pola ptica, a niti su u krajnje razvijenim laboratorijama uspjeli dokazati da je moguć nastanak jednog pro-

teina, pa čak i jedan molekul aminokiseline iz građe proteina, u, kako to oni nazivaju, uvjetima primitivnog svijeta. Naprotiv, svim svojim naporima evolucionisti su sami dokazali da se ni u jednom periodu historije nije, a niti će se ikada dogoditi proces evolucije.

Teorija evolucije neće biti potvrđena ni u budućnosti

Suočeni sa ovakvom situacijom, evolucionistički naučnici jedinu utjehu vide u snu o nauci koja će vremenom odgovoriti na ovu bezizlaznost. Međutim, nauka ni nakon miliona godina neće dokazati jednu krajnje neosnovanu i nelogičnu tvrdnju. Naprotiv, razvojem nauke neosnovanost ovakve tvrdnje sve više postaje jasnija i otvorenija.

Doista je tako bilo i do danas: otkrivanjem, naprimjer, detalja vezanih za građu i funkciju žive ćelije postignuta je mnogo veća kategoričnost da ćelija nije toliko proste građe da bi se, kao što se to smatralo u vrijeme primitivne nauke iz Darwinova vremena, mogla oformiti sama kao produkt nekih slučajnosti.

Nakon ovako kristalno jasne situacije odbijati fenomen stvaranja, početak života temeljiti na krajnje nelogičnim slučajnostima i uporno insistirati na tome će ubuduće predstavljati veliko poniženje za čovjeka. Pozadina i neutemeljenost teorije evolucije svakim danom postaje sve jasnija i za svega nekoliko godina fanatični i slijepi zagovarači evolucije neće se smjeti pojavljivati pred javnošću koja će biti upoznata sa stvarnom situacijom.

Nepremostivi problem evolucije: duša

Na Zemljinoj površini postoji niz živih vrsta koje međusobno nalikuju. Mogu postojati različite vrste koje, naprimjer, liče na konja ili na mačku. I mnogi insekti, također, imaju izglede koji međusobno nalikuju. Ove sličnosti, međutim, ni kod koga ne izazivaju zbunjenost.

Površna sličnost između majmuna i čovjeka, međutim, iz nekog razloga kod određenih ljudi pobuđuje krajnju pažnju i zainteresiranost i to u tolikoj mjeri da ih to dovodi do usvajanja apsurdnih scenarija teorije evolucije. Međutim, površna sličnost između majmuna i čovjeka ne znači apsolutno

ništa. Nosorog i insekt nosorog (Oryctes nasicornis) veoma mnogo liče jedan na drugog, ali bilo bi krajnje komično uzimati ovu sličnost kao osnovu za uspostavljanje bilo kakvog evolucionog odnosa ovih dvaju različitih vrsta životinja od kojih je jedna sisar, a druga insekt.

Osim površne sličnosti, bliskost majmuna i čovjeka nije ništa veća od bliskosti ostalih životinja. Ako se usporedba napravi čak sa pozicije inteligencije, onda je čovjeku bliža pčela, proizvođač geometrijskog fenomena - saća, ili pauk, proizvođač inžinjering čuda - mreže, mnogo više nego što je majmun. U određenom smislu su čak i iznad...

To nije sve. Između čovjeka i majmuna postoji jedna velika razlika. Na koncu, majmun je životinja i, sa pozicije razuma, ne razlikuje se od konja ili od psa. Čovjek je, pak, svjesno biće; posjeduje volju, moć razmišljanja, govora, moć donošenja odluke, rasuđivanja... Sve ove odlike su funkcije duše koju čovjek posjeduje. Duša je najveća razlika koja stvara jaz između čovjeka i ostalih životinja. Nikakva fizička sličnost ne može nadomjestiti ovu najveću razliku između čovjeka i ostalih živih bića.

Allah stvara onako kako to On hoće

Dobro, kakve veze ima čak i da se odigrao scenario kao što predviđaju evolucionisti? Nikakve... pošto svaki stadij koji predviđa evolucija i koji se zasniva na slučajnostima je moguć jedino kao produkt čuda (mudžize). Da je život, dakle, i nastao putem ovih stadija, svaki stadij bi se mogao realizirati jedino uz pomoć fenomena stvaranja. Apsolutno je nemoguće da se ovi stadiji odvijaju zahvaljujući slučajnostima.

Čak i ako je i nastao u primitivnoj atmosferi, matematički proračuni mogućnosti, fizičke i hemijske formule su dokazale da protein nije nastao slučajno. Ako se tvrdi da je on sigurno nastao, onda ne postoji druga alternativa osim priznanja da je stvoren od strane Stvoritelja. Ista logika važi i za sve ostale teze koje brane evolucionisti. Ne postoji, naprimjer, nijedan paleontološki dokaz o nastanku kopnenih živih bića izlaskom riba na kopno, nijedan fizički, hemijski, biološki, a ni logički zakon ne potvrđuje jedan ovakav prijelaz. Ako će se, pak, po svaku cijenu stajati iza tvrdnje da su “ribe izašle na

kopno i da su se preobratile u reptile”, onda, iznad svih zakona i pravila, mora prihvatiti postojanje Uzvišenog Stvoritelja koji sve stvara kada kaže “budi!”. Svako drugo mišljenje mimo ovoga je u protivrječnosti sa sobom i neuskladivo sa bilo kojim logičkim pravilom.

Istina je sasvim očita. Apsolutno besprijekoran dizajn svih živih bića je produkt jednog superiornog stvaranja. A to je za nas dokaz postojanja Jednog Stvoritelja, postojanja Stvoritelja neograničene moći, znanja i pameti. Taj Stvoritelj je Gospodar svega na Zemlji, nebesima i onoga između. Taj Gospodar je Allah.

Realnost stvaranja

U prethodnim poglavljima knjige analizirali smo i ustanovili kako je teorija evolucije, koja tvrdi da život nije stvoren, jedan paralogizam koji je u totalnoj oprečnosti sa naučnom realnošću. Vidjeli smo da je uz pomoć moderne nauke, kao paleontologija, biohemija i anatomija, ustanovljena jedna kategorična realnost. Ta realnost je činjenica da su sva živa bića stvorena od strane Allaha.

Zapravo, da bi se došlo do ovog saznanja, nisu bile neodložno potrebne biohemijske laboratorije ili složeni rezultati geoloških iskopina. Ako čovjek analizira bilo koje živo biće iz svog okruženja vidjet će dokaz da je to živo biće djelo jednog izvanrednog Genija. U tijelu jednog insekta ili u tijelu jedne male ribe morskih dubina postoji jedan veliki dizajn i tehnologija koju čovjek nikada neće postići. Određena živa bića, koja ne posjeduju čak ni mozak, sa tako velikom nepogrešivošću obavljaju toliko složene poslove koje ponekad čak ni čovjek ne uspijeva.

Ovaj veliki mozak, plan i dizajn je svakako dokaz postojanja gospodara prirode, Uzvišenog Stvoritelja - Allaha. Allah je svemu živom podario izvanredne odlike i na taj način čovjeku pokazao jasne dokaze Svoje moći i Svog postojanja. Na narednim stranicama ćemo se osvrnuti na samo neka od nebrojeno mnogo dokaza stvaranja.

Pčele radilice i arhitektonski fenomen - saće

Kao što je poznato, pčele proizvode mnogo više meda nego što im je potrebno i skrivaju ga u saću. Šestougaoni oblik saća je specifičnost koju svi znamo. Da li ste, pak, razmišljali zašto pčele grade baš šestougaoni geometrijski oblik saća? Zašto to, naprimjer, nije osmougaonik ili petougaonik?

Matematičari koji su istraživali odgovor na ovo pitanje došli su do zanimljivog zaključka: “Najprikladniji geometrijski oblik za maksimalnu upotre-

bu jedne površine je oblik šestougaonika.” Šestougaona ćelija je oblik u koji se najviše može deponirati meda, a za čiju izgradnju treba najmanje voska. Pčele, dakle, koriste najprikladniji mogući oblik.

A, što se tiče metoda izgradnje saća, on je veoma zapanjujući: Izgradnju saća pčele započinju sa dva-tri različita mjesta i istovremeno pletu saće u dva-tri niza. Dakle, startujući sa različitih mjesta, veliki broj pčela prave šestougaonike identičnih dimenzija vezujući ih jedan za drugi, da bi se na kraju sastale na sredini... Mjesta spajanja šestougaonika su urađena tako majstorski da ne postoji nikakav trag da su se šestougaonici naknadno spajali.

Suočeni sa ovako izvanrednim poslom pčela, nezaobilazno moramo prihvatiti postojanje jedne nadnaravne volje koja usmjerava ova živa bića. Preko ovog fenomena evolucionisti prelaze objašnjavajući to pojmom “instikt” i suhoparnim isticanjem kako je to specifičnost svojstvena pčeli. Ako, međutim, postoji neki “instikt”, ako on gospodari svim pčelama i ako osigurava skladni rad međusobno nepovezanih pčela, to znači da postoji jedan perfektni Mozak, koji gospodari i upravlja svim ovim malim bićima.

Drugim riječima, stvoritelj ovih malih bića, Allah, “inspirira” ih zadatkom koji trebaju obavljati. Ova realnost je prije 14 vjekova u Kur’anu ovako obznanjena čovjeku:

> **Gospodar tvoj je pčelu nadahnuo: “Pravi sebi kuće u brdima i u dubovima i u onome što naprave ljudi, zatim, hrani se svakovrsnim plodovima, pa onda idi stazama Gospodara svoga, poslušno!” Iz utroba njihovih izlazi piće različitih boja koje je lijek ljudima. To je, uistinu, dokaz za ljude koji razmišljaju. (An-Nahl, 68-69)**

Zbunjujući inžinjeri: termiti

“Niko ne može ostati ravnodušan na susret sa termitskim gnijezdom (termitnjak) izgrađenim na površini zemlje. Riječ je o arhitektonskom čudu, termitnjacima čija visina ponekad dostiže čak i 5-6 metara. U ovim gnijezdima nalaze se veoma složeni sistemi koji podmiruju sve potrebe termita koji zbog svoje tjelesne građe nikako ne smiju dolaziti u dodir sa sunčevom svjetlošću. U gnijezdu se nalaze rashladni sistemi, kanali, prostorije za larve, prijelazi,

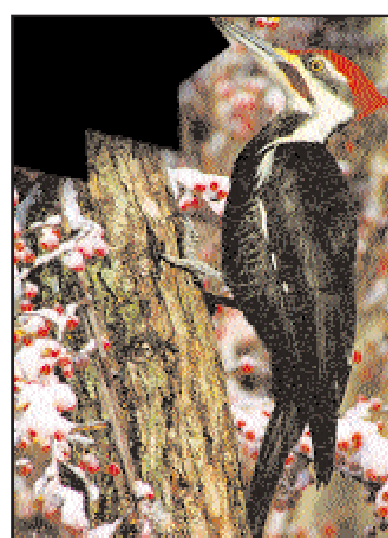

specijalne plantaže za proizvodnju gljiva, sigurnosni izlazi, prostorije koje se koriste prilikom vrućine ili hladnoće..., ukratko - sve. A činjenica da su graditelji ovako izvanrednog gnijezda, termiti, slijepi, kod čovjeka izaziva još veće oduševljenje."[155]

Ali, unatoč tome, vidimo da termiti krajnje uspješno realiziraju arhitektonski projekat koji, u poređenju sa njihovom veličinom, dostiže visinu i do 300 puta veću od njih.

Termiti imaju još jednu krajnje zbunjujuću stranu: ako u prvom stadiju gradnje razdvojimo termitnjak na dva dijela i kada, nakon izvjesnog vremena, ponovo spojimo ova dva gnijezda, vidjet ćemo da se svi prolazi, kanali i putevi međusobno podudaraju. Termiti kao da nisu bili razdvojeni obavljaju svoje zadatke kao da sa jednog zajedničkog mjesta primaju naredbe.

Djetlić

Svi znamo da djetlići kljucanjem u drvo sebi prave gnijezda. Međutim, rijetko se ko zapita kako ova životinja ne zadobije krvarenje mozga nakon ovako jakih udara glavom, s obzirom da je u ovom slučaju djetlić identičan čovjeku koji bi koristio glavu prilikom zakucavanja eksera. Kada bi se čovjek odlučio na ovakav poduhvat, nesumnjivo je da bi prvo zadobio potres mozga, a potom krvarenje mozga. Djetlić, međutim, napravi 38-43 udara kljunom u drvo u periodu od 2.10- 2.69 sekundi i ne zadobije nikakve povrede.

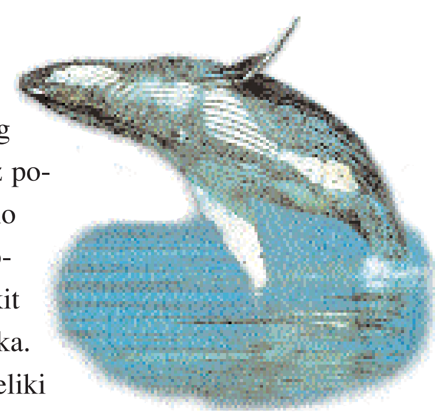
Građa djetlićeve lobanje je stvorena u skladu sa ovim poslom. U glavi djetlića postoji jedan sistem "suspenzije" koji upija i ublažava jačinu udarca. To osiguravaju specijalna ublažavajuća tkiva koja se nalaze između kostiju lobanje.[156]

Sonarni sistem slijepog miša

Slijepi miš u mrklom mraku leti bez ikakvih problema, a to postižu zahvaljujući zanimljivom sistemu za pronalazak smijera. Taj sistem čovjek naziva "sonarni" sistem, odnosno navigacija i određivanje udaljenosti uz pomoć zvučnog talasa.

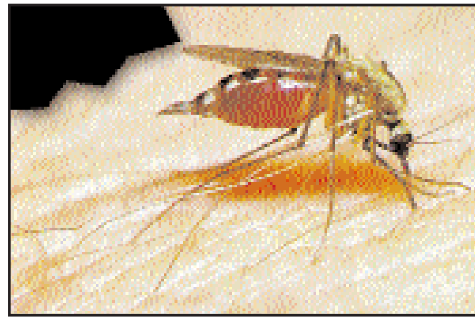
Uho mladog čovjeka veoma teško raspoznaje zvuk frekvencije od 20.000 vibracija u sekundi. Međutim, slijepi miš koji leti uz pomoć specijalnog "sonarnog sistema" koristi zvukove između 50.000 i 200.000 vibracija u sekundi, a te zvukove odašilja 20 ili 30 puta svake sekunde. Opažaj koji uzima od odjeka svakog signala je toliko jak da slijepi miš ne samo da dobija podatke o poziciji određenih predmeta već je, u isto vrijeme, u stanju utvrditi i mjesto svoje žrtve koja također brzo leti.[157]

Kit

Sisari moraju stalno disati, te zbog toga voda za njih ne predstavlja pogodno okruženje. Međutim, kod kita, kao jednog vodenog sisara, ovaj problem je riješen uz pomoć disajnog sistema koji je procentualno efektniji od mnogih disajnih sistema kopnenih životinja. Samo jednim izdisajem, kit izbacuje iz pluća 90% upotrijebljenog zraka. Iz tog razloga on može izdržati prilično veliki vremenski period a da ne osjeti potrebu za disanjem. U isto vrijeme, on u mišićima ima priličnu visoku koncentraciju "mioglobina" koji osigurava deponiranje kisika. Uz pomoć ovog sistema gin-back kit, naprimjer, uspijeva se spustiti na dubine i do 500 metara, te bez uzimanja zraka može plivati i do 40 minuta.[158] A "nosni otvori" kita su, za razliku od kopnenih sisara, smješteni na leđima, što mu omogućava lakše disanje.

Dizajn komarca

Svi znamo da je komarac živo biće koje leti, ali rijetko ko zna da komarac period odrastanja provodi pod vodom i da iz podvodnog svijeta izlazi kao perfektno "dizajniran" sa svim organima potrebnim za život na kopnu.

Komarac počinje letjeti opremljen specijalnim sistemom opažanja pomoću kojega utvrđuje mjesto svoje žrtve. U ovakvom stanju, komarac liči na borbeni avion opremljen detektorima za ustanovljavanje temperature, gasa, vlage i mirisa. Čak ima posebnu moć "opažanja pomoću temperature", što mu omogućava da žrtvu otkrije i u mrklom mraku.

Komarčeva tehnika "crpljenja krvi" je vezana za tako kompleksan sistem da čovjeku naprosto staje mozak. Uz pomoć sistema za sječenje, koji sačinjava 6 nogu, komarac siječe kožu kao pilom. U toku procesa rezanja, uz pomoć ubrizgavanja određenog sekreta u ranu, dolazi do trnjenja tkiva i iz tog razloga čovjek čak i ne primjećuje da mu se crpi krv. U isto vrijeme, ovaj sekret sprečava i zgrušavanje krvi, što komarcu osigurava nesmetano crpljenje.

Da nema toga, komarac se ne bi mogao hraniti krvlju, a to opet znači i izumiranje njegove vrste. Zahvaljujući ovom izvanrednom dizajnu, ovo minijaturno biće jasan je dokaz da je ono jedan zaseban produkt stvaranja. Štaviše, komarac se u Kur'anu (Al-Baqarah, 26) ističe kao primjer Allahova postojanja, ljudima obdarenim razumom. A u drugom ajetu Allah se ovako obraća ljudima:

> **O ljudi, evo jednog primjera, pa ga poslušajte; "Oni kojima se vi, pored Allaha, klanjate ne mogu nikako ni mušicu stvoriti, makar se radi nje sakupili. A ako bi mušica nešto ugrabila, oni to ne bi mogli od nje izbaviti; nejak je i onaj koji se klanja, a i onaj kome se klanja!" (Al-Hajj, 73)**

Izoštreni vid ptica grabljivica

Ptice grabljivice imaju oči koje vide na velike daljine. Zahvaljujući tome, one veoma dobro mogu izvršiti podešavanje udaljenosti u toku napada na žrtvu. Osim toga, velike oči znače i više vidnih ćelija, a u isto vrijeme to znači i čišću sliku. U oku jedne ptice grabljivice nalazi se preko milion vidnih ćelija.

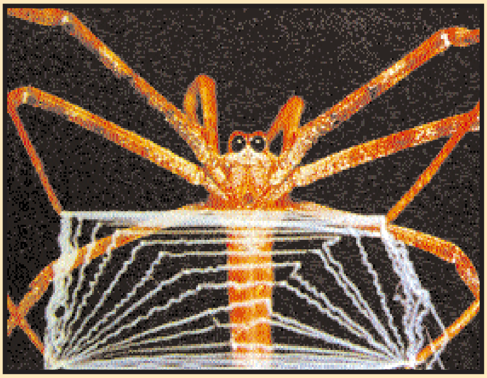
Iz tog razloga, orao koji leti na visinama od nekoliko hiljada metara ima toliko jake oči da površinu zemlje može sasvim detaljno pretraživati čak i sa tako velike visine. Kao što moderni vojni avioni otkrivaju ciljeve sa visine od nekoliko hiljada metara, isto tako su i orlovi u stanju, uz pomoć registriranja i najmanjih pokreta, ili najmanjih razlika u boji, ustanoviti mjesto svoga plijena. Orlovo oko ima široki ugao od 300 stepeni, a u isto vrijeme i moć uvećati željenu sliku od šest do osam puta. Dok leti na visini od 4.500 metara, orao može očima pretraživati površinu od 30.000 hektara. Sa visine od 1.500 metara je u stanju veoma lahko registrirati zeca koji se kamuflirao u travi. Sasvim je jasno da je izvanredna građa orlovog oka dizajnirana specijalno za životinju ove vrste.

Životinje sa zimskim snom

Životinje u zimskom snu nastavljaju živjeti čak i kada im se tjelesna temperatura spusti na nivo vanjske temperature. Kako to postižu?

Sisari su toplokrvna živa bića. Dakle, u normalnim uvjetima njihova tjelesna temperatura uvijek ostaje statična, prirodni termostati u njihovom tijelu konstantno reguliraju ovu temperaturu. Međutim, tjelesna temperatura malih sisara u toku zimskog sna, naprimjer miš vjeveričnjak (Mus - miš, Sciurus vulgaris - vjeverica) čija normalna tjelesna temperatura iznosi 40 stepeni, kao okretanjem ključa, spušta se na nekoliko stepeni iznad tačke mržnjenja. Tjelesni metabolizam znatno se uspori. Životinja počinje sa usporenim disan-

PAUKOVA NIT

Pauk po imenu Dinopis ima izuzetnu moć lova. Umjesto da saplete statičnu mrežu i da čeka plijen, ovaj pauk isplete malu mrežu, ali sa daleko superiornijim karakteristikama i tu mrežu on potom baca na plijen. Potom žrtvu čvrsto umota u mrežu, tako da ulovljeni insekt postaje totalno bespomoćan. Mreža je toliko savršena da ima odliku većeg saplitanja na pokrete i trzaje lovine. Da bi zaštitio svoju hranu, pauk žrtvu prekriva novim nitima, te je na taj način u izvjesnom smislu "ambalažira".

Kako pauk uspijeva izraditi takvu mrežu koja je idealna tvorevina u pogledu hemijskog sastava i mehaničkog dizajna? Sasvim je isključena mogućnost da to, kao što tvrde evolucionisti, pauk radi slučajno. Pauk je lišen sposobnosti kao što su sticanje znanja i učenje napamet, on čak ne posjeduje ni mozak kapaciteta potrebnog za ovakav poduhvat. Nesumnjivo, ova sposobnost je pauku dodijeljenja od strane njegovog Tvorca, Allaha dž. š.

Niti koje koristi pauk u sebi kriju veoma značajno čudo, mudžizu. Presjeka manjeg od jednog hiljaditog dijela milimetra, ova nit je pet puta jača od čelične niti iste debljine. Druga karakteristika niti je njena krajnje mala težina. Težina niti dužine kojom se može jednom omotati Zemlja je svega 320 grama.* Čelik je jedan od najčvršćih materijala koji je čovjek uspio proizvesti u dosta zahtjevnim industrijskim postrojenjima. Pauk, međutim, u svom tijelu uspijeva proizvesti materiju koja je znatno čvršća od čelika. Za proizvodnju čelika čovjek je morao preći znatno velik put, doći do određenih saznanja, te razviti i upotrijebiti tehnologiju. Kakvu tehnologiju i koja saznanja koristi pauk prilikom proizvodnje svoje niti? Iz svega se da zaključiti da je čovjek, unatoč naučnim sazanjima i tehnologiji, u znatnom zaostatku iza jednog sićušnog pauka.

(*) "Structure and Properties of Spider Silk", Endeavour, januar 1986, broj 10, str. 42.

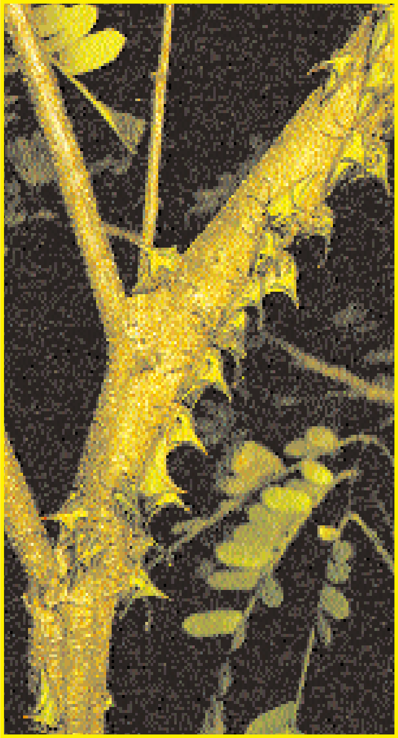
jem, a rad srca, koje u normalnim uvjetima radi sa 300 otkucaja u minuti, svede se na svega 7-10 otkucaja. Zaustavljaju se normalni tjelesni refleksi, a elektrofunkcije mozga uspore se do nivoa kada se skoro ne primjećuju. Jedna od opasnosti nepokretljivosti je mržnjenje tkiva na niskim temperaturama i njihovo uništavanje od strane kristala leda. Međutim, opet uz karakteristiku koju posjeduju, životinje sa zimskim snom zaštićene su od ovakve opasnosti. Tečnost u njihovom tijelu je zaštićena zahvaljujući hemijskim supstancama visoke molekularne težine. Zahvaljujući tome opada tačka mržnjenja, te bivaju zaštićene od stradanja.[159]

Električne ribe

Da bi se zaštitile od neprijatelja ili da bi onesposobile plijen, posebne vrste jegulja i raža (vrsta ribe grabežljivice spljoštenog tijela, u obliku romba, i hrapave kože, op. E. I.) u tu svrhu koriste električnu energiju koju proizvode u svojim tijelima. U svim živim bićima - računajući i čovjeka - postoje mala količina električne energije. Međutim, čovjek nije u stanju usmjeravati ovu energiju i staviti je pod svoju kontrolu kako bi je korisno i racionalno iskoristio. Aktualne životinje (posebne vrste jegulja i raža), pak, nose struju od 500 do 600 volti i u stanju su je kontrolirati i koristiti protiv neprijatelja. Povrh toga, ova struja nema nikakvih negativnih posljedica za njih.

Potrošena energija se nakon izvjesnog vremena, kao baterija, puni i stvara se električna snaga koja je spremna za ponovnu upotrebu. Visoku električnu energiju u svojim malim tijelima ribe ne koriste samo kao mehanizam odbrane. Električna energija za ove ribe ima u isto vrijeme i veoma veliki značaj prilikom određivanja smijera u tamnim morskim dubinama, osigurava im da osjete predmete a da ih i ne vide. Zahvaljujući ovoj energiji u tijelu, ribe su u mogućnosti odašiljati signale. Nakon sudara sa tvrdim predmetom, signali se mijenjaju i vraćaju nazad noseći ribi potrebne podatke o predmetu. Na taj način riba utvrđuje udaljenost i veličinu predmeta.[160]

Lukavi plan životinja: kamuflaža

Umjetnos skrivanja, odnosno "kamuflaža" jedna je od osobina životinja koja im omogućava zaštitu i neometan život.

Životinje iz dva razloga osjećaju potrebu za kamuflažom: lov i skrivanje od napadača. A najvažnija karakteristika koja kamuflažu odvaja od ostalih metoda je što kamuflaža iziskuje krajnje veliku inteligenciju, vještinu, estetiku i prilagodljivost.

Metode kamufliranja životinja su zbunjujuće do nepojmljivosti. Skoro da je nemoguće otkriti insekta koji se skriva na kori drveta ili drugo živo biće koje se skriva ispod lista. A biljne vaši koje sišu biljnu srž se hrane tako što na stabljici biljke oponašaju izgled trna. Ova metoda je najdjelotvornija prilikom zaštite od najvećeg neprijatelja, ptica, koje se ne spuštaju na biljku koja na sebi ima trnje.

Slika gore: biljne vaši u oponašanju trnja,
desno dolje: da bi ostala neprimijećena, gusjenica se smjestila tačno po sredini lista,
lijevo dolje: zmija zakamuflirana među lišćem

Specijalni sistem mržnjenja

Smrznuta žaba je neuobičajena biološka pojava. Ne pokazuje nikakve znakove života. Rad srca, disanje i cirkulacija krvi funkcije su koje su upotpunosti obustavljene. Međutim, nakon otapanja leda, žaba se, poput buđenja iz sna, ponovo vraća u normalan život.

Živi organizam u smrznutom stanju je suočen sa nizom smrtnonosnih rizika. Žaba, međutim, ne nosi nijedan od tih rizika. Temeljna osobenost žabe je da u smrznutom stanju može proizvoditi velike količine glikoze. Poput dijabetičara, količina šećera u krvi žabe se povećava do veoma velikog nivoa. Zabilježeno je da količina šećera nekada dostiže vrijednost i do 550 mmol/l. (U normalnim okolnostima ova vrijednost kod žaba iznosi od 1 do 5, a kod čovjeka od 4 do 5 mmol/l.) Ovako pretjerano velika koncentracija glikoze u normalnim okolnostima može prouzrokovati veoma značajna poremećenja.

A pretjerano velika količina glikoze u smrznutoj žabi, pak, sprečava povlačenje vode iz ćelija i onemogućava slučaj skupljanja. Ćelijska opna kod žaba je prilično propustljiva za glikozu, što omugućava da glikoza veoma lahko prodre u ćeliju. Velika količina glikoze u tijelu smanjuje tačku mržnjenja, na taj način dolazi do mržnjenja samo veoma male količine tečnosti u tijelu životinje. Istraživači su ustanovili da glikoza može hraniti i ćelije koje su smrznute. Pored toga što predstavlja prirodno gorivo za organizam, glikoza zaustavlja i mnoge metabolične reakcije, poput sinteze urina, te zbog toga ne dolazi do brzog trošenja različitih izvora hrane ćelija.

Kako dolazi do tako naglog i velikog porasta glikoze u organizmu žabe?

Odgovor je veoma zanimljiv: u tijelima živih bića postoji jedan specijalni sistem koji je zadužen za ovaj posao. Odmah nakon pojavljivanja leda na površini kože, u jetru stiže signal nakon čega ovaj organ odmah u glikozu pretvara jedan glikogen kojeg posjeduje. Još uvijek je nauci nepoznato svojstvo ovog signala koji se odašilja jetri. Pet minuta nakon pristizanja signala količina šećera u krvi se naglo počinje povećavati.[161]

Nesumnjivo je da se jedan sistem, koji će upotpunosti izmijeniti metabolizam u smislu podmirivanja svih potreba i to tačno u trenutku kada je to organizmu potrebno, ne oformljuje slučajno, već isključivo kao posljedica savršenog plana Stvoritelja. Nikakva slučajnost ne može prouzrokovati ovako besprijekoran i kompleksan sistem.

Albatros

Koristeći različite "tehnike letenja", ptice selice na minimalni nivo dovode potrošnju energije. Jedna od tih tehnika je uočljiva i kod albatrosa. Ove ptice, koje 92% svoga života provode na moru, posjeduju krila čiji promjer dostiže 3,5 metra. Najznačajnija specifičnost albatrosa je njegov stil letenja; satima može letjeti a da pri tome nikako ne mlati krilima. Tom prilikom, albatros klizi kroz zrak koristeći se vjetrom, a njegova krila su otvorena i u statičnom položaju.

Da bi se u statičnom i otvorenom položaju držala krila promjera od 3,5 metra, potrebna je dosta velika snaga. Unatoč tome, albatros u ovom položaju provodi po nekoliko sati. To, pak, postiže uz pomoć urođenog anatamskog sistema. Krila albatrosa u toku leta se blokiraju. Zbog toga nikako ne može koristiti snagu mišića. Krila se drže samo sa slojevima mišića, što osigurava veliko olakšanje prilikom leta. Ovaj sistem, također, smanjuje i energiju koju ptica troši u toku leta pošto albatros ne koristi energiju zato što ne mlati krilima i ne troši snagu da bi krila držao otvorenim. Višesatni let uz jedino korištenje vjetrom albatrosu osigurava neograničeni izvor energije. Naprimjer, u letu od 1.000 km albatros od 10 kg će izgubiti svega 1% od svoje težine. Ovo je veoma mali gubitak. Da bi se okoristio ovako primamljivom tehnikom, čovjek je, uzimajući albatrosa kao uzor, proizveo jedrilicu.[162]

Različiti sistemi vida

Vid je za mnoge morske životinje od krajnje važnosti sa pozicija lova i odbrane. Zbog toga većina morskih životinja ima oči koje su dizajnirane u idealnom obliku za podmorni život.

Na dubini preko 30 metara vidokrug se znatno smanjuje. Međutim, oči živih bića koja žive na ovoj dubini stvorena su u skladu sa ovim uvjetima.

Za razliku od kopnenih, podmorne životinje imaju sferična sočiva, koja su u skladu sa potrebama gustog okruženja u kojem žive. Suprotno očima oblika široke elipse koja su svojstvena kopnenim životinjama, oči sferičnog ob-

lika su daleko prikladnije za gledanje pod morem; podešene su za gledanje objekata iz bliskog plana. A prilikom gledanja udaljene tačke, cijeli sočivni sistem se, uz pomoć jednog specijalnog mišićnog mehanizma smještenom u oku, povlači nazad.

Jedan od razloga što su riblje oči sferične je, također, i prelamanje svjetlosti u vodi. Zbog toga što je ispunjeno tečnošću koja je skoro iste gustine kao i voda, u oku ne dolazi do prelamanja svjetlosti prilikom oslikavanja slike nastale vani. Očno sočivo sliku u potpunosti izoštrava preko mrežnjače, te na taj način riba, za razliku od čovjeka, uspijeva krajnje jasno vidjeti pod vodom.

Zbog velikog nedostatka svjetlosti na morskim dubinama, određene životinje kao što je hobotnica imaju izrazito velike oči. Životinje velikih očiju su primorane da na dubinama od preko 300 metara love blještanje koje šire bića iz okruženja. A naročito moraju biti osjetljive na tanke plave zrake koje se probijaju kroz vodu. Iz tog razloga u njihovim mrežnjačama se i nalazi veliki broj osjetljivih plavih ćelija.

Kao što se može i zaključiti iz navedenih primjera, svako živo biće posjeduje oči sa veoma različitim karakteristikama koje su u skladu sa njihovim potrebama, a to je jasan dokaz da su one u najidealnijem obliku stvorene od strane Sveznajućeg Stvoritelja, a nikako da su nastale slučajno i putem evolucije.

Prinudna seoba

Specifičnost riba lososa koje žive na Pacifiku je da se, zbog oplodnje, one ponovo vraćaju u rijeke u kojima su se izlegle. Bića koja jedan dio svog života provode u moru se, dakle, radi oplodnje vraćaju u slatke vode.

Početkom ljeta, kada kreću na put, boja lososa je blistavocrvena, da bi se na kraju putovanja njihova boja preobratila u crnu. Prije seobe približavaju se obali, pa tek onda kreću u proboj do rijeke ne ustupajući ni pred kakvim preprekama. Plivajući uzvodno, savlađivanjem brana i slapova stižu do mjesta na kojem su izašle iz jaja. Na kraju ovog putovanja od 3.500 do 4.000 km, ženka polaže 3 do 5.000 jaja koja potom mužjak oplođuje. U toku iscrpljujućeg puta i u toku polaganja jaja, losos pretrpljuje i znatno velike povrede.

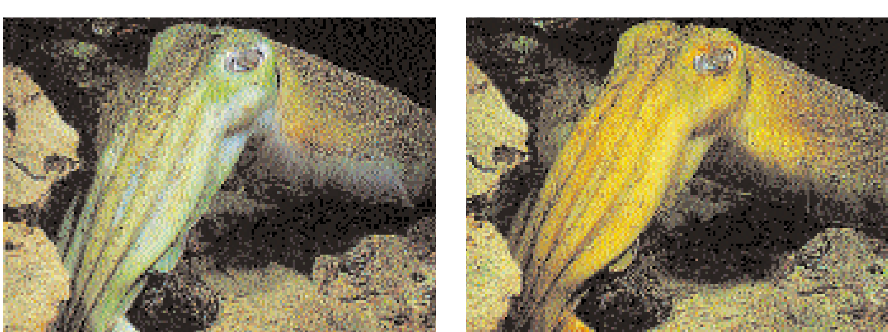
Nakon polaganja jaja ženka djeluje veoma premoreno, repna peraja se istroše, a boja kože počinje se mijenjati u crno. Isto to važi i za mužjaka. Nakon izvjesnog vremena rijeka biva preplavljena mrtvim lososima. Iz jaja će se, međutim, izleći nova generacija koja će, također, proći istu maršrutu.

Kako lososi uspijevaju u ovom putovanju? Kako, nakon izlaska iz jaja, uspijevaju doći do mora? Koje metode koriste u iznalaženju puta do mora? Ovo su pitanja koja još uvijek čekaju odgovor. U ovom kontekstu ima mnogo pretpostavki, ali definitivnog rezultata još uvijek nema. Koja je to snaga što losose primorava na put od nekoliko hiljada kilometara, na povratak na mjesto koje uopće ne znaju? Jasno je da postoji jedna superiorna Volja koja gospodari nad njima i koja ih usmjerava. To je Allah, Gospodar svih svjetova.

Sipa

Sipa ispod kože ima "kromotofor", odnosno jedan gusti sloj elastičnih pigmentnih kesica. Generalno, ovi pigmenti su žuti, crveni, crni i braon. Signalom koji se odašilja iz mozga, ćelije se šire i prekrivaju kožu tonom boje koja je u skladu sa okruženjem. Uz pomoć toga, uzimajući boju, recimo, stijene na kojoj se nalazi, sipa ostvaruje besprijekornu kamuflažu.

Ovaj sistem je toliko djelotvoran da uz pomoć njega sipa na sebi može iscrtati čak i pravilne pruge poput onih koje se nalaze na zebri.[163]

Jedna sipa koja se poistovijetila sa pješčanom površinom. Na slici desno vidi se ista sipa koja se, nakon što je opazila ronioca, radi zaštite od opasnosti, ovaj put prekrila blistavom žutom bojom.

Koala

Ulja koja se nalaze u listu eukaliptusa u sebi sadrže takve sastojke koji su otrovni za mnoge sisare. Ovaj otrov je jedna vrsta odbrambenog hemijskog mehanizma kojeg eukaliptus koristi kao zaštitu od neprijatelja. Međutim, postoji jedno specifično biće koje je nadvladalo ovaj mehanizam i koje se hrani ovim lišćem. To je koala, životinja koja pripada jednoj vrsti iz porodice torbara... Na eukaliptusu koale i stanuju i hrane se njime, a i utoljavaju potrebu za vodom.

Kao i ostali sisari, i sama koala nije u stanju variti celulozu koja se nalazi u drveću. Zato je vezana za mikroorganizme koji mogu variti celulozu. Mjesto gdje su najčešće uočeni ovi mikroorganizmi je mjesto spajanja tankog i debelog crijeva, odnosno stražnji izraštaj crijevnog sistema - slijepo crijevo. Slijepo crijevo je najzanimljiviji dio koalinog sistema za varenje. Ova dijafragma ima ulogu jedne fermentacione komorice koja, odugovlačeći prolazak lišća, osigurava da mikrobi obave varenje celuloze. Zahvaljujući tome, koala uspijeva neutralizirati otrovno svojstvo eukaliptusovog lišća.[164]

Moć lova iz stabilne pozicije

Južnoafrička biljka "Sundew" hvata u zamku insekte uz pomoć svojih ljepljivih dlačica. Lišće ove biljke je obraslo dugim crvenim dlačicama, a vrh ovih dlačica je prekriven jednom tečnošću koja sadrži miris koji privlači insekte. Druga specifičnost tečnosti je njena prekomjerna ljepljivost. Idući prema izvoru mirisa, insekt upada u zamku i ostaje bespomoćno prilijepljen za ove dlačice. Cijeli list se nakon izvjesnog vremena preklapa nad insektom i probavljajući ga dolazi do potrebnih proteina.[165]

Neosporno je da je opremljenost ovakvom osobenošću jedne biljke, koja nema sposobnost pokretanja sa mjesta na kojem se nalazi, sasvim jasan dokaz jednog specijalnog dizajna. Uopće nije moguće da ovakav sistem lova nastane slučajno, a ni da ga razvije jedna biljka koja ne posjeduje svijest, a ni

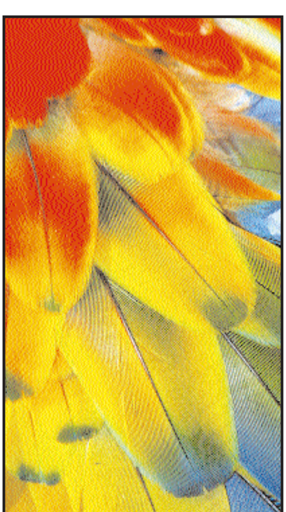

Na slici se vidi zatvaranje lista biljke sundew nakon slijetanja insekta na nj.

volju. U tom slučaju, nije moguće ni zaobići i zanijekati veličinu i postojanost Tvorca koji joj je dao ovu sposobnost.

Dizajn ptičijeg perja

Ptičije perje ima građu koja na prvi pogled izgleda veoma prosta. Međutim, u toku pažljive analize susrećemo se sa prilično složenom građom pera, koje je lagano, ali krajnje jako i vodonepropustljivo. Pero mora biti što je moguće lakše kako bi ptica mogla letjeti. Ono se sastoji od keratin proteina koji su u skladu sa ovom neophodnošću. Sa obje strane stabljike pera nalaze se žile, a na svakoj žili nalazi se oko 400 malih kandžica. Na svakoj kandžici se opet nalaze po dvije kukice zvane “barbule”, kojih, dakle, na jednom malom ptičijem peru ima 800. Na ovim kukicama koje se nalaze naprijed, dakle

na prednjim barbulama, opet se nalazi još po 20 manjih kukica. Ove kukice imaju ulogu da, poput fircanja komada štofa, dvije peruške vezuju jednu za drugu. Na samo jednoj peruški ima oko 300 miliona kukica, a broj kukica ukupnog perja jedne ptice iznosi oko 700 milijardi. Međusobna kompaktna povezanost kukica i kandžica perja ima jedan veoma značajan razlog. Perje toliko čvrsto mora biti pričvršćeno za tijelo ptice da ne smije opadati prilikom bilo kakvog pokreta. Uz pomoć mehanizma sačinjenog od kukica i kandžica, perje je toliko pričvršćeno na tijelu da ni jaki vjetrovi, ni kiša, a ni snijeg ne mogu biti razlog njihovog opadanja.

Perja ptice koja se nalaze na stomaku, repu i krilima međusobno su različita i po obliku i po funkciji. Dok dugo perje repa ima ulogu dumena i kočenja, perje na krilima ima ulogu da otvaranjem u toku ptičijeg lepršanja krilima širi površinu i poveća snagu u toku polijetanja.

Jedno biće koje ima moć hoda po površini vode: basilisk

Veoma mali broj životinja uspijeva hodati po površini vode. Jedan od rijetkih takvih primjera predstavlja "basilisk", životinja sa slike koja živi u oblasti Srednje Amerike. Na prstima zadnjih nogu nalaze se zaklopci koji basilisku omogućavaju treptanje po vodi. Prilikom hodanja po kopnu, ovi zaklopci se podvijaju. U slučaju opasnosti, basilisk veoma velikom brzinom na dvije noge počinje trčati površinom rijeke ili jezera. Zaklopci na zadnjim nogama u međuvremenu se otvaraju, čime se osigurava veća površina "stopala", što, zapravo, i omogućava ovoj životinji hod po površini vode.[166]

Basilisk gušter je jedna od rijetkih životinja koja se kreće uspostavljajući ravnotežu između zraka i vode.

I ovaj originalni dizajn basiliska je također jedan od sasvim jasnih dokaza svjesnog stvaranja, a ne slučajne evolucije.

Fotosinteza

Neosporno je da biljni svijet ima najvećeg udjela u tome što je površina Zemlje mjesto na kojem je moguće živjeti. Biljke ponovo regeneriraju zrak kojeg izdišemo, uravnotežavaju temperaturu planete na kojoj živimo te, također, uspostavljaju ravnotežu gasova u atmosferi. Kiseonik u zraku kojeg udišemo proizvodi se od strane biljaka. Značajan dio naše ishrane opet zauzimaju biljke. Karakteristika biljaka da osiguravaju ishranu za čovjeka je, kao i sve ostale funkcije, jedna posljedica posebnog dizajna u njihovim ćelijama.

Razlika između biljnih ćelija, na jednoj, i ljudskih i životinjski ćelija, na

drugoj strani, u tome je što biljne ćelije imaju moć direktnog korištenja Sunčeve energije. Energiju preuzetu iz Sunčeve svjetlosti pretvara u hemijsku energiju i veoma specijalnim metodama pretvara u hranu. Ovaj biljni proces poznat je pod imenom **fotosinteza**. Zapravo, ovaj proces ne obavlja cijela ćelija, nego samo **kloroplast**, okrugla ili jajolika tijela u površinskim stanicama biljaka koja biljkama daju zelenu boju. Ova malena zelena tjelašca koja je moguće vidjeti samo uz pomoć mikroskopa jedine su laboratorije na svijetu koje su u stanju Sunčevu energiju odlagati u organske supstancije.

Ukupna svjetska količina supstancije koju hloroplasti proizvedu u toku godine iznosi oko 200 milijardi tona. Ovo je jedna proizvodnja koja ima životni značaj za sve živo na planeti. Ova proizvodnja ostvaruje se kao posljedica jednog krajnje složenog hemijskog procesa. Reakcija pigmenta **hlorofila**, koji se u hiljaditim količinama nalaze u hloroplastu, na svjetlost odvija se u nevjerovatno kratkom vremenskom intervalu koji iznosi samo hiljaditi dio sekunde. Iz tog razloga je još uvijek nemoguće pratiti veoma mnogo procesa koji se odvijaju u hlorofilu.

Pretvoriti Sunčevu svjetlost u elektro ili hemijsku energiju je proces koji je, kao što je poznato, moderna tehnologija uspjela nedavno realizirati. U ovom procesu koriste se uređaji visoke tehnologije. Međutim, biljna ćelija koju je nemoguće opaziti prostim okom ovaj proces na krajnje besprijekoran način obavlja već milionima godina.

Ovaj savršen sistem još jednom nam predočava stvaranje. Fotosinteza kao jedan od krajnje složenih sistema je svjesno projektiran mehanizam, odnosno mehanizam koji je stvoren od strane Allaha dž. š. Na jednom mikroskopskom prostoru smještenom na listu biljke smještena je jedna jedinstvena fabrika u kojoj se realizira ovaj složeni proces. Ovaj besprijekorni dizajn je jedan od nebrojenih dokaza da je sve živo stvoreno od strane Allaha, Gospodara Svjetova.

UPOZORENJE

Poglavlje koje se nalazi pred vama sadrži VEOMA BITNU tajnu života. Ovu temu, koja će iz temelja promijeniti vaš stav o materijalnom svijetu, trebate čitati vrlo pažljivo i bez predrasuda. Ono što se ovdje iznosi nije samo neki drugačiji stav, drugačiji pristup ili filozofska ideja, već neosporna istina koja je danas naučno dokazana i koju će prihvatiti svi, i vjernici i nevjernici.

Tajna materije

Osoba koja svoju okolinu posmatra putem razuma i svijesti uočit će da je sve živo i neživo u kosmosu stvoreno. Dobro, ko je taj što je sve to stvorio?

Jasno je da **stvaranje** koje se očituje u svakoj tački kosmosa ne može biti samoinicijativni produkt kosmosa. Jedan insekt, naprimjer, nije stvorio sam sebe. Ni Sunčev sistem nije sam sebe stvorio, ni bilje, ljudi, bakterije, ni eritrociti, ni leptiri... Također, apsolutno je isključena i mogućnost, kao što smo to vidjeli na prethodnim stranicama, da je sve ovo nastalo kao produkt "slučajnosti".

Prema tome, dolazimo do slijedećeg zaključka: sve što očima vidimo je stvoreno... Ali, isto tako, ništa od toga što očima vidimo nije stvoritelj. U tom slučaju, Stvoritelj je jedno superiorno biće koje je izvan nama vidljivog svijeta. To je jedna superiorna Moć, koja je nevidljiva, ali koja Svoje postojanje i Svoja svojstva očituje kroz sve ono što stvara.

Upravo je to ona tačka u kojoj pogrešnim putem kreću oni što nijekaju Allahovo postojanje. Ove osobe same su se uvjetovale da ne vjeruju u postojanje Boga, sve dok Ga svojim očima ne vide. Oni su, u toj situaciji, primorani skrivati činjenice **stvaranja** koje su uočljive na svakom dijelu kosmosa, tvrditi da kosmos i sav živi svijet nije stvoren. A, da bi potkrijepili svoje neosnovane tvrdnje, oni se koriste raznim lažima. Teorija evolucije, kao što smo to i vidjeli na prethodnim stranicama, jedan je od najjasnijih primjera uzaludnih trzaja i laži na koje se pozivaju u vezi s ovim pitanjem.

Temeljnu zabludu onih koji poriču dijele i veoma velike mase onih koji ne niječu postojanje Boga, ali koji imaju jedno iskrivljeno vjerovanje u Boga. Ove osobe koje čine većinu zajednice ne poriču stvaranje, međutim, posjeduju zanimljivo sujevjerje o pitanju gdje se Bog nalazi: većina smatra da se Bog nalazi na "nebu". Prema njihovom mišljenju, Bog se nalazi iza neke jako

daleke planete i veoma rijetko se upliće u "poslove naše planete". Ili se uopće ne upliće; stvorio je kosmos i ostavio, ljudi sami sebi određuju sudbinu...

Mnogi su, pak, čuli za kur'ansku postavku da je Bog svugdje, ali značenje toga nisu upotpunosti dešifrirali. Njihovo podsvjesno sujevjerje ih navodi na zaključivanje da je Bog u vidu radiotalasa ili okružen nekom materijom koja je, poput gasa, nevidljiva i koju je nemoguće osjetiti.

Međutim, ovo mišljenje i mišljenja koja smo naprijed naveli i koja nikako da odgonetnu **gdje se to Bog skriva** (možda upravo zbog toga i negiraju Njegovo postojanje?!) zasnivaju se na jednoj zajedničkoj zabludi: u prihvatanju jedne apsolutno neutemeljene predrasude, a potom i u očaranosti pretpostavkama vezanim za Boga.

Koja je to predrasuda?

Ova predrasuda vezana je za postojanje i svojstvo materije. Toliko smo uvjetovani u vezi s pitanjem postojanja materije da uopće nismo razmišljali, da se uopće nismo zapitali da li ona zaista postoji, ili je to samo jedna sjena postojanja?! Moderna nauka, međutim, rušeći i ovu predrasudu iznosi jednu veoma bitnu i veoma efektnu činjenicu. Na narednim stranicama ćemo nastojati objasniti ovu veliku činjenicu na koju, također, i Kur'an upozorava.

Kosmos sačinjen od elektrosignala

Sva saznanja vezana za svijet u kojem živimo do nas dopiru uz pomoć pet čula koja posjedujemo. Mi, dakle, jedan svijet poznajemo uz pomoć onoga što naše oko vidi, ruka opipa, nos omiriše, jezik okusi i što uho čuje. Zbog toga što smo od samog rođenja vezani za ova čula, nikada nismo razmišljali o mogućnosti da je "vanjski svijet" drugačiji od onoga koji nam serviraju naša čula.

Danas, međutim, rezultati načinjenih mnogobrojnih naučnih istraživanja iz različitih oblasti sa sobom su donijeli i krajnje različito mišljenje, postali su razlogom nastanka velikih sumnji o pitanju naše percepcije i našeg poimanja svijeta.

A, početna tačka ovog novog gledišta je slijedeća: **ono što mi poimamo kao "vanjski svijet" samo su utisci koji su u našem mozgu stvorili elektrosig-**

nali. Crvenilo jabuke, tvrdoća daske, štaviše, vaša majka, otac, vaša porodica, sva imovina koju posjedujete, kuća, posao i reci ove knjige su, zapravo, samo sklopovi električnih signala u našem mozgu.

Frederick Vester ovako formulira tačku do koje je, po ovom pitanju, došla nauka:

> "Kao da se danas naučno dokazuju istupi određenih mislilaca koji su govorili da je '**čovjek jedna imaginacija**, zapravo, sve što postoji je prolazno i varljivo, **ovaj kosmos je jedna sjenka**'."[167]

Poznati filozof **George Berkeley** se, o pitanju ove zbunjujuće činjenice, ovako izjasnio:

> "Zato što ih vidimo i dodirujemo, zato što ih opažamo, mi vjerujemo u postojanje predmeta. Naša opažanja su, međutim, samo ideje koje postoje u našem intelektu. U tom slučaju, predmeti do kojih dopiremo uz pomoć naših osjetila nisu ništa drugo do samo ideje, a te ideje se neminovno ne nalaze nigdje drugo do u našem intelektu... Ako je sve ovo nešto što postoji samo u našem intelektu, onda **kada maštamo o kosmosu i predmetima kao činjenicama izvan intelekta, znači da padamo u zabludu...** To znači da ništa od onoga što nas okružuje ne postoji osim u našem intelektu."[168]

Da bismo upotpunosti izložili aktualnu temu, prvenstveno ćemo se zadržati na našim čulima koja nam daju podatke o vanjskom svijetu.

Kako vidimo, čujemo, kušamo?

Proces vida odvija se u prilično etapnom obliku. U toku gledanja, fotoni (količina, čestica svjetlosti), koji dolaze od bilo kojeg tijela, lomeći se prolaze kroz sočivo i obrnuto padaju u mrežnjaču koja se nalazi u stražnjem dijelu oka. Vidni signali, koji se ovdje, od strane ćelija, preobraćaju u električne signale, uz pomoć nerava dospijevaju u jedan mali dio koji je nazvan **centar vida** i koji se nalazi u zadnjem dijelu mozga. Nakon niza operacija, ovi električni signali u centru vida poimaju se kao slika. Dakle, slučaj vida, u biti, odvija se u jednoj maloj, potpuno mračnoj tački do koje je apsolutno nemoguće dopiranje svjetlosti.

Sada se još jednom pažljivo osvrnimo na ovu činjenicu koja je general-

Preobraćajući se u električne signale, upozorenja koja stižu od nekog tijela u mozgu konstituiraju dojam. Kad kažemo da vidimo, mi zapravo posmatramo efekte električnih signala u našem mozgu.

no svakome poznata: kada kažemo "vidim", mi, ustvari, vidimo "dojam" nastao u mozgu od električnog signala koji su se prethodno u oku preobrazili iz upozorenja koja stižu od posmatranog tijela. Dakle, **kada kažemo "vidim", mi zapravo posmatramo električne signale u našem mozgu**.

Sve ono što vidimo u toku života nastaje u centru vida zapremine od svega nekoliko kubnih centimetara. I ovi redovi koje čitamo, i nepregledni prizor horizonta staju u ovaj minijaturni prostor. U međuvremenu, postoji još jedna tačka koju ne smijemo gubiti iz vida. Kao što smo i maločas naglasili, svjetlost ne prodire u našu lobanju, dakle u unutrašnjosti mozga je mrkli mrak. Apsolutno je, dakle, nemoguće da mozak dođe u kontakt sa svjetlošću.

Ilustrirajmo ovu tvrdnju zanimljivim primjerom. Zamislimo da ispred nas stoji svijeća, koju možemo dugo posmatrati. U toku ovog vremena naš mozak, međutim, nikako ne dolazi u dodir sa stvarnom svjetlošću svijeće. Čak i u trenutku dok posmatramo svjelost svijeće, u unutrašnjosti naše glave i mozga je potpuni mrak. U apsolutnoj tami mozga mi posmatramo ovaj blještavi i raznobojni svijet.

Čudotvorni fenomen vida koji mi prihvatamo krajnje normalno, **R. L. Gregory** ovako objašnjava:

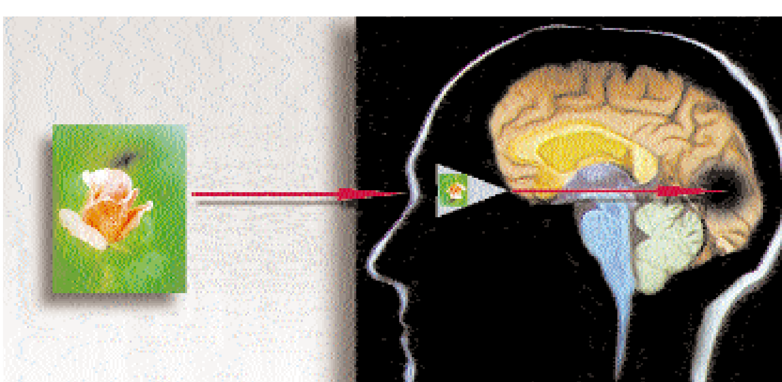
> "Na fenomen vida toliko smo se navikli da je potrebna jedna velika moć mašte da bismo primijetili da ima pitanja koja treba riješiti. Obratite, međutim, pažnju na ovo. Do naših očiju dopiru slike na kojima su predmeti naglavačke okrenuti, a mi ih vidimo u njihovom normalnom stanju. Mi svijet predmeta poimamo kao ishod signala koje primamo preko mrežnjače, a ovo je, zapravo, ravno čudu."[169]

Isto to važi i za druga osjetila. Zvuk, dodir, okus i miris u vidu zasebnih elektrosignala dopiru do mozga, gdje se u kompetentnim centrima i opažaju.

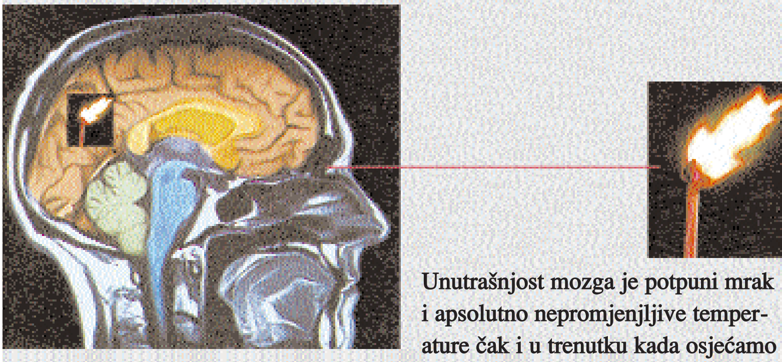
Slučaj sa sluhom je, također, identičan: vanjsko uho, uz pomoć ušne školjke, skuplja zvučne talase i prosljeđuje ih srednjem uhu. Preuzete zvučne vibracije srednje uho pojačava i prebacuje unutrašnjem uhu. Srednje uho ove vibracije pretvara u elektrosignale i šalje ih u mozak. Kao i u slučaju vida, krajnja faza procesa sluha odvija se u slušnom centru u mozgu. Kao što lobanja ne propušta svjetlost, isto tako ne propušta ni zvuk. Prema tome, bez obzira kakva buka vlada u "vanjskom svijetu", unutrašnjost lobanje je ispunjena apsolutnom tišinom.

Unatoč tome, najjasnije zvukove mi poimamo upravo u mozgu. Riječ je o takvoj jasnoći da zdravo ljudsko uho čuje bez ikakvih zvučnih parazita i zujanja. U mozgu koji ne propušta zvuk, mi slušamo jedan simfonijski orkestar, svu vrevu gužve kojom smo okruženi; u stanju smo čuti zvuke različitih frekvencija, od šuškanja lista do buke borbenih aviona. Kada bi se, međutim, sa jednim specijalnim uređajem izmjerio stepen zvuka u mozgu, vidjelo bi se da ovdje vlada jedan duboki mir.

Nastanak čula mirisa je, također, nalik ovome: leteći molekuli, poput mirisa vanilije ili ruže, dolaze do prijemnika na dlačicama koje se nalaze u di-

U toku gledanja, fotoni koji dolaze od bilo kojeg tijela, lomeći se prolaze kroz sočivo i obrnuto padaju u mrežnjaču. Vidni signali, koji se ovdje, od strane ćelija, preobraćaju u električne signale, uz pomoć nerava dospijevaju u jedan mali dio koji je nazvan centar vida i koji se nalazi u zadnjem dijelu mozga. Kao što mozak ne propušta svjetlost, isto tako nije moguće ni da svjetlost prodre u centar vida. Mi, dakle, ovaj blještavi i raznobojni svijet posmatramo, odnosno poimamo u jednoj sasvim maloj tački u koju apsolutno ne dopire svjetlost.

Unutrašnjost mozga je potpuni mrak i apsolutno nepromjenljive temperature čak i u trenutku kada osjećamo temperaturu i svjetlost vatre.

jelu nosa zvanom epitelijum, gdje ulaze u uzajamno djelovanje. Ovo uzajamno djelovanje u vidu elektrosignala prenosi se do mozga i tu se poima kao miris. Na kraju, svi mirisi, prijatni ili ružni, nisu ništa drugo do oblik opažaja u mozgu koji je nastao pretvaranjem u elektrosignale uzajamnih djelovanja letećih molekula. Parfem, cvijet, miris jela, mora; sve vrste mirisa, bez obzira da li nam se sviđaju ili ne, mi poimamo u našem mozgu. Molekuli mirisa, međutim, nikada ne dopiru do mozga. Kao i u slučaju zvuka i slike, do mozga dopiru samo elektrosignali. Dakle, mirisi kojima smo okruženi od samog rođenja su elektrosignali koje osjećamo putem naših čula mirisa.

U sličnom obliku, i u prednjem dijelu jezika postoje četiri različita tipa hemijskih prijemnika. Oni su kao odgovor na četiri okusa: slano, slatko, kiselo i ljuto. Nakon serije hemijskih operacija, ovi opažaji se pretvaraju u elektrosignale koji se prosljeđuju u mozak. Ovi signali se, također, od strane mozga poimaju kao okusi. Okus koji uzimamo kada jedemo čokoladu ili neko omiljeno voće, to je registriranje elektrosignala od strane mozga. Ukoliko bi se presjekli nervi za primanje okusa koji idu do mozga, tada ne bi bilo moguće da do mozga dopre bilo kakav elektrosignal vezan za okus, a to znači da bismo apsolutno izgubili čulo okusa.

U ovom slučaju pred nama se pojavljuje još jedna činjenica: nemoguće je da budemo sigurni da okus koji mi osjećamo ili ton koji mi čujemo da ga na isti način poimaju i drugi. O pitanju ove činjenice, **Lincoln Bernett** kaže slijedeće:

> "Niko ne može znati da li je njegovo poimanje crvenog ili njegovo poimanje note 'do' isto kao i kod drugih."[170]

Kada uzmemo u razmatranje i čulo dodira, primijetit ćemo da nema ničega drugačijeg... Prilikom dodira nekog tijela, podaci, koji će biti od pomoći prilikom našeg upoznavanja vanjskog svijeta i predmeta, putem nerava smještenih u koži prosljeđuju se do mozga. Osjećaj dodira formira se u mozgu. Nisu, kao što se pretpostavlja, vrhovi prstiju ili koža mjesta na kojima poimamo osjećaj dodira. Ponovo je to centar dodira koji je opet smješten u mozgu. Kao posljedica moždanog ocjenjivanja elektroupozorenja koja do nas stižu, mi osjećamo tvrdoću ili mehkoću, toplotu ili hladnoću, dakle opažamo različita svojstva koja karakteriziraju predmete koje dodirujemo. Čak sve vrste detalja koji koriste za upoznavanje nekog predmeta, stičemo kao rezultat ovih upozorenja. Mišljenja poznatih filozofa, poput **B. Russela** i **L. Wittgeinsteina**, o ovoj značajnoj činjenici su slijedeća:

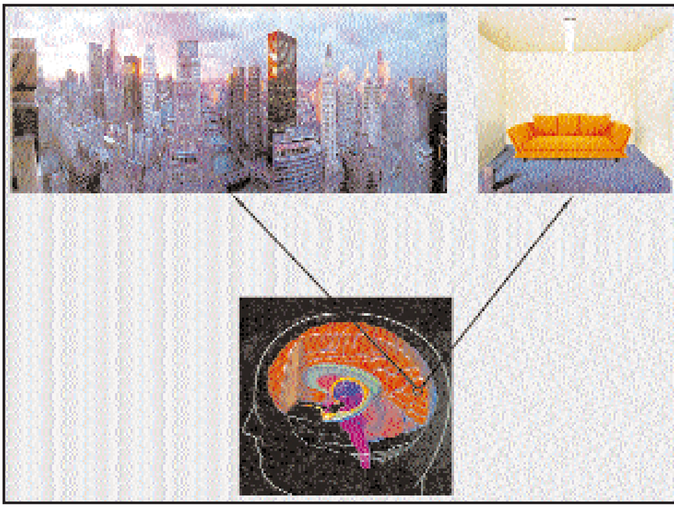
> "...Da li zaista jedan limun postoji ili ne i u kakvom je procesu nastao pitanja su koja se ne mogu postaviti i istražiti. Limun se sastoji samo od okusa kojeg primamo putem jezika, od mirisa kojeg primamo putem nosa, od boje i oblika što primamo putem očiju i samo to može biti predmetom naučnog istraživanja i rasprave. **Nauka apsolutno ne može znati materijalani svijet.**"[171]

Namoguće je, dakle, prodrijeti u materijalni svijet. Svi predmeti sa kojima se susrećemo, u biti, sastoje se od sklopa zapažanja poput vida, sluha, dodira. Naš mozak nikako tokom našeg života ne kontaktira sa "originalom" predmeta iz "vanjskog svijeta", već sa njihovim kopijama nastalim nakon obrade podataka koji su pristigli u centre opažanja. A mi se varamo, misleći od ovih kopija da su stvarna materija.

"Vanjski svijet" oformljen u našem mozgu

Fizičke činjenice koje smo do sada iznijeli dovode nas do jednog neospornog zaključka: pojmovi koje vidimo, dodirujemo, čujemo i koje nazivamo "materijom", "svijetom" ili "kosmosom" jedino su i samo jedino električni signali u našem mozgu.

Naprimjer, neko ko jede voćku, on zapravo komunicira sa moždanim poimanjem voćke, a nikako sa originalom. Ono što registriramo kao "voćka"

Sve ono što vidimo u toku života, nastaje u centru vida koji se nalazi u stražnjem dijelu mozga zapremine od svega nekoliko kubnih centimetara. I slika male prostorije i nepregledni prizor horizonta staju u ovaj minijaturni prostor. U tom slučaju, ono što mi vidimo nije stvarna veličina koja postoji vani, već samo veličina koju poima naš mozak.

je nešto što se sastoji od moždanog poimanja elektropodataka vezanih za određeni oblik, okus, miris i tvrdoću. U slučaju da se presiječe vidni nerv koji vodi do mozga, u istom trenutku se, također, gubi i slika voćke. Ili, u slučaju prekida nerva kojim se elektrosignali prosljeđuju u mozak, doći će istovremeno i do apsolutnog prekida zapažanja mirisa, pošto voćka nije ništa drugo do moždano ocjenjivanje određenih elektrosignala.

Postoji još jedna tačka koja se, također, mora imati u vidu: **osjećaj daljine**. Udaljenost, naprimjer, rastojanje između vas i ove knjige, samo je osjećaj praznine koji je nastao u mozgu. I predmeti za koje čovjek misli da su veoma daleko od njega su, zapravo, u njegovom mozgu. Ilustracije radi, kada čovjek pogleda u nebo i posmatra zvijezde, on misli da se to nalazi na udaljenosti od nekoliko miliona svjetlosnih godina. Međutim, zvijezde su u njemu, u moždanom centru vida. Vi se, također, ne nalazite ni u prostoriji u kojoj mislite da se nalazite dok čitate ovu knjigu; naprotiv, ta prostorija je u vama. Viđenje našeg tijela nas ubjeđuje da se mi tu nalazimo. **Ne zaboravite, međutim, ovo: i naše tijelo je slika koja je nastala u našem mozgu.**

Ista situacija važi i za sva ostala opažanja. Naprimjer, dok vam se čini da slušate televiziju iz susjedne sobe, vi ustvari komunicirate sa tonom u vašem mozgu. Nemoguće je dokazati postojanje susjedne sobe, a ni to da zvuk dolazi od nekog televizora u toj sobi. I zvukovi za koje mislimo da dolaze sa velike udaljenosti, a i govor nekoga iz naše neposredne blizine

opažaju se u nekoliko kubnih centimetara čujnog centra u našem mozgu. Van ovog centra ne postoje pojmovi, kao: lijevo, desno, ispred, iza. Zvuk, dakle, do nas ne dopire ni slijeva, ni zdesna, a ni odozgo; **ne postoji pravac dolaska zvuka**.

Isto je ovako i sa mirisima koje zapažemo: nijedan do nas ne dopire sa velike udaljenosti. Za opažaje koji nastaju u centru za primanje mirisa mi mislimo da su mirisi vanjskih predmeta. Međutim, kako god je slika ruže u centru vida, isto tako je i njen miris u centru za primanje mirisa; vani niti ima ruže niti mirisa koji njoj pripada...

Pošto "vanjski svijet" koji nam predočavaju naša čula nije ništa drugo do sklop električnih signala koji u istom trenutku dopiru do našeg mozga. Tokom cijelog našeg života mozak radi na obrađivanju ovih signala. A mi život provodimo ne uočavajući da smo u zabludi kada mislimo da je ova "obrada" original predmeta "izvana". Varamo se, pošto sa svojim čulima mi nikada ne možemo doprijeti do originalne materije.

Otkrića moderne fizike također pokazuju da je materijalni kosmos jedan sklop opažaja. Na naslovnoj strani američkog naučnog časopisa *NewScientist*, koji se u svom broju od 30. januara 1999. godine bavio ovom činjenicom, nalazi se slijedeće pitanje: "S onu stranu realnosti: Da li je universum šala prvobitnih informacija i samo priviđenje materije?"

Ono što obrađuje i dovodi u razumljivo stanje signale onoga što mi smatramo "vanjskim svijetom" je, opet, naš mozak. Kao primjer uzmimo slušno opažanje. Ono što obrađuje zvučne talase koji dolaze u naše uho i što ih pretvara u jednu simfoniju je, ustvari, naš mozak. Dakle, muzika je jedan opažaj koji je nastao od strane našeg mozga. Također, kada gledamo boje, zapravo to su samo **različite veličine svjetlosnih talasa** koji dopiru do naših očiju. Ono što ove različite dimenzije svjetlosnih talasa pretvara u boje je opet naš mozak. **"U vanjskom svijetu" nema boja.** Niti je jabuka crvena, niti nebo plavo, niti su drveća zelena. Oni su takvi samo zato što smo ih poimali kao takve. "Vanjski svijet" je apsolutno vezan za onoga ko ga opaža.

Zaista, mala oštećenja mrežnjače

prouzrokuju gubitak vida. Ono što većina opaža kao plavo, određeni ljudi opažaju kao zelenu boju, crvenu kao plavu, a određeni ljudi sve boje vide u različitim tonovima sive boje. Nakon ovoga, nije bitno da li je vanjski predmet u boji ili ne.

Poznati mislilac, Berkeley, na ovu činjenicu upozorava slijedećim riječima:

> "Prvobitno se smatralo da postoje **boje, mirisi** i sl., ali su kasnije pobijena ova različita mišljenja i pokazalo se da **to postoji zahvaljujući našim čulima.**"[172]

Kao zaključak: mi ne vidimo u boji predmete zbog toga što su oni u boji ili zbog toga što oni imaju materijalnu postojanost. Pošto su **sva svojstva koja smo pripisali bićima i predmetima u nama, a ne u "vanjskom svijetu"**.

Dobro, šta onda preostaje od "vanjskog svijeta"?

Da li je uvjet postojanje "vanjskog svijeta"?

Do sada smo stalno govorili o "vanjskom svijetu", te o svijetu onoga što mi vidimo i o svijetu opažanja koja nastaju u našem mozgu. Ali, s obzirom da nikada ne možemo doprijeti do "vanjskog svijeta", kako možemo znati da li ovaj svijet zaista i postoji?

Jasno je da ne možemo znati. Naprotiv, s obzirom da je sve ono što nas okružuje samo splet opažanja, a da opažanja postoje samo u mozgu, onda **jedini svijet koji postoji je svijet opažanja**. Jedini svijet koji poznajemo je onaj koji je u našem mozgu, koji se tamo oslikava, koji tamo dobiva ton i boju. Ukratko, ono što se pojavljuje u našem mozgu je jedan svijet, a to je ujedno i jedini svijet u čije postojanje možemo biti sigurni.

Postojanje materijalne protuvrijednosti opažanja koja percipiramo u mozgu apsolutno ne možemo dokazati. Ova opažanja sasvim izvjesno mogu imati jedan "vještački" izvor.

To možemo ilustrirati slijedećim primjerom:

Zamislimo da je naš mozak izvađen iz lobanje i da ga vještački držimo u životu u staklenoj komori. Da, također, pored njega stavimo računar koji bi bio u stanju proizvoditi sve vrsta elektrosignala. Potom da vještački

U ishodu vještački nastalih signala, čak iako vani ne postoji bilo kakva materijalna realnost, u našem mozgu je moguće oformiti jedan materijalni svijet koji je živ i stvaran poput originalnog svijeta. Primajući vještačke signale, čovjek koji u stvarnosti sjedi kod kuće može misliti da, recimo, upravlja avionom.

proizvedemo i snimimo elektrosignale koji daju zvuk, miris ili sliku bilo kojeg detalja iz "vanjskog svijeta". Ovaj računar elektrokablovima povežimo sa centrima čula u mozgu, a potom proslijedimo do njih signale koji su u računaru snimljeni. Primanjem ovih signala, mozak će vidjeti protuvrijednost ovih signala, doživjet će, dakle, onaj detalj kojem pripadaju ovi signali.

Ovom računaru možemo, također, poslati i elektrosignale vezane za naš izgled. Kada pošaljemo protuvrijednost elektroosjetila poput dodira, sluha i vida koja poimamo dok, naprimjer, sjedimo za stolom, naš mozak koji je smješten u staklenoj komori će nas poimati u vidu, recimo, jednog poslovnog čovjeka koji sjedi u svom birou. Ovaj imaginarni svijet će postojati sve dok iz računara stižu aktualni signali. Apsolutno neće razumjeti da se sastoji samo od mozga, pošto je, za stvaranje jednog svijeta u mozgu, dovoljno da do kompetentnih centara stignu potrebni signali. Ovi signali mogu stizati i iz vještačkog izvora, kao što je računar u ovom slučaju.

O ovom pitanju poznati naučni filozof **Bertrand Russell** kaže slijedeće:

> "... Što se tiče osjećaja dodira dok prstima pritišćemo stol, to je jedno elektrodjelovanje na protonima i elektronima koji se nalaze na vrhovima prstiju. Prema modernoj fizici, ovo djelovanje nastalo je od blizine elektrona i protona stola. **Da se isto djelovanje na vrhovima prstiju pojavilo na neki drugi način, osjetili bismo isto bez obzira što ne bi bilo stola.**[173]

Da, sasvim je lahko da se zavaramo misleći da su stvarni dojmovi oni koji nemaju materijalnu protuvrijednost. Upravo ovu činjenicu veoma često doživljavamo u snu. Događaji žive u našem snu kao da su apsolutno živi; vidimo ljude, predmete, okruženje. Ali, sve to nije ništa drugo do odvojene percepcije. Ne postoji temeljna razlika između sna i "stvarnog svijeta"; i jedan i drugi svijet žive u mozgu.

Ko opaža?

Kao što je dovde i postalo jasno, nema sumnje da materijalni svijet, u kojem smatramo da živimo i koji nazivamo "vanjskim svijetom", nastaje zapravo u našem mozgu. Ali, esencijalno pitanje se upravo sada pojavljuje: Ako su, u biti, samo percepcije sve ono što nas okružuje, šta je, u tom slučaju, sa našim mozgom? S obzirom da je mozak, kao i ruka, noga ili bilo koji drugi predmet, dio materijalnog svijeta, onda bi i on, poput ostale materije, morao biti jedna percepcija.

Ovo pitanje će bolje rasvijetliti jedan primjer u vezi sa snom. Zamislimo da, u skladu sa onim što smo do sada objasnili, posmatramo jedan san u našem mozgu. U snu ćemo imati jedno imaginarno tijelo, imaginarne ruke, trup, imaginarne oči, a, također, i imaginarni mozak. Ako bi nam u toku sna bilo postavljeno pitanje "odakle vidiš?", odgovor bi glasio "vidim u mozgu". Ali, nema nigdje pravog mozga. Ono što je vidjelo sliku u snu, nije bio imaginarni mozak, već nešto "iznad" njega.

Znamo da između ambijenta sna i ambijenta kojeg nazivamo stvarnim životom nema apsolutno nikakve razlike. Kada nam se, u tom slučaju, u ambijentu kojeg smatramo stvarnim životom, također, postavi pitanje "odakle vidiš?", nema svrhe da, kao u prethodnom slučaju, damo odgovor "vidim u mozgu". Ono što opaža i vidi u oba slučaja nije komad mesa u obliku mozga.

Kada izvršimo analizu mozga, pred nama će se pojaviti ista materija, sastavljena od molekula poput proteina i uljnih molekula, kao i ona koja čini ostale žive ograne. Dakle, u komadu mesa, kojeg mi nazivamo mozgom, ne postoji ništa što bi posmatralo i analiziralo sliku, gdje bi se oformila svijest; ukratko, ne postoji ništa što bi stvorilo nešto što mi imenujemo sa "ja".

R. L. Gregory ovako formulira zabludu u koju čovjek pada u vezi sa percipiranjem slike u mozgu:

> "Posrijedi je tendencija u smijeru tvrdnje da oči stvaraju sliku u mozgu, međutim ovu tendenciju treba izbjegavati. Ako se kaže da se slika stvara u mozgu, u tom slučaju mora postojati i jedno unutrašnje oko koje bi vidjelo ovu sliku, a da bi to oko moglo vidjeti sliku, ono onda ima potrebu za još jednim okom... a to znači nepregledan niz očiju i slika. To je apsolutno nemoguće."[174]

Kome pripada "unutrašnje oko" koje vidi, percipira viđeno i koje reagira? To je suštinska tačka iz koje se ne mogu izvući materijalisti koji ne prihvataju drugo postojanje osim materije.

Karl Pribram je, također, skrenuo pažnju na ovo bitno traganje, u svijetu nauke i filozofije, vezano za pitanje "šta je to što osjeća percepciju?":

> "Filozofi su još od vremena Grka neprestano razmišljali o 'priviđenju u mašini', 'mali čovjek u malom čovjeku' i sl. Gdje se nalazi 'Ja' - biće koje upravlja mozgom? Ko suštinski realizira znanje? Kao što je rekao i Assisijac, sveti Francis: "Šta je to što gleda? - to je ono što mi tražimo."[175]

Obratite pažnju sada na ovo: knjiga u vašim rukama, soba u kojoj se nalazite, ukratko svi detalji ispred vas se pojavljuju u vašem mozgu. Dobro, da li ove slike vide atomi? I to slijepi, gluhi i nesvjeni atomi... Zašto je jedan dio atoma primio ove specifičnosti, a drugi nije?... Da li se naše razmišljanje, shvatanje, sjećanje, radovanje, tugovanje sastoji iz međusobnih hemijskih reakcija ovih atoma?

Kada pažljivo razmislimo o ovim pitanjima, primijetit ćemo da je apsurdno tražiti volju kod atoma. Sasvim je jasno da je biće koje vidi, čuje i osjeća jedno izvanmaterijalno biće. Ovo biće je "živo" i nije ni materija, a ni slika. Koristeći sliku tijela, ovo biće komunicira sa dostupnim percepcijama.

To biće je "duša".

Sve percepcije koje nazivamo "materijalnim svijetom" jedna su imaginacija koja se posmatra od strane upravo ove duše. Ako nema realnosti tijelo koje posjedujemo u snu i materijalni svijet kojeg vidimo u snu, nema materijalne realnosti ni naše tijelo, a ni univerzum u kojem živimo.

Istinsko biće je duša. A materija se sastoji samo od percepcija duše. Pametna bića, poput onoga što je napisalo ove retke i onoga što ih sada čita, nisu gomile molekula - i njihova međusobna hemijska reakcija - već su to "duše".

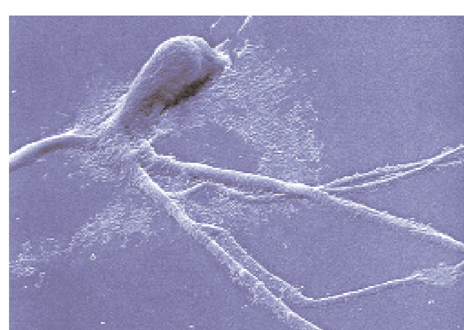
Stvarno apsolutno Biće

Sve ove činjenice nas dovode do još jednog veoma bitnog pitanja: ako se ono što mi nazivamo materijalnim svijetom u biti sastoji samo od percepcija duše, gdje je, u tom slučaju, izvor ovih percepcija?...

Odgovarajući na ovo pitanje moramo imati u vidu slijedeću činjenicu: nema samostalnog i neovisnog postojanja materije. S obzirom da je materija jedna percepcija, onda je to nešto "vještačko". Dakle, ova percepcija mora biti napravljena, odnosno stvorena od strane jedne druge moći. I to konstantno. Ukoliko ne bude konstantnog stvaranja, doći će do nestajanja percepcija zvanih materija. To je poput televizije koja mora konstantno emitirati da bi konstantno postojala i slika na ekranu.

Dobro, ko onda konstantno utiče na dušu da posmatra zvijezde, svijet, bilje, ljude, naša tijela i sve ostalo što nas okružuje?

Mozak je jedna gomila ćelija načinjena od proteina i uljnih molekula. Sastavljen je od nervnih stanica zvanih neuroni. Neuroni svakako ne obrazuju razum. Kada analiziramo građu neurona, ono što se pojavljuje pred nama su atomi. Nesumnjivo je da nesvjeni atomi ne mogu obrazovati svijest. U komadu mesa, kojeg mi nazivamo mozgom, ne postoji ništa što bi posmatralo i analiziralo sliku, što bi obrazovalo svijest; ukratko, ne postoji snaga koja bi stvorila nešto što mi nazivamo "ja".

Sasvim je jasno da postoji jedan superiorni Stvoritelj, koji je stvario cijeli materijalni univerzum, koji je, dakle, stvorio sve percepcije i koji nastavlja sa konstantnim stvaranjem. S obzirom da iznosi toliko veleljepno stvaranje, ovaj Stvaralac je, također, i posjednik neograničenih podataka i moći.

Baš kao što nas taj Stvaralac i upoznaje sa Sobom. U kosmosu percepcija On je stvorio i jednu knjigu, a tom knjigom nam objašnjava Sebe, kosmos i razlog našeg postojanja.

Taj Stvaralac je Allah, a ime Njegove knjige je Kur'an.

U jednom ajetu On ovako formulira nebesa i Zemlju, da kosmos, dakle, nije postojan i nepromjenjljive vrijednosti, da postoji samo zahvaljujući Njegovom stvaranju i da će nestati kada On zaustavi stvaranje:

Allah brani da se ravnoteža nebesa i Zemlje poremeti. A da se poremete, niko ih drugi osim Njega ne bi zadržao; On je zaista blag i prašta grijehe. (Fâtir, 41)

Kao što smo i u uvodu istakli, većina ljudi, iz nemogućnosti poimanja Njegove moći, Allaha zamišljaju kao biće koje se nalazi negdje na nebesima i koje se ne miješa u zbivanja na Zemlji. Osnova ove logike je da je univerzum jedan sklop materija, a da se Allah nalazi negdje "izvan" ovih materija.

Međutim, kao što smo i ustanovili u toku dosadašnjeg izlaganja, materija je jedna percepcija, a stvarno apsolutno biće je Allah dž. š. Dakle, jedino ono što postoji je Allah, a sve ostalo su sjene postojanja. U tom slučaju, apsolutno je nemoguće tvrditi nešto poput laičke postavke da se Allah nalazi negdje "izvan" materijalnog svijeta. Allah je "svugdje" i sve obuzima. Ova činjenica se u Kur'anu ovako ističe:

Allah je - nema boga osim Njega - Živi i Vječni! Ne obuzima Ga ni drijemež ni san! **Njegovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemji!** Ko se može pred Njim zauzimati za nekoga bez dopuštenja Njegova?! On zna šta je bilo i prije njih i šta će biti poslije njih, a od onoga što On zna - drugi znaju samo onoliko koliko On želi. **Moć Njegova obuhvata i nebesa i Zemlju** i Njemu ne dojadi održavanje njihovo; On je Svevišnji, Veličanstveni! (Al-Baqarah, 255)

A u drugom kur'anskom ajetu ističe se činjenica da je Allah lišen prostora i da sve okružuje sa svih strana:

A Allahov je i istok i zapad; kuda god se okrenete, pa - tamo je Allahova strana. - Allah je, zaista, neizmjerno dobar i On sve zna. (Al-Baqarah, 115)

S obzirom da su materijalna bića samo pojedinačne percepcije, ona ne mogu ni vidjeti Allaha, ali Allah u svim oblicima vidi materiju koju je Sam stvorio. U poglavlju Al-An'âm, u 103. ajetu Kur'an nas obavještava o ovoj činjenici: "**Pogledi do Njega ne mogu doprijeti, a On do pogleda dopire;** On je milostiv i upućen u sve."

Dakle, mi Allaha ne možemo poimati svojim očima, ali smo mi, naša unutrašnjost, vanjština, naši pogledi, misli... u apsolutnom Allahovom okruženju. Jednu jedinu riječ ne možemo izgovoriti, pa čak niti samo jednom dahnuti bez Njegova znanja.

Dok posmatramo percepcije koje smatramo "vanjskim svijetom", dok, dakle, živimo, nama najbliže biće nije nikakva percepcija, nego Sam Allah. Tajna kur'anskog ajeta "Mi stvaramo čovjeka i znamo šta mu sve duša njegova haje, jer **Mi smo njemu bliži od vratne žile kucavice."** (Qaf, 16) leži upravo u ovoj činjenici. Kada čovjek smatra da je njegovo tijelo načinjeno od "materije", onda ne može poimati ovu značajnu činjenicu. Naprimjer, ako je mozak ono što čovjek smatra da je "on", onda ono što prihvata kao vanjštinu biva od njega na određenoj udaljenosti od nekih 20-30 cm. Ako, međutim, shvati da materija ne postoji, da je sve imaginacija, onda bivaju apsurdni pojmovi poput vani, unutra, daleko, blizu. **Allah ga je okružio sa svih strana i "neograničeno mu je blizu".**

Da je čovjeku **"neograničeno blizu"** Allah saopćava u ajetu: "A kada te robovi Moji za Mene upitaju, **Ja sam, sigurno, blizu..."** (Al-Baqarah, 186) Također, formulacija: **"Svi ljudi su u Allahovoj vlasti!" (Al-Isra', 60)** u drugom ajetu opet upućuje na istu činjenicu.

Čovjek dolazi u zabludu smatrajući da je njemu najbliže biće opet sam on. Međutim, Allah nam je bliži i od nas samih. Na ovu činjenicu On nas upozorava slijedećim ajetima: "A zašto vi kad duša do guše dopre, i kad vi budete tada gledali, **- a Mi smo mu bliži od vas,** ali vi ne vidite." (Al-Waqi'a, 83-85)

Kao što se i saopćava u navedenim ajetima, zbog toga što ne vidi svojim očima, čovjek živi neinformiran o ovoj izvanrednoj činjenici.

S druge strane, nije moguće da čovjek, koji nije ništa više do jedna sijenka bića, ima volju i moć koja je neovisna od Allaha. Upravo, u ajetu **"Allah stvara i vas i ono što napravite?" (As-Saffat, 96)** Allah nas obavještava da On gospodari i nad nama i nad događajima koje doživljavamo. Ova činjenica se saopćava u Kur'anu, a u ajetu **"... ti nisi bacio, kad si bacio, nego je Allah bacio..." (Al-Anfal, 17)** naglašava se da se nijedna radnja ne odvija neovisno od Allaha. Zbog toga što je čovjek silueta bića, on nije taj koji izvodi radnju bacanja. Međutim, Allah ovom biću-silueti daje osjećaj da je sam izvršilac ove radnje. U biti, Allah, dž. š, je onaj koji realizira sve operacije. U ovom slučaju, sasvim je jasno da je u zabludi onaj koji misli da radnje koje obavlja pripadaju samome njemu.

To je činjenica. Čovjek ovo može da ne prihvati, može nastaviti da misli kako je on jedno biće koje je neovisno od Allaha, ali to uopće neće ništa izmijeniti.

Sve ono što imamo je zapravo iluzija...

Kao što se i jasno vidi, naučna je i logična činjenica da "vanjski svijet" nema svoju materijalnu realnost, da je sklop slika ono što Allah konstantno pokazuje našoj duši. Uz sve to, generalno ljudi ne uključuju ili ne žele uključivati sve pod pojam "vanjskog svijeta".

Ako o ovom pitanju budete razmišljali hrabro i iskreno, primijetit ćete činjenicu da je vaša kuća i stvari u njoj, vikendica, vaše auto, račun u banci, vaša garderoba, bračni drug, vaša djeca, kolege sa posla i sve ostalo što imate dio "imaginarnog vanjskog svijeta" koji vam se demonstrira. Sve ono iz našeg okruženja što vidimo, čujemo ili omirišemo, ukratko sve ono što poimamo sa naših pet čula pripada ovom "imaginarnom svijetu": glas našeg najomiljenijeg pjevača, tvrdoća stolice na kojoj sjedimo, parfem čiji miris volimo, sunce koje nas grije, cvijeće sa svojim privlačnim bojama, ptica koja leti ispred našeg prozora, gliser koji brzo plovi površinom mora, bašča sa plodnim usjevima, računar koji koristite na radnom mjestu ili muzička linija najsavre-

Ako čovjek dublje razmisli u kontekstu ovdje izloženog, onda će i sam uočiti ovu izvanrednu i zapanjujuću situaciju. Da je, dakle, sve ovozemaljsko što nas okružuje samo imaginacija...

menije svjetske tehnologije...

To je činjenica, pošto je svijet samo sklop slika stvoren da čovjeka stavlja na kušnju. U toku svog kratkog života čovjek se, zapravo, stavlja na kušnju percepcijama koje nemaju svoje uporište u realnosti. A ove percepcije se prikazuju kao naročito ukrašene i privlačne. O ovoj činjenici nas Kur'an informira na slijedeći način:

Ljudima se čini da je lijepo samo ono za čim žude: žene, sinovi, gomile zlata i srebra, divni konji, stoka i usjevi. To su blagodati u životu na ovom svijetu; a najljepše mjesto povratka je u Allaha. (Ali'Imran, 14)

Imovinom koju posjeduju ili koju žele posjedovati, novcem, zlatom, srebrom, dolarima, nakitom, bankovnim računima, kreditnim karticama, odjećom, autima, ukratko raznovrsnom općinjenošću bogatstvom, većina ljudi se udaljava od svoje vjere, zaboravlja ahiret i jedino se orijentira na ovaj svijet. Izgovorima poput "zauzet sam", "imam ideale", "imam odgovornost", "nemam vremena", "imam obaveze koje moram ispoštovati", "kada ostarim" čovjeka zavara "ukrašeno i privlačno" lice ovog svijeta, te zaboravlja na svo-

je stvarne obaveze; ne klanja namaz, ne dijeli svoju imovinu siromašnima, ne orijentira se ka ibadetima koji će mu osigurati dobit na budućem, vječnom svijetu. Naprotiv, svoje živote troše radeći na postizanju ovosvjetske dobiti. U ajetu **"Oni znaju samo spoljašnju stranu života na ovom svijetu, a prema onom svijetu su ravnodušni."** (Ar-Rum, 7) tačno se opisuje baš ova ljudska slabost.

Činjenice koje smo iznijeli u ovom poglavlju knjige, dakle činjenice da je sve samo slika, veoma je bitno sa pozicije apsurdnosti ove pohlepe i orijentiranosti samo na ovaj svijet. Razumijevanjem ove činjenice pokazuje da je imaginacija sve što čovjek posjeduje ili što želi posjedovati; placevi do kojih se pohlepno došlo, djeca čijim postojanjem se ponosimo, bračni drug, naša tijela, položaj, završene škole, provedeni odmori... U ovom slučaju je, također, uzaludna i pohlepa, provedeno vrijeme i uloženi napori u ime svega navedenoga.

Ponižavajuće je, dakle, za određene ljude koji se ponose i hvale svojom pokretnom i nepokretnom imovinom, "svojim lađama, helikopterima, fabrikama, firmama, villama, zemljom", baš kao da to stvarno i postoji. Bogataši koji se "šepure" krstarenjem u svojim lađama, oni koji se pred okolinom šepure svojim autima, koji u svakoj prilici ističu svoje bogatstvo, koji misle da ih njihov položaj čini superiornijim od drugih..., svi oni bi morali znati položaj u koji će doći nakon saznanja da je imaginacija sve ono čime se oni ponose i čime demonstriraju svoju superiornost.

Slično tome veoma često se vidi i u snu. I u snovima, također, ima kuća, brzih automobila, krajnje dragocjenih nakita, smotuljaka i smotuljaka dolara, gomila i gomila zlata i srebra. I u snovima se može naći na visokom položaju, biti vlasnik fabrika od nekoliko hiljada uposlenih radnika, imati moć za upravljanje ljudima, imati odjeća koju će ostale ostavljati zadivljenjenima... Međutim, kako god bi ih ponizilo hvalisanje nekim prestižom iz sna, apsolutno identična situacija tome je i hvalisanje onime što posjeduju u "stvarnom životu". Na kraju, i ono što se vidi u snu, a i ono iz "stvarnog života" sastoji se samo od slika nastalih u našem mozgu.

Poput ovoga, većina ljudi će se zastidjeti i svojih reakcija, koje pokazuju u toku života, kada postanu svjesni činjenične situacije. Oni koji se

izbezumljeno svađaju, koji varaju, primaju mito, koji se bave krivotvorstvom, koji lažu, koji su škrti, koji ljudima nanose povrede, koji ih grde i psuju, oni sa izbezumljenim i agresivnim ponašanjem, zaslijepljeni mjestom i položajem, koji zavide, koji oholo hodaju po Zemlji i svi ostali neprimjerenog ponašanja će biti osramoćeni kada uoče da su sve to činili u jednom imaginarnom okruženju.

S obzirom da je Allah Tvorac slika koje nazivamo "dunjalukom", ne smijemo gubiti iz vida da je i vlasnik svega ovozemaljskoga samo i jedino Allah, dž. š. A, upravo je ova činjenica naglašena i u Kur'anu:

> **Allahovo je ono što je na nebesima i ono što je na Zemlji;** i Allah sve zna. (An-Nisa', 126)

Zapravo, velika je nepromišljenost zapostaviti vjeru i kao posljedicu toga izgubiti vječni život radi jedne iluzije. Štaviše, to za čovjeka znači neograničeni gubitak.

U aktualnom kontekstu potrebno je veoma dobro shvatiti slijedeći momenat: činjenica sa kojom smo suočeni ne govori nam da će "sav naš imetak koji smo pohlepno stekli, bogatstvo, djeca, supružnici, prijatelji, titula i položaj jednog dana nestati i da zbog toga nemaju svrhe". Zapravo nam govori da "sve što imamo, ustvari, uopće i ne postoji, sve je sačinjeno od jedne imaginacija, sve to je slika koju nam Allah predočava da bi nas time stavio na kušnju". Ako pažljivo obratite pažnju, uočit ćete da postoji velika razlika između tog dvoga.

Ako u ovom trenutku čovjek i ne prihvati ovu činjenicu, čak ako i prevari sam sebe smatrajući da postoji sve ono što posjeduje, na kraju će mu, kada nakon smrti, na ahiretu bude ponovo proživljen, sve biti krajnje kristalno jasno. Toga dana će se **"vid izoštriti"** (Qaf, 22) i sve će se jasnije uočavati. Ako se, međutim, dunjalučki život proveo u trci za imaginarnim ciljevima, poželjet će da tamo nikada nije ni živio, uzaludno će govoriti **"Kamo sreće da me je smrt dokrajčila - bogatstvo moje mi nije od koristi, snage moje nema više!"** (Al-Haqqah, 27 - 29).

A, obaveza čovjeka obdarenog razumom je da nastoji shvatiti ovu nepobitnu činjenicu dok još ima vremena. U protivnom, na kraju će doživjeti

katastrofu ukoliko cijeli život bude trošio u trci za imaginacijama, u trci za nečim što ne postoji. Allah ovako iznosi krajnju situaciju ljudi koji su zaboravili na svog Stvoritelja i koji su išli za dunjalučkim imaginacijama (ili "fatamorganama"):

> **A djela nevjernika su kao varka u ravnici u kojoj žedan vidi vodu,** ali kad do tog mjesta dođe, ništa ne nađe, - a zateći će da ga čeka kraj njega Allahova kazna i On će mu potpuno isplatiti račun njegov jer Allah veoma brzo obračunava. (An-Nur, 39)

Logički nedostaci materijalista

Od samog početka ovog poglavlja naučno je prezentirano da materija nema apsolutno postojanje, onako kako to tvrde materijalisti, naprotiv da je samo sklop percepcija stvorenih od strane Allaha, dž. š. Što se tiče materijalista, oni se, naspram ove jasne činjenice koja ruši sve njihove filozofije, opiru krajnje dogmatskim stavom i protulogikom.

Naprimjer, jedan od najvećih branilaca materijalističke filozofije XX stoljeća, okorjeli marksista, **George Politzer**, kao "veliki dokaz" postojanja materije iznosi **"primjer autobusa"**. Prema Politzeru, također se i mislioci, koji zastupaju mišljenje da je materija jedna percepcija, da ne bi bili pregaženi, sklanjaju kada na autoputu ugledaju autobus i to je dokaz stvarnog postojanja materije.[176]

A, drugi poznati materijalista, Johnson, šutajući kamenje nastojao je "dokazati" njihovo fizičko postojanje nakon što mu je objašnjeno da je materija sklop percepcija.[177]

Sličan primjer je iznio i Politzerov idejni učitelj i jedan od utemeljivača dijalektičkog materijalizma, **Friedrich Engels**. "Da su kolači koje jedemo percepcije, onda oni ne bi mogli utoliti našu glad" - pisao je Engels.[178]

Primjeri ove vrste i rečenice ispunjene srdžbom, poput **"razumjet ćete postojanje materije kada primite šamar"**, mogu se pročitati u knjigama poznatih materijalista **Marxa, Engelsa** i **Lenjina**.

Defektnost poimanja koje je razlog iznošenja svih ovih primjera od strane materijalista je u pogrešnom razumijevanju činjenice da je "materija

jedna percepcija", te shvatanju te postavke kao "materija je jedna igra svjetlosti". Smatraju da je pojam percepcije ograničen samo na vid, a da percepcije poput dodira posjeduju svoju materijalnu protuvrijednost. Nakon što autobus udari čovjeka, također, govore: "Udario je, znači da to nije percepcija!" Momenat koji ne mogu razumjeti je da se sve percepcije, poput tvrdoće, udara i bola prilikom udara autobusa, također formiraju samo u mozgu.

Primjer sna

Ovu činjenicu najbolje ilustrira primjer sna. U snu čovjek može doživjeti veoma realne događaje. U stanju je padati sa stepenica i lomiti nogu, doživljavati ozbiljne saobraćajne nezgode, naći se pod autobusom, utoliti glad jedući kolače. Snove koji liče na događaje koje susrećemo u svakodnevnom životu, također, doživljavaju se sa istom uvjerljivošću i istim emocijama kao i na javi.

Osoba koja u snu vidi da ga je udario autobus može se, nakon udesa, opet u snu, naći u bolnici, shvatiti da je ranjen, mada je, zapravo, riječ samo o snu. Čovjek u snu, opet, može vidjeti da je umro nakon neke nesreće, da mu meleki uzimaju dušu i da počinje sa ahiretskim životom. (Ovaj slučaj se, također, na isti način doživljava i u stvarnom dunjalučkom životu koji je, kao i san, jedna percepcija.)

Slike, zvukove, osjećaj dodira, bol, svjetlost, boje, sve vrste emocija vezanih za događaje doživljene u snu na veoma jasan način primaju se čulima. Sve percepcije kojima komuniciramo u snu prirodne su koliko i one iz stvarnog života. Čovjek se u snu najede iako je kolač koji je pojeo samo jedna percepcija. Zbog toga što je i najesti se (sitost) također percepcija. U stvarnosti, međutim, ta osoba u tom trenutku leži ispružena na krevetu. U blizini niti ima stepenica, ni saobraćaja, ni autobusa, a ni kolača.

Osoba koja je u snu vidi i doživljava emocije i percepcije koje nemaju svoju protuvrijednost u stvarnom životu. Osjećanjem, viđenjem i doživljavanjem u snu nečega što nema svoju materijalnu protuvrijednost u "vanjskom svijetu" je veoma jasan dokaz da je "vanjski svijet" u potpunosti obrazovan od percepcija.

SVIJET U SNU

Za vas je materija sve što se može vidjeti okom ili dohvatiti rukom. Međutim i u snu "vi vidite očima, dirate rukama", mada u biti ne postoje ni ruke ni oči, a ni nešto što bi se moglo vidjeti ili dodirnuti. Ne postoji nikakva materijalna realnost van mozga koja bi sve ovo osigurala. Sasvim jasno, u zabludi ste. Dobro, šta je to što razdvaja san od jave? Na kraju, oba svijeta se formiraju u mozgu. Ako u toku sna sa lahkoćom možemo da živimo u jednom nestvarnom svijetu, onda isto to vrlo dobro važi i za svijet u kojem živimo. Ne postoji nikakvo logičko obrazloženje koje bi predstavljalo prepreku da, kada se probudimo, mislimo kako smo ušli u jedan dugi san koji nazivamo stvarnim životom. Razlog što san smatramo imaginacijom, a dunjaluk stvarnošću su samo naše navike i predrasude. Sve ovo nas upućuje na zaključak da ćemo se jednog dana, kao kada se budimo iz sna, probuditi iz ovosvjetskog života za koji u ovom trenutku smatramo da ga živimo.

Oni koji prihvataju materijalističku filozofiju, a naročito marksisti, nerviraju se kada im se objašnjava ova činjenica, kada im se, dakle, iznosi bit materije. Marx, Engels i Lenjin su, o ovom pitanju, iznosili neznalačke i površne logičke primjere, davali naprasita saopćenja.

Oni su, međutim, trebali shvatiti da su ta ista saopćenja mogli dati i u snu: da i u snu čitaju *Das Kapital*, da učestvuju na mitinzima, da dolaze u sukob sa policijom, da ih kamen pogađa u glavu i čak da osjećaju kako im rana krvari. Kada bi im se u snu postavilo pitanje, oni bi odgovorili da je “apsolutna materija” također i ono što su vidjeli u tom trenutku. Isto kao što “apsolutnom materijom” smatraju i ono što vide u budnom stanju. Međutim, sve ono što se vidi, doživi ili osjeti, bilo u snu ili u svakodnevnom životu, je percepcija.

Primjer paralelnog spajanja nerava

Uzmimo u razmatranje Politzerov primjer saobraćajne nesreće: Ako nerve, koji vode od pet organa čula do mozga, čovjeka, kojeg je pregazio au-

tobus, paralelno povežemo sa mozgom nekog drugog čovjeka, recimo Georga Politzera, dogodit će se da Politzera, koji sjedi kod kuće, također udari autobus i to u trenutku kada udara čovjeka u nesreći. Tačnije, sve emocije koje preživljava čovjek kojeg je udario autobus će, poput slušanja iste muzike sa dva različita zvučnika koji su priključeni na kasetofon, početi doživljavati i Politzer. Iako sjedi kod kuće, Politzer će osjećati, vidjeti i doživljavati zvuk kočnica autobusa, udar autobusa, slike slomljene ruke i krv, bolove od loma, prizor uvođenja u operacionu salu, čvrstoću gipsa, slabost u ruci...

Sa koliko god osoba da se povežu živci čovjeka iz nesreće, svi će, kao i Politzer, preživljavati nesreću od početka do kraja. Ako čovjek iz nesreće padne u komu, i svi ostali će također pasti. Čak, ako bi se sve percepcije vezane za aktualnu saobraćajnu nesreću snimile na neki uređaj i ako bi se, premotavanjem na početak, konstantno davale nekoj drugoj osobi, ta bi osoba stalno doživljavala udar autobusa.

Dobro, koji je, u tom slučaju, stvarni autobus koji je izazvao udar? Materijalistička filozofija nema neproturječnog odgovora na ovo pitanje. Ispravan odgovor je da su saobraćajnu nesreću svi, sa svim detaljima, preživljavali u svojim mozgovima.

Isti slučaj je i sa onim što jede kolač, ili što šuta kamen. Ako nerve Engelsa, koji osjeća sitost i napuhanost stomaka nakon jedenja kolača, koji vode od pet organa čula do mozga, paralelno povežemo sa mozgom druge osobe, i ta osoba će jesti kolač u trenutku kada i Engels bude jeo i osjećati sve ono što i Engels osjeća. Ako paralelno sa drugom osobom povežemo nerve materijaliste Johnsona, kojeg noga boli nakon šutanja kamena, onda će i ta osoba šutati kamen i osjećat će bol u nozi.

Dobro, koji je kolač i kamen stvaran? Ni na ovo pitanje materijalistička filozofija ne može dati neproturječan odgovor. Ispravan i neproturječan odgovor je slijedeći: I Engels i druga osoba su u svojim mozgovima jeli i najeli se kolača. I Johnson i druga osoba su u svojim mozgovima preživljavali sve detalje u trenutku šutanja kamena.

U prethodnom primjeru sa Politzerom načinimo slijedeće izmjene: nerve Politzera koji sjedi kod kuće spojimo sa mozgom čovjeka koji će doživjeti nesreću, a nerve čovjeka iz nesreće povežimo sa mozgom Politzera. U ovom

slučaju će, iako sjedi u kući, Politzer doživjeti udar autobusa, a čovjek sa ulice, unatoč svoj silini nesreće, neće uopće osjetiti ništa u vezi sa nesrećom, pošto će imati puni osjećaj da sjedi u kući. Isti slučaj može se primijeniti i na primjerima kolača i kamena.

Kao što se vidi, nemoguće je da čovjek nadmaši i da izađe van svojih percepcija. U tom slučaju, sve je moguće predočiti ljudskoj duši, čak i u odsutnosti tijela i bilo kakvog materijalnog postojanja, a i materijalnog okruženja. U tolikoj mjeri je to moguće da dotična osoba to ne može razumjeti. Čak, predočene trodimenzionalne perfektne slike će smatrati stvarnošću i apsolutno će biti sigurna u njihovo stvarno postojanje. Pošto je svaki čovjek podređen percepcijama koje stvaraju osjećaj u organima čula.

Ovako svoje razmišljanje, o ovom pitanju, iznosi engleski filozof **David Hume**:

> "Veoma iskreno, kada uđem u sastav nečega što sam kažem, ja se stalno susrećem sa jednom specijalnom percepcijom ili nečim drugim što je u vezi sa vrućim ili hladnim, svjetlošću ili sjenom, ljubavlju ili mržnjom, bolom ili užitkom. Apsolutno ne mogu zateći sam sebe u bilo koje vrijeme bez jedne percepcije i **nikada ne mogu pratiti bilo šta osim percepcije**."[179]

Percepije nastale u mozgu nisu filozofija, već naučne činjenice

Materijalisti tvrde da je sve ono što smo ovdje izložili samo jedan filozofski pogled i stav. Međutim, to da je ono što mi nazivamo "vanjskim svijetom" jedan sklop percepcija, nije nikakva filozofija, to je naučna činjenica. Kako slika i osjećaji stižu do mozga tema je koja se detaljno obrađuje na svim medicinskim fakultetima. Činjenice koje, predvođene modernom fizikom, iznose nauke XX stoljeća, sasvim jasno stavljaju do znanja da materija nema konkretnu realnost, da svako, u izvjesnom smislu, posmatra "ekran koji se nalazi u mozgu".

Ovo mora prihvatiti svako ko vjeruje u nauku, pa bio on ateista, budista ili bilo kojeg drugog pogleda i mišljenja. Jedan materijalista, u skladu sa svojim mišljenjem, može zanijekati postojanje Boga, ali ne može zanijekati ovu naučnu činjenicu.

Iako su bili nedovoljni uvjeti i poimanje nauke u vremenu u kojem su živjeli, opet je zbunjujuće to što Karl Marx, Friedrich Engels, Georges Politzer i ostali nisu mogli shvatiti i poimati tako jednostavnu i jasnu činjenicu. Ali, uvjeti suvremene nauke i tehnologije su krajnje razvijeni, što još više olakšava poimanje ove ionako jasne činjenice. Materijaliste je obuzeo veliki strah zbog, makar i djelimičnog, poimanja ovog pitanja, a i zbog uočavanja da ovo pitanje kategorično pobija njihovu filozofiju.

Velika uznemirenost materijalista*

Od strane materijalističkih krugova Turske izvjesno vrijeme nisu stizale vidljive reakcije o temi (da je, dakle, materija jedna percepcija) koja se iznosi u ovoj knjizi, što je kod nas stvorilo jedan utisak da pitanje nije dovoljno obrađeno i da treba preći na jedno detaljnije izlaganje. Nakon izvjesnog vremena, međutim, ispostavilo se da su materijalisti, u biti, veoma uzrujani iznošenjem ovog pitanja na dnevni red, štaviše, postalo je sasvim jasno da ih je obuzeo i veliki strah.

Svoj strah i paniku materijalisti su jedno vrijeme sasvim glasno izražavali u svojim sredstvima informiranja, na stručnim konferencijama i panel diskusijama. Glede njihovog nespokojnog i beznadežnog stila, postaje sasvim jasno da su zapali u jednu ozbiljnu idejnu krizu. Inače, ozbiljan šok počeli su doživljavati sa naučnim pobijanjem teorije evolucije koja, navodno, predstavlja temelj njihove filozofije. Sada su, međutim, u još većem šoku, pošto shvataju da počinju gubiti i samu materiju, oslonac koji je neuporedivo bitniji od darvinizma. Na ovo pitanje, sa svog stajališta, gledaju kao na "najveću opasnost" po njihovo stajalište. Sami spominju "apsolutno rušenje kulturnih tkiva".

Jedan od onih koji su na najizrazitiji način izrazili ovu zabrinutost i paniku materijalističkih krugova Turske bio je **Rennan Pekünlü**, univerzitetski profesor i, u isto vrijeme, pisac u *Bilim ve Ütopya* (Nauka i utopija), časopisu koji je preuzeo obavezu odbrane materijalizma. Bilo u tekstovima objavljenim u aktualnom časopisu, bilo prilikom govora na panel diskusijama, Pekünlü je kao prvostepenu "opasnost" isticao knjigu *Podvale teorije evolucije.* A pitanje koje najviše zabrinjava ovog naučnika nisu dijelovi kn-

*** Ovaj dio je dodat u drugom izdanju ove knjige (op. E.I.)**

jige u kojima se iznosi neosnovanost Darwinove teorije, nego baš poglavlje koje upravo čitate. Pekünlü, koji je svojim čitateljima i slušateljima (prilično malog broja) poručivao da ih "ni slučajno ne zavedu ova poučavanja idealizma, da njeguju svoju odanost materijalizmu", svoj oslonac je našao u Vladimiru I. Lenjinu, lideru krvave komunističke revolucije u Rusiji. Jedino što je uradio Pekünlü, koji je svakom savjetovao da pročita knjigu *Materijalizam i empiriokriticizam,* koju je Lenjin napisao prije jednog stoljeća, bilo je ponavljanje, opet Lenjinovih, upozorenja: "i slučajno ne razmišljajte o ovom pitanju, inače ćete izgubiti materijalizam i predat ćete se vjeri." U jednom tekstu objavljenom u aktualnom materijalističkom glasilu, Pekünlü prenosi slijedeće Lenjinove rečenice:

> "Ako jednom porekneš materijalnu realnost koju poimamo našim čulima, krenuo si ka agnosticizmu i subjektivizmu, izgubio si sva oružja koja ćeš koristiti protiv fideizma (filozofija vjere); a to upravo i jeste ono čemu stremi fideizam. **Prepustiš li prst, prvo ti ode ruka, a potom i cijeli karakter.** Ako poimate čula, ne kao neku sliku materijalnog svijeta, već kao neki poseban element, drugim riječima, ako odstupite od materijalizma tada ste svoj karakter predali fideizmu. Nakon toga će čula biti ničija čula, um ničiji um, psiha ničija psiha, volja ničija volja."[180]

Ovi redovi pokazuju da ova činjenica, koju je Lenjin unespokojeno primijetio i koju je želio potisnuti iz svoje, a i iz glava svojih "drugova", na isti način zabrinjava i suvremene materijaliste. Ali, Pekünlü i ostali materijalisti su u većem nespokojstvu od Lenjina pošto su svjesni da se ova istina iznosi znatno jasnije, kategoričnije i snažnije u odnosu na doba od prije 100 godina. Ovo pitanje se prvi put u historiji svijeta iznosi na toliko neosporan način.

Opet je, međutim, uočljivo da većina materijalističkih naučnika krajnje površno pristupa činjenici da je "materija percepcija". Pošto je tema koja se ovdje obrađuje jedna od **najuzbudljivijih i najbitnijih tema** sa kojima se čovjek u svom životu može suočiti. Nije moguće da su se prije suočili sa jednom efektnom temom, kao što je ova. Unatoč tome, reakcije koje pokazuju aktualni naučnici, ili njihov stil govora i pisanja, odaje njihovo krajnje plitko i površno rezoniranje.

Tako da reakcije, koje određeni materijalisti ispoljavaju na ovdje izloženo, pokazuju da je njihova slijepa privrženost materijalizmu kod njih prouzrokovala jednu vrstu logičkog oštećenja i da su iz tog razloga daleko od poimanja ovog pitanja. Ilustracije radi, opet jedan univerzitetski profesor i pisac u časopisu *Bilim ve Ütopya,* **Alaettin Šenel**, kao i Rennan Pekünlü, odašiljao je poruke u smislu **"nastranu rušenje darvinizma, istinska opasnost je u ovoj temi"**, a zbog toga što je osjetio da nema pouzdanog oslonca za svoju filozofiju, nastupio je sa zahtjevom u stilu: "ako je tako, onda vi dokažite to što iznosite". Međutim, zanimljiv je, zapravo, momenat da je aktualni pisac napisao rečenice koje ukazuju da on uopće nije shvatio činjenicu koju smatra opasnošću.

Materijalistički pisac, Rennan Pekünlü govori da nije bitna Darwinova teorija, nego baš tema poglavlje kojeg upravo čitate. Pošto je i sam svjestan da ovom temom nestaje materija kao jedina ideja u koju on vjeruje.

Naprimjer, u tekstu koji je u cjelosti posvećen ovoj temi Šenel je prihvatio da se vanjski svijet u vidu slike percipira u mozgu. Ističući, međutim, da se slike dijele na dvije vrste - one koje imaju svoju materijalnu protuvrijednost i one koje nemaju - on tvrdi da vanjski svijet posjeduje svoju materijalnu protuvrijednost. Da bi ilustrirao svoju tvrdnju, on iznosi i "primjer telefona". Ukratko, on piše da "ja ne znam da li slike u mozgu imaju ili nemaju svoju protuvrijednost u vanjskom svijetu, ali isto to, također, važi i kada pričam telefonom; ja ne vidim osobu sa kojom pričam, ali mogu potvrditi ovaj razgovor kada kasnije budem neposredno razgovarao sa ovom osobom".

Aktualni pisac ovim primjerom cilja na slijedeće: "Ako posumnjamo u naše percepcije, možemo ih kontrolirati direktnim suočenjem sa originalnom materijom." Ovo je, međutim, sasvim očita zabluda, pošto je apsolutno nemoguće naše dopiranje do originalne materije. **Apsolutno nikada ne možemo napustiti mozak i saznati šta se događa "vani".** Osobi pored telefona može se potvrditi da li glas na telefonu ima protuvrijednost ili nema. Ali, i ovo potvrđivanje je sačinjeno samo od imaginacije u mozgu.

Zapravo, ove osobe iste događaje mogu doživljavati i u snovima: Šenel, naprimjer, može vidjeti da razgovara na telefon i da je taj razgovor, potom, potvrdio kod osobe sa kojom je razgovarao. Ili Pekünlü također i u snu može osjetiti da je suočen sa "velikom opasnošću" i da auditoriju preporučuje Lenjinova stogodišnja djela. Međutim, bilo što da urade, materijalisti ne mogu demantirati činjenicu da su sve ono što doživljavaju i sve ono sa čime komuniciraju samo odvojene percepcije.

Kome ćemo, u tom slučaju, **potvrditi da li slike iz mozga imaju svoju protuvrijednost ili nemaju?** Da li bićima-sjenkama koja se, također, formiraju u mozgu? Nesumnjivo, nemoguće je pronaći izvor informacija koji će moći osigurati i potvrditi informacije koje pripadaju svijetu izvan mozga materijalista. Priznati da sve vrste percepcija nastaju u mozgu, ali smatrati da se u željenom trenutku može izaći "izvan" ovoga i da se percepcije mogu potvrditi stvarnom vanjskom svijetu je, zapravo, pokazatelj ograničenosti nivoa ljudskog poimanja i pada u jedan neispravni logički splet.

Istina koja se ovdje iznosi je, međutim, tema koja se odmah, sa lahkoćom, može poimati od strane čovjeka koji posjeduje normalan nivo poimanja i logički splet. Svaki čovjek bez predrasuda će, u kontekstu ovdje izloženog, shvatiti da je organima čula nemoguće testirati postojanje vanjskog svijeta. Međutim, kako izgleda, slijepa privrženost materijalizmu kvari ljudsku moć korištenja racija. Zbog toga, i suvremeni materijalisti, kao i njihovi idejni učitelji koji su postojanje materije nastojali "dokazati" jedenjem kolača i šutanjem kamena, pokazuju ozbiljne logičke poremećaje.

Treba, također, naglasiti da to, u biti, nije neka zbunjujuća situacija. Pošto, nemogućnost razumijevanja, dakle nemogućnost tumačenja svijeta i događaju u ispravnom logičkom spletu, predstavlja zajedničku osobinu onih koji poriču. A, Allah je u Kur'anu ovu skupinu, oni koji poriču, istakao kao **"...ljude koji ne shvaćaju"** (Al-Ma'idah, 58).

Materijalisti su upali u najveću historijsku klopku

Panična atmosfera koja se pojavila u materijalističkim krugovima Turske i čijih smo se samo nekoliko simptoma ovdje dotakli, zapravo,

pokazatelj je da su materijalisti suočeni sa jednom opasnošću od egzistencijalne vrijednosti. Činjenica da je materija sačinjena o percepcije dokazana je od strane moderne nauke i to na jedan kategoričan, snažan i jasan način. Materijalisti su svjesni da materijalni svijet, u koji su slijepo vjerovali, oslanjali se i vjerovali u njeg, apsolutno nestaje odnoseći sa sobom i sve ono što je u njemu, a nisu u stanju uraditi ništa kako bi to onemogućili.

Materijalističko mišljenje je stalno postojalo tokom historije čovjeka, a, sigurni u sebe i svoju filozofiju, ovi ljudi su se suprotstavljali svome Tvorcu, Allahu, dž. š. Materija je, prema njihovom scenariju, oduvijek i zauvijek, što znači da nije mogla imati svog Stvoritelja. Odbijajući Allaha samo iz svoje oholosti, oni su su se krili iza materije za koju su mislili da postoji. Toliko su bili sigurni u ovu filozofiju da su vjerovali da se nikada neće moći dati objašnjenje koje će dokazati suprotno.

Upravo iz tog razloga činjenice vezane za bit materije, koje su iznesene u ovoj knjizi, izazvale su toliku zabrinutost kod ovih ljudi. Pošto, sve što je izneseno ovdje u temelju ruši njihovu filozofiju, da čak apsolutno ne ostavlja ni mogućnost rasprave. Materija, koju baziraju na svim svojim stanovištima, životima, oholostima i poricanjima, nestala je u jednom zamahu ruke. **Nema materije da bi postojao materijalizam!**

Jedna od Allahovih osobenosti je i priređivanje zamki za nevjernike. Ovu činjenicu On ističe u slijedećem ajetu: "I kad su ti nevjernici zamke razapinjali da bi te u tamnicu bacili ili da bi te ubili ili da bi te prognali; oni su zamke pleli, a **Allah ih je ometao, jer Allah to najbolje umije."** (Al-Anfal, 30)

Tako je Allah priredio zamku za materijaliste učinivši da oni misle kako materija postoji i tako ih degradirao na način kakav još nije zabilježen u historiji. Vjerovali su u postojanje svoje imovine, svog položaja, titule, zajednice kojoj pripadaju, cijelog svijeta i svega što se, zapravo, sastoji samo od imaginacije i, povrh svega, oslanjajući se na sve to, bili su oholi pred Allahom. Prseći se, pobunili su se protiv Allaha, te napredovali u svom nevjerovanju. Jedino iz čega su crpili snagu u ovim poslovima je bila materija. Ali su zapali u tako manjkav način razmišljanja da uopće nisu razmišljali da ih je Allah okružio sa svih strana. Ovako nas Allah u Kur'anu obavještava o situaciji koja će zadesiti nevjernike kao rezultat njihove ograničenosti:

Zar oni zamke da postavljaju?! Ta **u zamku će se uhvatiti baš oni koji ne vjeruju!** (At-Tur, 42)

Ovo je, možda, najveći fijasko koji je historija zabilježila. I dok su se šepurili, materijalisti nisu ni bili svjesni da su upali u veliku zamku. Nesumnjivo su poraženi u ružnom ratu kojeg su poveli protiv Allaha i u kojem su pokazivali drsku hrabrost. Naš Stvoritelj nas sasvim jasno obavještava o nerazboritosti onih koji poriču, te o tome kakav ih kraj očekuje:

I isto tako Mi učinismo da u svakom gradu velikaši postanu grješnici i da u njemu zamke postavljaju, ali **oni samo sebi zamke postavljaju, a da i ne primjećuju.** (Al-An'am, 123)

Ista činjenica u drugom ajetu ovako se ističe:

Oni nastoje da prevare Allaha i one koji vjeruju, a **oni i ne znajući, samo sebe varaju.** (Al-Baqarah, 9)

I dok su nevjernici mislili da postavljaju zamke, oni, kao što se u formulaciji iz prethodnog ajeta kaže, "ne primjećuju", nisu mogli uočiti jednu veoma bitnu činjenicu da je imaginacija sve ono što doživljavaju, te da je, također, i postavljanje zamki, poput svih djela koja čine, samo slika oformljena u njihovom mozgu... Zbog nepoimanja ove činjenice, te zaboravljajući da su sami sa Allahom, oni su sami sebe uvukli u jedan lukav poredak.

Kao i u svim periodima, tako će i u ovom periodu Allah nevjernike suočiti sa činjenicom koja će do temelja porušiti sve njihove lukave poretke. Ajetom **"...Zaista je šejtanovo lukavstvo slabo"** (An-Nisa', 76), Allah nas obavještava o prirodi njihovog poretka, a time i o poražavajućem kraju koji ih očekuje. A ajetom **"...Njihovo lukavstvo vam neće nimalo nauditi"** (Al-'Imran, 120) Allah vijernicima saopćava radosnu vijest.

U drugom ajetu Allah poručuje da su **"djela nevjernika kao varka u ravnici u kojoj žedan vidi vodu, ali kad do tog mjesta dođe, ništa ne nađe".** (An-Nur, 39) Materijalizam, također, kao i u prethodnom ajetu, predstavlja "fatamorganu" za nevjernike; kada ispruže ruke, vjerujući u ono što vide, oni shvate da je sve samo imaginacija. Allah ih je prevario sa jednom ovakvom fatamorganom, cijeli sklop percepcija je učinio kao da stvarno postoje. "Ogromni" ljudi, profesori, astronomi, biolozi, fizičari, ljudi bilo kojeg po-

ložaja i titule su obmanuti zbog toga što su materiju pretvorili u svoje božanstvo, prevarili su se kao djeca i izgubili autoritet. Svoju filozofiju, ideologiju izgradili su na sklopu percepcija koje su smatrali apsolutnim; ulazili su u ozbiljne polemike, koristili "pseudointelektualna" objašnjenja. A zbog svega toga sebe su smatrali pametnim, mislili su da mogu donositi mišljenja o pitanju realnosti univerzuma, i, što je najbitnije, smatrali su da, sa svojim ograničenim rasuđivanjem mogu komentirati Boga. Stanje u kojem se oni nalaze Allah je ovako formulirao:

> **I nevjernici počeše smišljati spletke, ali ih je Allah otklonio,** jer On to umije najbolje. (Al-'Imran, 54)

Možda se moguće izvući iz nekih ovosvjetskih zamki, ali zamka koju je Allah priredio za one koji poriču je toliko čvrsta da je nemoguće izvući se iz nje. Bilo šta da urade, bilo kome da se obrate, oni ne mogu, mimo Allaha, naći pomoćnika koji će ih spasiti. A, to je Allah u Kur'anu najavio i obećao: **"... oni neće naći sebi, mimo Allaha, ni zaštitnika ni pomagača."** (An-Nisa', 173)

Materijalisti uopće nisu očekivali da ih očekuje jedna ovakva zamka. Dok su u rukama imali sve mogućnosti XX stoljeća, smatrali su da se sa lahkoćom mogu inaditi i da i ostale mase sa sobom mogu povući u nijekanje postojanja Boga. Allah nas također obavještava o ovakvom mentalitetu koji nevjernici nose tokom cijele historije i kraju koji je pripremljen za njih:

> **I smišljali su spletke, ali Mi smo ih kaznili onda kad se nisu nadali,** pa pogledaj kakva je bila posljedica spletkarenja njihova: **uništili smo sve - i njih i narod njihov.** (An-Naml, 50-51)

Jedno značenje činjenice iznesene u citiranom ajetu je i slijedeće: saopćeno je da je imaginacija sve ono što materijalisti posjeduju, dakle **zajedno je uništeno sve ono što su imali u svojim rukama**. Dok su svjedočili nestanku svega onoga za što su bili ubijeđeni da postoji, imovine, fabrika, zlata, dolara, djece, supružnika, prijatelja, položaja i titula, pa čak dok su im i njihova tijela izmicala i gubila se, na izvjestan način su i **"oni uništeni"**. Prestali su biti materija i konačno su došli u položaj duhovnog bića.

Nesumnjivo je da uočavanje ove činjenice predstavlja nešto krajnje užasavajuće što je ikako moglo zadesiti materijaliste. Pošto, činjenica da je

sve ono što imaju samo imaginacija, za njih, njihovim formuliranjem, predstavlja presudu "smrt prije smrti" i to dok su još na dunjaluku.

Zajedno sa ovom činjenicom ostao je jedino Allah i oni. Ajetom **"Meni ostavi onoga koga sam ja izuzetkom učinio"** (Al-Muddaththir, 11) Allah nas upozorava na činjenicu da je, zapravo, svako sam samcat pred Njim. Na ovu izuzetnu činjenicu Allah upozorava na više mjesta u Kur'anu:

> A doći ćete Nam **pojedinačno,** onakvi kakve smo vas prvi put stvorili, napustivši dobra koja smo vam bili darovali... (Al-An'am, 94)

> I svi će Mu na Sudnjem danu doći **pojedinačno.** (Maryam, 95)

Jedno od značenja navedenih ajeta je i slijedeće: oni koji su od materije načinili božanstvo došli su od Allaha i Njemu će se vratiti. Predati su Allahu, htjeli to oni ili ne htjeli. Sada čekaju Dan obračuna i taj dan će svi pojedinačno biti pozvani na ispitivanje. Ma koliko to oni ne htjeli shvatiti...

Zaključak

Tema koja je dovde iznesena jedna je od najvećih činjenica koje ste u toku svog života imali priliku čuti. Pošto, ova tema, koja dokazuje da je materijalni svijet, u biti, jedno "biće-silueta", predstavlja ključ za poimanje Allahovog postojanja i stvaranja i za razumijevanje da je On jedino apsolutno biće.

Čovjek koji shvati ovu temu će primjetiti da svijet nije mjesto onakvo kakvim ga smatra većina. Svijet nije postojeće, apsolutno mjesto kakvim ga smatraju oni koji besciljno lutaju ulicama, koji se međusobno razmeću po luksuznim kafeima, koji se hvale svojim imecima, koji su živote svoje posvetili ispraznim ciljevima... Svijet je samo sklop percepcija, jedna imaginacija. I svi koje smo maločas nabrojali su pojedinačna bića-siluete koja ove percepcije posmatraju u svom mozgu, samo oni toga nisu svjesni.

Ovo pitanje je veoma bitno i ono iz temelja ruši **materijalističku filozofiju** koja poriče Allahovo postojanje. Iz tog razloga materijaliste, poput **Marxa**, **Engelsa** i **Lenjina**, mora obuzeti panika kada se upoznaju sa ovime, oni se moraju rasrditi i upozoriti svoje pristalice da "ni slučajno ne razmišljaju o ovome". Ove osobe su, zapravo, u jednoj velikoj mentalnoj zaostalosti,

zbog čega čak nisu u stanju ni poimati činjenicu koja se formira u mozgu. "Vanjskim svijetom" smatraju svijet kojeg posmatraju u mozgu, a sasvim jasne dokaze o suprotnom ne uspijevaju nikako poimati.

Ova nesmotrenost je rezultat mentalnog nedostatka kojim je Allah podario onima koji poriču. Pošto, kao što se to u Kur'anu saopćava, nevjernici **"...pameti imaju - a njima ne shvaćaju,** oni oči imaju - a njima ne vide, oni uši imaju - a njima ne čuju; oni su kao stoka, čak i gori - oni su zaista nemarni." (Al-A'raf, 179)

Ono iznad ove tačke možete dokučiti i sami ukoliko budete iskreno upotrijebili svoj razum. Za to je potrebno da skupite svoju pažnju, da se skoncentrirate i da razmišljate o tome kako vidite i kako dodirujete predmete koji vas okružuju. Ako pažljivo razmislite, uočit ćete da je umno biće, koje vidi, čuje, dodiruje, razmišlja i koje u ovom trenutku čita ovu knjigu, samo jedan duh i da, kao na jednoj vrsti zavjese, posmatra percepcije zvane "materija". Čovjek koji ovo poima će se udaljiti od materijalne dimenzije svijeta, koja zavarava većinu čovječanstva, i ući će u stvarnu dimenziju postojanja.

Činjenica o kojoj govorimo u toku historije bila je objelodanjena od strane određenih vijernika ili filozofa. Islamski alimi, kao **Imam Rabbani, Muhyiddin Arabi** i **Mevlana Gami**, ovu činjenicu dokučili su uz pomoć kur'anskih naznaka i ličnog razuma. I određeni filozofi Zapada, kao George Berkeley, istu istinu otkrili su zahvaljujući svom bespredrasudnom razmišljanju. Ovako u svom djelu *Mektubat* Imam Rabbani objašnjava da je sav materijalni univerzum "imaginacija i mašta" (percepcija), a da je Allah jedino apsolutno biće:

> "... Tijela bića koja je Allah stvorio nisu ništa drugo do nepostojanje... Sve je to stvorio na nivou emocije i mašte (percepcije)... Postojanje svemira je na nivou emocije i mašte, ne na nivou materije... U pravom smislu, vani (u vanjskom svijetu) ne postoji ništa, osim Allaha."[182]

Imam Rabbani, također, sasvim jasno iznosi da su sve slike sa kojima čovjek komunicira samo imaginacije i da nemaju svoj original "vani":

> "Taj imaginarni krug slika se u mašti. A vidi se na stepenu na kojem je naslikan. Ali, imaginarnim okom. Smatra se, međutim, da se to vani vidi sa

okom u glavi. Ali, to nije tako. On vani nema ni traga ni imena. Da, ovakva situacija ne postoji tamo da bi se vidjela. Čak i lice osobe koje se oslikava u ogledalu je u ovoj formi. Zato što ono vani nema postojanost. Nesumnjivo, oboje, i njegova postojanost i slika, zajedno su u **MAŠTI.** Allah najbolje zna."[183]

Mevlana Gami je, također, ovu zaprepašćujuću činjenicu do koje je došao uz pomoć kur'anskih naznaka i razuma, izrazio riječima da je "**imaginacija i mašta sve što postoji u univerzumu**. Ili je kao refleksija u ogledalu ili kao silueta."

Međutim, broj onih koji su dokučili ovu činjenicu je u toku historije uvijek bio ograničen. Veliki alimi kao Imam Rabbani pisali su da je možda delikatno da se ova činjenica prezentira masama, da većina ljudi ovo neće moći shvatiti.

A, u suvremenom dobu, pak, aktualna činjenica došla je u položaj objašnjavanja uz naučne dokaze. Činjenica da je univerzum jedno biće-silueta prvi put se u historiji svijeta objašnjava na jedan toliko konkretan, jasan i pojmljiv način.

Iz tog razloga, **XXI stoljeće će predstavljati jednu historijsku prekretnicu** kada će ljudi masovno poimati Božanstvene činjenice i kada će se u valovima usmjeravati Allahu kao jedinom apsolutnom biću. U XXI stoljeću će se na smeće historije odložiti materijalističko vjerovanje XIX stoljeća, poimat će se Allahovo postojanje i pojam stvaranja, činjenice poput nadvremenosti i natprostornosti će postati pojmljive, čovječanstvo će se osloboditi zavjesa - koje vjekovima stoje navučene ispred njega, podvala i praznovjerja.

Ovaj neizbježni proces će biti nemoguće zaustaviti od strane bilo kojeg bića-siluete...

Relativnost vremena i realnost sudbine

Zajedno sa onim što smo do sada izložili, postignuta je kategoričnost da u biti ne postoji “trodimenzijalno mjesto”, da je to jedna predrasuda apsolutno zasnovana na percepcijama i da se cijeli život odvija u “neprostoru”. Tvrditi suprotno ovome predstavlja praznovjerje koje je daleko od razuma i nauke, pošto ne postoji niti jedan valjan dokaz o fizičkom postojanju Svijeta.

Ova situacija ruši prvu hipotezu koja predstavlja osnovu materijalističke filozofije. Ova hipoteza pretpostavlja da je materija apsolutna i neuništiva. Druga materijalistička hipoteza je hipoteza po kojoj je i vrijeme apsolutno i beskonačno, a što je, također, praznovjerje kao i prva hipoteza.

Poimanje vremena

Percepcija zvana vrijeme je, zapravo, metod uspoređivanja jednog trenutka sa drugim. Ovu tvrdnju možemo ilustrirati slijedećim primjerom: Ako udarimo u neki predmet, pojavit će se jedan određen zvuk. Kada nakon pet minuta ponovo udarimo u isti predmet, ponovo će se pojaviti zvuk. Čovjek misli da je između prvog i drugog zvuka protekao određeni period i to naziva “vremenom”. Međutim, u trenutku kada čuje drugi zvuk, prvi zvuk se sastoji samo od imaginacije u mozgu. To je samo podatak koji postoji u mozgu. **Uspoređujući trenutak u kojem živi sa onim iz memorije**, čovjek postiže percepciju vremena. U slučaju **da nema ove usporedbe, ne bi postojala ni percepcija vremena**.

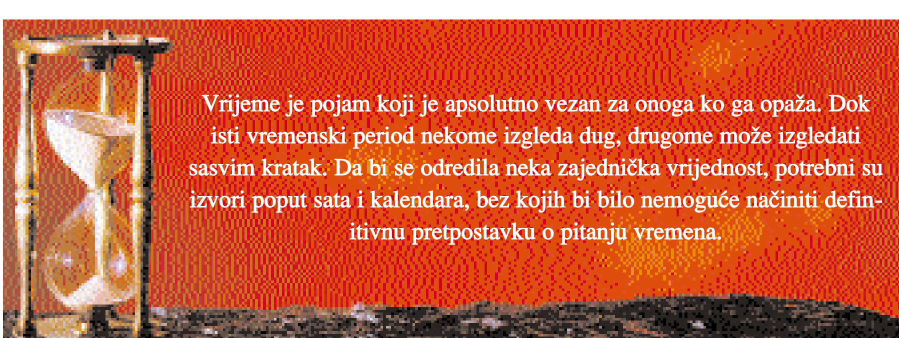
Isto tako, čovjek pravi usporedbu kada kroz vrata uđe u jednu prostoriju, a potom ugleda kako drugi čovjek sjeda na fotelju koja se nalazi na sredini prostorije. U trenutku dok čovjek, kojeg je vidio, sjeda u fotelju, slike vezane za njegovo otvaranje vrata i kretanje prema sredini prostorije samo su podaci koji se nalaze u mozgu. Percepcija vremena pojavljuje se kada napravimo usporedbu između ovih slika i trenutka kada čovjek sjeda u fotelju.

Ukratko, **vrijeme postoji pravljenjem usporedbe između određenih imaginacija koje se skrivaju u mozgu**. Ako čovjek ne bi imao memorije, onda mozak ne bi mogao praviti komentare ove vrste, a prema tome ne bi se obrazovala ni percepcija vremena. Razlog zbog kojeg neko kaže "ja imam trideset godina" je u činjenici da se u mozgu skupilo određenih podataka koji pripadaju aktualnom broju godina. U slučaju da nema memorije, ne bi mogao razmišljati o tolikom vremenskom periodu i komunicirao bi samo sa "trenutkom" u kojem živi.

Naučno objašnjenje nadvremenosti

Iznoseći primjere mislilaca i naučnika koji su o ovom pitanju izrazili svoj stav, nastojat ćemo ovo pitanje detaljnije razjasniti. Nobelovac, poznati profesor genetike i mislilac, **François Jacob**, u svojoj knjizi *Igra mogućnosti* kaže slijedeće o toku vremena unazad:

> "Filmovi koji se prikazuju unazad pružaju nam mogućnost da zamislimo kako bi izgledao **svijet u kojem bi vrijeme teklo unazad**. Jedan svijet u kojem bi se mlijeko u šoljici odvajalo od kafe i skakalo u zrak kako bi dospjelo do posudice za mlijeko; jedan svijet u kojem bi svjetlosni snopovi, umjesto izviranja iz svog izvora, izlazili iz zida i sabirali se u svom izvoru; jedan svijet u kojem bi zapanjujućom suradnjom bezbroj kapljica iz vode izbacilo kamen koji bi poslušno poskakivao da bi se smjestio u šaku djeteta. Ali, u ovakvom svijetu u kome vrijeme teče naopako **će, na isti način, biti naopako okrenuto i formiranje pamćenja i moždani razvoj**. Isto će biti i sa prošlošću i budućnošću i svijet će nam apsolutno izgledati onako kao što već izgleda."[184]

Zbog toga što se naš mozak navikao na ustaljeni sistem redoslijeda, svijet ne funkcionira kao u primjerima iz prethodnog citata i mislimo da vrijeme uvijek teče naprijed. Međutim, ovo je odluka koja je nastala u našem mozgu i zbog toga je sasvim relativna. Nikako ne možemo znati kako vrijeme u stvarnosti teče, ili da li uopće i teče. A to pokazuje da **vrijeme nije apsolutna činjenica, da je samo jedan oblik percepcije**.

Da je vrijeme jedna percepcija, potvrdio je i najveći fizičar XX stoljeća, **Albert Einstein**, svojom općom teorijom relativiteta. U svojoj knjizi *Univerzum i Einstein*, **Lincoln Bernett** je o ovom pitanju napisao slijedeće:

> "Zajedno sa apsolutnim kosmosom, Einstein nije uzimao u obzir ni pojam nepromjenjljivog i konstantnog univerzalnog vremena koje teče iz beskonačne prošlosti u beskonačnu budućnost. Veliki dio nepojmljivosti koja okružuje teoriju relativiteta rodila se iz njegovog neprihvatanja da je **osjećaj vremena također jedan oblik percepcije kao i osjećaj za boju...** Kako god je kosmos jedan mogući slijed materijalnih bića, **i vrijeme je jedan mogući slijed događaja.** Vremensku subjektivnost najbolje objašnjavaju Einsteinove riječi: "Individualni životi nam izgledaju organizirani u jednoj seriji događaja. **Događaji kojih se sjećamo iz ove serije su kao poredani po mjeri 'prije' i 'poslije'.** Iz tog razloga, za individuu postoji jedno ja-vrijeme, odnosno **subjektivno vrijeme**. Ovo vrijeme je samo u sebi nemjerljivo. U stanju sam napraviti takvu sponu između događaja i brojeva da jedan veliki broj neće biti u vezi sa prethodnim događajem, već sa potonjim."[185]

Glede Barnettove izjave, Einstein je "pokazao da su kosmos i vrijeme također oblik opažanja i da ih, kao pojam boje, oblika i veličine, **nije moguće odvojiti od svijesti**". Prema općoj teoriji relativiteta **"ni vrijeme nema posebno i neovisno postojanje od serije događaja kojim ga mjerimo".**[186]

S obzirom da je i vrijeme percepcija, apsolutno je vezano za onoga ko ga percipira, ono je, dakle, relativan pojam.

Brzina toka vremena mijenja se prema referencama koje koristimo prilikom mjerenja. Pošto u ljudskom tijelu ne postoji prirodni sat koji bi precizno utvrdio apsolutnu brzinu toka vremena. Kao što je istako Lincoln Bernett: "Kao što ne postoji nešto zvano boja ako ne postoji oko koje će razdvajati boje, isto tako nije ništa nijedan trenutak, sat ili jedan dan ako ne postoji događaj

koji će mjeriti vrijeme."[187]

Relativitet vremena na najjasniji način doživljava se u snu. Iako imamo osjećaj da je satima trajalo ono što smo vidjeli u snu, u stvarnosti je sve trajalo svega nekoliko minuta, pa čak i nekoliko sekundi.

Zadržimo se na jednom primjeru da bismo još više pojasnili temu. Zamislimo da smo smješteni u jednu posebno dizajniranu prostoriju sa jednim prozorom i da smo u njoj proveli izvjesno vrijeme. Neka se u prostoriji nalazi i sat kako bismo mogli vidjeti koliko smo vremena tu proveli. Neka nam, u isto vrijeme, bude omogućeno da kroz prozor pratimo izlazak ili zalazak sunca. Kada bi nam se nakon nekoliko dana postavilo pitanje koliko smo ostali u prostoriji, naš odgovor bi bio račun vezan za povremeno gledanje na sat, a i broj sunčevih izlazaka, odnosno zalazaka. Izračunali bismo, naprimjer, da smo u prostoriji proveli tri dana. Ali, ako nam dođe osoba koja nas je zatvorila u prostoriju i kaže da smo, zapravo, u prostoriji ostali dva dana, da sunce nije pravo, nego vještačko i da je sat u prostoriji namjerno podešen da brže otkucava, tada naš račun ne bi imao nikakvog smisla.

I ovaj primjer ističe da se naše znanje o brzini vremena zasniva samo na promjenjljivim referencama percipijenta.

Relativitet vremena je konkretna činjenica koja je dokazana naučnim metodama. Einsteinova opća teorija relativiteta iznosi da se brzina vremena mijenja prema brzini nekog tijela i udaljenosti od centra gravitacije. Povećanjem brzine vrijeme se skraćuje, sabija se; radi teže i sporije, kao da se približava tački "stajanja".

Ilustrirajmo to jednim Einsteinovim primjerom. Prema ovom primjeru, dok jedan od blizanaca, koji su, normalno, iste dobi, ostaje na Zemlji, drugi kreće na put u svemir brzinom koja je približna svjetlosnoj brzini. Blizanac koji je otišao u svemir će pri povratku zateći svog brata dosta starijeg od sebe. Razlog tome je činjenica da je bratu u svemiru vrijeme sporije proticalo. Isti primjer možemo primijeniti na oca i sina: "Ako otac ima 27, a sin 3 godine, kada se nakon 30 zemaljskih godina otac vrati na Zemlju, sin će imati 33, a otac 30 godina."[188]

Nastanak relativiteta vremena nije u vezi s usporavanjem ili ubrzavanjem sata; relativitet vremena nastaje zbog različitih brzina rada od

cjelokupnog materijalnog sistema do nivoa atoma. U jednom ovakvom okruženju u kojem se vrijeme kraća, teže funkcioniraju operacije poput otkucaja srca u ljudskom tijelu, dioba ćelija i moždane aktivnosti. Čovjek nastavlja sa svojim svakodnevnim aktivnostima, uopće ne primjećujući usporavanje vremena.

Relativitet u Kur'anu

Sasvim je neosporno da nas ova otkrića moderne nauke dovode do zaključka da **vrijeme nije apsolutna činjenica, kako to smatraju materijalisti, već da je to jedna relativna percepcija.** Zanimljivo je da je ova činjenica, koju nauka nije primjećivala do XX stoljeća, saopćena u Kur'anu koji je objavljen prije 14 stoljeća. U svojim ajetima Kur'an sasvim jasno čovjeku stavlja do znanja da je vrijeme relativan pojam.

Naučno potvrđenu činjenicu da je vrijeme jedna psihološka percepcija, da se, shodno događajima, mjestu i uvjetima, različito percipira moguće je pročitati u dosta kur'anskih ajeta. Prema kur'anskom saopćenju, naprimjer, jedan cijeli ljudski vijek je veoma kratak period:

> Bit će onog Dana kad vas On pozove, i odazvat ćete se, hvaleći Ga, i pomislit ćete **da ste ostali samo malo vremena.** (Al-Isra', 52)

> A na Dan kada ih On sakupi učinit će im se **da su boravili samo jedan čas u danu,** i jedni druge će prepoznati... (Yunus, 45)

U određenim ajetima ističe se da su ljudske percepcije vremena različite, te da je čovjek u stanju, u biti, veoma kratak period percipirati kao veoma dug. Kao ilustracija ovome mogu poslužiti ajeti koji govore o polaganju računa na ahiretu:

> A koliko ste godina na Zemlji proveli?" - upitat će On. **"Proveli smo dan ili samo dio dana" -** odgovorit će -, "pitaj one koji su brojali." "Pa da, kratko ste proveli" - reći će On - "da ste samo znali!" (Mu'minun, 112-114)

A, u drugim određenim ajetima upozorava se na činjenicu da vrijeme u različitim okolnostima protiče u različitim brzinama toka:

> **...A samo jedan dan u Gospodara tvoga traje koliko hiljadu godina, po vašem računanju.** (Al-Hajj, 47)

K Njemu se penju meleki i Džibril **u danu koji pedeset hiljada godina traje.** (Al-Ma'arij, 4)

On upravlja svima, od neba do Zemlje, a onda se sve to Njemu vraća **u danu koji,** prema vašem računanju vremena, **hiljadu godina traje.** (As-Sajdah, 5)

Citirani ajeti predstavljaju sasvim jasna svjedočenja o relativitetu vremena. A, činjenica da se ovaj zaključak, do kojeg je nauka stigla tek u XX stoljeću, obznanio Kur'anom prije 14 stoljeća jedan je od dokaza da je Kur'an objavljen od Allaha, apsolutnog Gospodara mjesta i vremena.

Kur'anski stil, koji je korišten u još dosta ajeta, sasvim jasno ističe da je vrijeme jedna percepcija. Na ova izražavanja naročito je moguće naići u pričama. Naprimjer, prema jednoj kur'anskoj priči, Allah je jednu grupu vjernika, ehl-i Kahf, u dubokom snu držao preko 300 godina. Kada su, potom, bili probuđeni, mislili su da su u snu proveli jedan veoma kratak vremenski period; nisu bili u stanju tačno procijeniti koliko su spavali:

Mi smo ih u pećini tvrdo uspavali za dugo godina. Poslije smo ih probudili da bismo pokazali koja će od dvije skupine bolje ocijeniti koliko su vremena proboravili. (Al-Kahf, 11-12)

I Mi smo ih, isto tako, probudili da bi jedne druge pitali. "Koliko ste ovdje ostali?" - upita jedan od njih. - "Ostali smo dan ili dio dana" - odgovoriše. - "Gospodar vaš najbolje zna koliko ste ostali" - rekoše. (Al-Kahf, 19)

Situacija iznesena u slijedećem ajetu je, također, jedan vrlo značajan dokaz da je, u biti, vrijeme psihološka percepcija:

Ili za onoga koji je prolazeći pored jednog do temelja porušenog grada, povikao: "Kako će Allah oživjeti ove što su pomrli?" I Allah učini te on umre i tako ostade stotinu godina, a onda ga oživje i zapita: "Koliko si ostao?" - "Dan ili dio dana" - odgovori. "Ne", reče On -, "ostao si stotinu godina. Pogledaj jelo svoje i piće svoje, - nije se pokvarilo; a pogledaj i magarca svoga - da te učinim dokazom ljudima -, a pogledaj i kosti, - vidi kako ih sastavljamo, a onda ih mesom oblažemo." I kad njemu bi jasno, on povika: "Ja znam da Allah sve može!" (Al-Baqarah, 259)

Kao što se vidi, ovaj ajet otvoreno naglašava da je Allah lišen vremena,

za razliku od čovjeka koji mu je zavisan. Glede primjera iz prethodnog kur'anskog ajeta, čovjek nije u stanju čak ni poimati dužinu vremena provedenog u snu. Bilo bi, u ovom slučaju, krajnje iracionalno tvrditi da je (kao u iskrivljenoj materijalističkoj logici) vrijeme apsolutno.

Sudbina

Postojanje vremenskog relativiteta upozorava nas na jednu veoma značajnu činjenicu: da je relativitet toliko promjenjljiv da jedno vremensko razdoblje koje za nas traje milijarde godina u jednoj drugoj dimenziji može trajati čak samo jednu sekundu. Čak, jedan veliki vremenski period od nastanka univerzuma do njegovog kraja u drugoj dimenziji može trajati, ne jednu sekundu, već samo jedan "trenutak".

Upravo ovdje je bit jedne činjenice koja se zove sudbina, a to je ono što većina ne može shvatiti, a i ono što materijalisti ne shvaćajući i poriču. Sudbina je Allahovo znanje svih događaja iz prošlosti i budućnosti. Jedan značajan dio čovječanstva ne može poimati sudbinu, te postavljaju pitanje kako Bog može znati ono što se nije dogodilo. Međutim, "nerealizirani događaji" **samo su za nas** nerealizirani događaji. A Bog nije podložan vremenu i prostoru, što je, inače, Sam i stvorio. Iz tog razloga, **za Allaha su svi događaji iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti jedno i već su se dogodili**.

Kako na ovu činjenicu upozorava Opća teorija relativiteta, Lincoln Bernett objašnjava u knjizi *Univerzum i Einstein*. Prema Bernettu, fenomen postojanja u potpunom značenju može "**sa svom svojom veličanstvenošću poimati jedino jedan kosmički mozak"**.[189] Volja, koju Bernett formulira kao "kosmički mozak" je **znanje i um Allaha - Gospodar univerzuma**. Kako god smo mi u stanju s lahkoćom u jednom trenutku vidjeti jedan lenjir kao cjelinu, sa njegovim početkom, sredinom, krajem i svim jedinicama između toga, Allah, isto tako, u samo jednom trenutku zna cijelo vrijeme, kojem smo mi podložni, od njegovog početka do njegovog kraja. A, živeći u vremenu, čovjek samo biva svjedokom sudbine koju je za njega Allah stvorio.

U međuvremenu, treba skrenuti pažnju i na površnost iskrivljenog poimanja sudbine koje je veoma rasprostranjeno u masama. U ovom

iskrivljenom poimanju preovladava jedno sujevjerno mišljenje po kojem je Allah za čovjeka odredio jednu "sudbinu" koju čovjek u datom trenutku može izmijeniti. Naprimjer, za čovjeka koji je preživio neki kritičan trenutak u životu koristi se jedna laička formulacija kao "pobijedio je sudbinu". Međutim, svoju sudbinu niko ne može promijeniti. Čovjek koji je preživio određeni kritični trenutak nije umro zbog toga što u njegovoj sudbini nije bilo propisano da umre. Izgovaranje formulacije "pobijedio sam sudbinu" od strane onih koji sami sebe zavaravaju, a i njihovo psihološko stanje je također dio njihove sudbine.

Pošto je, sudbina Allahovo znanje i za Allaha, Gospodara cijelog vremena i prostora, koji u jednom trenu zna svo vrijeme, sve je zapisano i već završeno.

Da je za Allaha vrijeme jedna cjelina, razumijemo i iz stila koji je korišten u Kur'anu; određeni događaji, koji se za nas još nisu dogodili, u Kur'anu se objašnjavaju kao događaji koji su se već davno odigrali. Kao ilustracija mogu poslužiti ajeti koji govore o čovjekovom polaganju računa pred Allahom na ahiretu, a koji se iznose kao događaj koji je već okončan:

> I u rog **se puhnulo, i umrli su** oni na nebesima i oni na Zemlji, **ostali su** samo oni koje je Allah odabrao; poslije se u rog po drugi put **puhnulo** i oni su, odjednom, **ustali i čekali.** I Zemlja je svjetlošću Gospodara svoga **zasjala** i Knjiga se **postavila, vjerovjesnici i svjedoci su dovedeni,** i po pravdi im se svima **presudilo,** nikome se **nije nepravda učinila; svako je dobio** ono **što je zaslužio,** jer On dobro zna šta je ko **radio.** Oni koji **nisu vjerovali** u gomilama su u džehennem **natjerani...** A oni koji su se Gospodara svoga **bojali** u povorkama su u džennet **povedeni...** (Az-Zumar, 68-74)

Drugi primjeri o ovom pitanju su slijedeći:

> I svako je **došao**, a s njim i vodič i svjedok. (Qaf, 21)

> I nebo se **razdvojilo** - tada je labavo bilo. (Al-Haqqah, 16)

> I džennetom i svilom ih za ono što su trpjeli **nagradio**: naslonjeni na divanima, oni u njemu ni mraz ni žegu neće osjetiti. (Ad-Dahr, 12-13)

> I kada se džehennem svakome ko vidi **ukazao.** (An-Nazi'at, 36)

Danas su se oni koji su vjerovali - nevjernicima **podsmijavali.** (Al-Mutaffifin, 34)

I grešnici **ugledaše** vatru i **uvjeriše se** da će u nju pasti, i da im iz nje neće povratka biti.(Al-Kahf, 53)

Kao što se vidi, ovi događaji, koji će se, za nas, dogoditi nakon naše smrti, u Kur'anu se iznose kao događaji koji su se već dogodili i koji su okončani. Pošto Allah nije podložan relativnoj dimenziji vremena kojoj smo mi podložni. Allah je sve događaje poželio u nadvremenu, to je čovjek uradio i svi ovi događaji su doživljeni i dovedeni do kraja. Allah nas u slijedećem ajetu upoznaje sa činjenicom da su se svi događaji, i mali i veliki, dogodili uz Njegovo znanje i da su zabilježeni u jednoj Knjizi:

Što god ti važno činio, i što god iz Kur'ana kazivao, i kakav god vi posao radili, Mi nad vama bdijemo dok god se time zanimate. Gospodaru tvome ništa nije skriveno ni na Zemlji ni na nebu, ni koliko trun jedan, i ne postoji ništa, ni manje ni veće od toga, što nije u Knjizi jasnoj. (Yunus, 61)

Zabrinutost materijalista

Teme o materiji, nadvremenu i natprostoru koje su izložene u ovom poglavlju knjige su, u biti, veoma jasne činjenice. Apsolutno to nije, kao što je i naprijed istaknuto, filozofija ili način razmišljanja, već **naučni rezultati koje je nemoguće pobiti**. Pored toga što je to jedna tehnička činjenica, ni dokazi koji se zasnivaju na razumu i logici ne pružaju mogućnost drugoj alternativi o ovom pitanju: **univerzum**, zajedno sa materijom, od koje je načinjen, i vremenom, jedna je **slika-tvorevina**. Jedan, dakle, sklop percepcija.

Materijalisti osjećaju poteškoće u poimanju ovoga. Ako se, ilustracije radi, ponovno vratimo na Politzerov primjer autobusa, uočit ćemo da, iako mu je tehnički poznata činjenica da ne može izaći izvan percepcija, Politzer je to mogao prihvatiti samo za određene događaje. Za njega se, dakle, događaji prije udara autobusa formiraju u mozgu, ali u trenutku kada autobus vrši udar, događaji izlaze iz mozga, čime postižu svoju materijalnu realnost. Logička defektnost u aktualnom slučaju je sasvim jasna; i Politzer je upao u Johnsonovu zabludu po kojoj "šutam kamen - noga me zabolje - dakle - ka-

men postoji”. On nije u stanju poimati da je i sila, koja se osjeća prilikom udara autobusa, u biti, samo jedna percepcija.

Stvarni podsvjesni razlog zbog koga materijalisti ne mogu shvatiti ovo pitanje je osjećaj velikog straha od činjenice sa kojom će biti suočeni u trenutku kada shvate. Da čak i samo “naslućivanje” ovog pitanja naučnike-materijaliste vodi u nespokojstvo i strah, Lincoln Bernett ovako objašnjava:

> Dok su filozofi sve materijalne činjenice doveli na nivo percepcija svijeta-siluete, naučnici su sa strahom i nespokojstvom naslućivali granice ljudskih čula.[190]

Materijalistu zahvati veliki strah kada se objašnjava činjenica po kojoj su vrijeme i materija samo percepcije. Pošto su materija i vrijeme, za njih, jedina dva pojama apsolutnog postojanja. To su gotovo njihovi idoli kojima se klanjaju, s obzirom da vjeruju da su (uz nezaobilazni evolucioni put) materijalna i vremenska tvorevina.

A kada osjete da je univerzum u kojem žive, Svijet, njihova tijela, ostali ljudi, filozofi-materijalisti koji ih plijene svojim idejama, ukratko sve - samo percepcija, cijelo njihovo biće obuzima osjećaj prestravljenosti. U jednom trenutku se udaljava i gubi sve ono na što su se oslanjali, u što su vjerovali i od čega su očekivali pomoć. Osjete, zapravo, jedan vid bespomoćnosti koju će osjećati na Sudnjem danu, a koja je opisana u slijedećem ajetu: **I oni će se toga dana Allahu pokoriti, i propast će ono što su potvarali.** (An-Nahl, 87)

Od ovog trenutka, materijalisti ulažu napore u samoubjeđenje u realnost materije, iznose, o tom pitanju, svojevrsne “dokaze”; udaraju rukom o zid, šutaju kamenje, viču, galame, ali se nikada i nikako se ne mogu osloboditi istine.

Kako god se materijalisti sami žele riješiti ove činjenice, isto to nastoje udaljiti i iz mozga ostalih ljudi. Pošto su svjesni da će se objelodaniti primitivnost njihove filozofije i neosnovanost njihovog pogleda na svijet, te da će izgubiti bazu kojoj će iznositi svoje stavove ukoliko ljudi shvate stvarnu suštinu materije. Strah u kome se nalaze je razlog njihove ovolike unespokojenosti zbog činjenica koje su ovdje iznesene.

Allah nas upozorava da će se na ahiretu pojačati ovaj strah nevjernika.

Allah će im se tada ovako obratiti:

> A na Dan kada ih sve sakupimo, pa upitamo one koji su druge Njemu ravnim smatrali: **"Gdje su vam božanstva vaša koja ste bogovima držali?"** (Al-An'am, 22)

Nakon toga će se nevjernici uvjeriti da, u biti, ne postoji ništa, imeci za koje su, u toku ovosvjetskog života, Bogu ravnim smatrali. I ovoj činjenici nas Allah u Kur'anu obavještava:

> **Gledaj kako će oni sami sebi lagati, a neće im biti onih koji su bili izmislili!** (Al-An'am, 24)

Dobit vjernika

I dok unespokojava materijaliste, činjenica da su materija i vrijeme percepcije s druge strane izaziva sasvim suprotnu reakciju kod vjernika. Veliku radost osjećaju oni koji vjeruju u Allaha, kada shvate tajnu koja okružuje materiju, pošto je to činjenica koja predstavlja ključ za rješavanje svih pitanja. U trenutku kada se ovaj ključ okrene, nestaju sve tajne. Čovjek koji je možda osjećao poteškoće pri poimanju mnogih pitanja uz pomoć ove činjenice doći će u položaj da to sa lahkoćom shvati.

Na taj način postaju jasna ustaljena pitanja, poput pitanja smrti, dženneta, džehennema, ahireta i promjene dimenzije, te se sa lahkoćom dolazi do odgovora važnih pitanja, kao što su: "gdje je Bog?", "šta je bilo prije Njega?", "ko Ga je stvorio?", "koliko će trajati zagrobni život?", "gdje se nalaze džennet i džehennem?", "da li oni postoje i sada?" i sl. Postaje, također, pojmljiv sistem Allahovog stvaranja univerzuma ni iz čega. To je čak takva tajna uz pomoć koje **postaju apsurdna pitanja kao "kada?" i "gdje?"**. Pošto, u ovom slučaju nestaju i vrijeme i prostor. U trenutku poimanja neprostornosti, postaje sasvim jasno da se, zapravo, sve, i džennet, i džehennem i Svijet, **nalaze na istom mjestu**. A, u trenutku poimanja nadvremenosti, postaje jasno i to da se sve **događa u jednom trenu**; ništa se ne očekuje, vrijeme ne protiče i sve se već dogodilo i sve je već okončano.

Uporedo sa poimanjem ove tajne, **dunjaluk za vjernika počinje ličiti na džennet**. Gube se sva materijalna nespokojstva, podozrijevanja i strahovi ko-

ji tište čovjeka. Čovjek shvata da cijeli univerzum ima samo jednog Gospodara, da On Svojom voljom oblikuje materijalni svijet i da se jedino prema Njemu mora orijentirati.

Poimanje ove tajne je najveća ovosvjetska dobit.

Zajedno sa ovom činjenicom, postaje razumljiva i još jedna veoma značajna kur'anska činjenica koje smo se i naprijed dotakli: činjenica da je Allah čovjeku **"...bliži od vratne žile kucavice"** (Qaf, 16) Kao što je poznato, žila kucavica se nalazi u samom čovjeku. Ne može, glede materjalističkog pogleda na svijet, postojati udaljenost koja je čovjeku bliža od njegove unutrašnjosti. Ova činjenica se, međutim, može jednostavno objasniti činjenicom neprostora. Kao što je očito, i ovaj ajet se bolje poima uz pomoć ove činjenice.

Eto, to je istina. Mora se imati na umu da za čovjeka nema drugog prijatelja i pomoćnika osim Allaha. **Ne postoji ništa osim Allaha**; kod Njega ćemo tražiti pribježište, od Njega ćemo tražiti pomoć, On je jedino apsolutno biće koje će nam odgovoriti...

Gdje god da se okrenemo, Allahovo lice je tamo...

"Hvaljen neka si" - rekoše oni -
"mi znamo samo ono čemu si nas Ti poučio;
Ti si Sveznajući i Mudri."
(Al-Baqarah, 32)

Bilješke

1 Cliff, Conner, “Evolution vs. Creationism: In Defense of Scientific Thinking”, International Socialist Review (Monthly Magazine Supplement to the Militant), November 1980.

2 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim* (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, str. 61.

3 Michael J. Behe, *Darwin’s Black Box*, New York: Free Press, 1996, str. 232-233.

4 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, str. 159.

Dan Graves, *Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith*, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.

6 *Science, Philosophy, And Religion: A Simposium*, 1941, CH.13.

7 J. De Vries, *Essential of Physical Science*, Wm. B. Eerdmans Pub. Co., Grand Rapids, SD 1958, str. 15.

8 H.S. Lipson, “A Physicist’s View of Darwin’s Theory”, *Evolution Trends in Plants*, Vol 2, No.1, 1988, str. 6.

9 Iako je Darwin izašao sa tvrdnjom da je nje gova teorija bila totalno neovisna od Lamarckove, on je postepeno počeo da se oslanja na Lamarckove tvrdnje. Posebno 6. i zadnje izdanje *Porijekla vrsta* je puno primjera Lamarckovog “nasljeđivanja stečenih karakteristika”. Vidi: Benjamin Farington, *What Darwin Really Said*, New York: Schocken Books, 1996, str. 64.

10 Steven M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, str. 35, 159.

11 Colin Patterson, “Cladistics”, Interview with Brian Leek, Peter Franz, March 4, 1982, BBC.

12 Stephen Jay Gould, “The Return of Hopeful Monsters”, *Natural History*, Vol. 86, July - August 1977, str. 28.

13 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harward University Press, 1964, str. 189.

14 *Ibid*, str. 177.

15 B.G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

16 Warren Weaver, “Genetic Effects of Atomic Radiations”, *Science*, vol 123, june 29, 1956, str. 1159.

17 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, str. 48.

18 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, str. 70.

19 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harward University Press, 1964, str. 179.

20 Ibid, str. 172, 280.

21 Derek V. Ager, “The Nature of the Fossil Record”, *Proceedings of The British Geological Association*, vol. 87, 1976, str. 133.

22 Mark Czarnecki, “The Revival of the Creationist Crusade”, *MacLean’s*, January 19, 1981, str. 56.

23 T. Neville George, “Fossills in Evolutionary Perspective”, *Science Progress*, Vol 48, January 1960, str. 1, 3.

24 David Raup, “Conflicts Between Darwin and Paleontology”, *Bulletin, Field Museum of Natural History*, Vol 50, January 1979, str. 24.

25 Richard Monastersky, “Mysteries of the Orient”, *Discover*, April 1993, str. 40.

26 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, str. 229.

27 Douglas Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. str. 197.

28 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harward University Press, 1964, str. 302.

29 Stefan Bengston, *Nature*, Vol. 345, 1990, str. 765.

30 Gerald T. Todd, “Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship”, *American Zoologist*, Vol 26, No. 4, 1980, str. 757.

31 R.L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W.H. Freeman and Co. 1988, str.4.

32 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, str. 99.

33 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopaedia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, str. 120.

34 Jacques Millot, “The Coelacanth”, *Scientific American*, Vol 193, December 1955, str. 39.

35 *Bilim ve Teknik Magazine*, November 1998, No: 372, str. 21.

36 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, str. 198.

37 Engin Korur, “Gozlerin ve Kanatlarin Sirri” (The Mystery of the Eyes and the Wings), *Bilim ve Teknik*, No. 203, October 1984, str.25.

38 Nature, Vol 382, August 1, 1996, str. 401.

39 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, str. 310.

40 L. D. Martin, J. D. Stewart, K.N. Whetstone, *The Auk*, Vol 98, 1980, str. 86.

41 *Ibid*, str. 86; L. D. Martin “Origins of Higher Groups of Tetrapods”, *Ithaca*, New York: Comstock Publishing Association, 1991, str. 485, 540.

42 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Vol 69, 1985, str. 178;

A.D. Walker, *Geological Magazine*, Vol 177, 1980, str. 595.

43 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist,* February 1, 1997, str. 31.

44 "Old Bird", *Discover*, March 21, 1997.

45 Ibid.

46 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", str. 28.

47 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, str.147.

48 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", str. 28.

49 Ibid.

50 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, Vol 212, June 26, 1981, str. 1492.

51 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, str. 42.

52 R. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, Vol 33, December 1979, str. 1230.

53 David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, June1978, str. 40.

54 Earnest A. Hooton, *Up From the Ape*, New York: McMillan, 1931, str. 332.

55 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, str. 59.

56 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, February 5, 1979, str. 44.

57 Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J.S, "Pitldown", *Meydan Larousse*, vol 10, str. 133.

58 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", New Scientist, April 5, 1979, str. 44.

59 W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, Vol 66, December 1927, str. 579.

60 Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992.

61 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, April 1982, str. 6-7.

62 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 75-94.

63 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature,* Vol 258, str. 389.

64 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature,* vol 369, June 23, 1994, str. 645-648.

65 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, Vol 94, 1994, str. 307 -325.

66 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature,* vol 369, June 23, 1994, str. 645-648.

67 Tim Bromage, *New Scientist*, Vol 133, 1992, str. 38-41.

68 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C.B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Vol 292, 1981, str.113-122.

69 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. b. New York: Rinehart and Wilson, 1979.

70 Alan Walker, *Scientific American*, Vol 239(2), 1978, str. 54.

71 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, str. 83.

72 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984.

73 Ibid.

74 Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, str. 62.

75 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, str. 136.

76 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", Natural History, Vol 87, December 1978, str. 10; R.L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Vol 12, 1991, str. 94.

77 Alan Walker, *Science*, vol 207, 1980, str. 1103.

78 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, str. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272.

79 S. J. Gould, *Natural History*, Vol 85, 1976, str. 30.

80 *Time*, November 1996.

81 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, str. 25-29; L.S.B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.

82 "Is This The Face of Our Past", *Discover*, December 1997, str. 97-100.

83 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1.b., 1970, str. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, str. 272

84 Donald C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, str. 250.

85 *Science News* Vol 115, 1979, str. 196-197.

86 Ian Anderson, *New Scientist*, Vol 98, 1983, str. 373.

87 Russell H. Tuttle, *Natural History*, March, 1990, str. 61-64.

88 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Vol 39, 1996, str. 178.

89 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, str. 5.

90 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, str. 19.

91 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited.*,

Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 298-299.

92 "Hoyle on Evolution", *Nature*, Vol 294, November 12, 1981, str. 105.

93 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim* (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, str.64

94 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited.*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 304

95 *Ibid*, str. 305

96 J. D. Thomas, *Evolution and Faith.* Abilene, TX, ACU Press, 1988, str. 81-82

97 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986, str. 127.

98 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, str. 148.

99 *Ibid*, str. 130.

100 *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi* (Fabbri Britannica Science Encyclopaedia), Vol 2, No. 22, str. 519.

101 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, str. 14.

102 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, str. 7

103 Kevin McKean, Bilim ve Teknik, No. 189, str. 7.

104 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, Vol 97:11, 1975, str. 2964.

105 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, Vol 63, November 1982, str. 1328-1330.

106 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, str. 25.

107 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, str. 325.

108 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, str. 25.

109 Ibid.

110 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News*, June 22, 1970, str. 80.

111 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, September 1971, str. 336.

112 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie*, 1970, str. 118.

113 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, str. 88.

114 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim* (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, str. 39.

115 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, January 1955, str. 121.

116 Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", *Weyel*, 1986, str. 89.

117 Michael Denton, Evolution: *A Theory in Crisis.* London: Burnett Books, 1985, str. 351.

118 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, Vol 264, February 1991, str. 119.

119 G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", I*n the RNA World*, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, str. 13.

120 Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, str. 143.

121 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, Vol 271, str. 78.

122 Chandra Wickramasinghe, Interview in *London Daily Express*, August 14, 1981.

123 Pierre-P Grasse, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, str. 103.

124 Ibid, str. 107.

125 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason.* Boston: Gambit, 1971, str. 101.

126 Loren C. Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, str. 186.

127 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harward University Press, 1964, str. 184.

128 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harward Common Press, New York: 1971, str. 33.

129 *Ibid*, str. 36.

130 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, str. 227.

131 Stuart B. Levy, "The Challange of Antibiotic Resistance", *Scientific American*, March 1998, str. 35.

132 *Medical Tribune*, December 29, 1988, str. 1, 23.

133 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, Vol 239, september 1978, str. 64.

134 S. R. Scadding, "Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, Vol 5, May 1981, str. 173

135 *The Merck Manual of Medical Information, Home Edition*, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.

136 H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1996, str. 18-19.

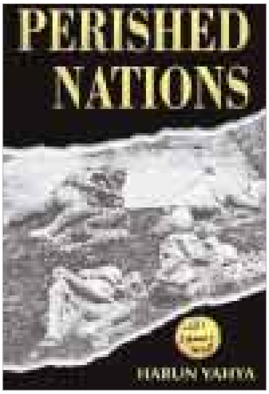
137 Frank B. Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, September 1971, str. 338.

138 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis.* London, Burnett Books, 1985, str. 145.

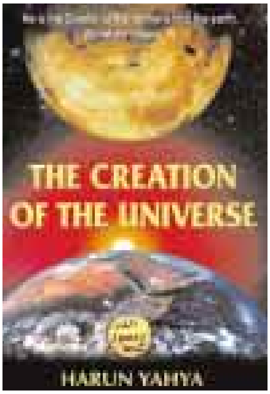
139 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, str. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, *Of Pandas and People*, Haughton Publishing Co.,1990, str. 35-38.
140 W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, str. 98-99, 199-202.
141 Michael Denton, Evolution: *A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, str. 290-291.
142 G. G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, str. 241.
143 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, Vol 76, May/June 1988, str. 273.
144 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, str. 204.
145 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, January 9, 1997, str.28
146 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York: 1986, str. 207.
147 Hoimar Von Dithfurt, *Im Anfang War Der Wasserstoff* (*Secret Night of the Dinosaurs*), Vol 2, str. 64.
148 Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim* (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, str. 61.
149 *Ibid*, str. 61.
150 *Ibid*, str. 94.
155 *Bilim ve Teknik* , juli 1989, tom 22, broj.260, s.59
156 Grzimeks Tierleben Vögel 3, *Deutscher Taschen Buch Verlag*, Oktober 1993, str. 92
157 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, str.236
158 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History*, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, str.240
159 *Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi*, str.185-186
160 Walter Metzner, http://cnas.ucr.edu/-bio/faculty/Metzner.html
161 *Bilim ve Teknik*, januar 1990, str. 10-12
162 David Attenborough, *Life of Birds*, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1998, str. 47
163 *National Geographic*, September 1995, s. 98
164 James L. Gould, Carol Grant Gould, *Olagandisi Yasamlar*, Tübitak Popüler Bilim Kitaplari, Ankara 1997, str.130-136
165 David Attenborough, *The Private Life of Plants*, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1995, str.81-83
166 *Encyclopedia of Reptiles and Amphibians*, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, str.35
167 Frederick Vester, *Düsünmek, Ögrenmek, Unutmak*, Istanbul: Aritan Yayinevi, 1991, str. 6.
168 George Politzer, *Felsefenin Baslangic ilkeleri*, Sosyal Yayinlari, Prev.: Enver Aytekin, Istanbul: 1976, str.38-39-44
169 R. L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, str.9
170 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, Prev.: Nail Bezel, str. 20
171 Orhan Hançerlioglu, *Düsünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, Istanbul: 1987, str. 447
172 "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, *Works of George Berkeley*, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871
173 Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabesi*, Onur Yayinlari, 1974, str. 161-162
174 R. L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, str.9.
175 Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I*, Prev.: Ali Cakiroglu, Kuraldisi Yayinlari, Istanbul: 1996, str.37
176 George Politzer, *Felsefenin Baslangic Ilkeleri*, Istanbul: Sosyal Yayinlar, 1989, str. 53.
177 Orhan Hançerlioglu, *Düsünce Tarihi*, Istanbul: Remzi Kitabevi, 6.b., 1995 septembar, str. 261.
178 George Politzer, *Felsefenin Baslangic Ilkeleri*, Istanbul: Sosyal Yayinlar, 1989, str. 65.
179 Paul Davies, *Tanri ve Yeni Fizik*, Prev.: Murat Temelli, Im Yayin Tasarim Yasam Kitaplari-1, Istanbul 1995, str.180-181
180 Rennan Pekünlü "Aldatmacanin Evrimsizligi", *Bilim ve Ütopya*, Decembar 1998
181 Alaettin Senel, "Evrim Aldatmacasi mi?, Devrin Aldatmacas_ m_?" *Bilim ve Ütopya*, Decembar 1998
182 *Imam Rabbani Hz. Mektuplari*, Cilt II, 357. Mektup, str. 163.
183 *Imam Rabbani Hz. Mektuplari*, Cilt II, 470. Mektup, str.1432
184 François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayinlari, 1996, str. 111.
185 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, 1980, str. 52-53.
186 *Ibid*, str. 17.
187 *Ibid*, str. 58.
188 Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kurami*, Gendas Yayinlari, 1997, str. 57.
189 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlik Yayinlari, 1980, str. 84
190 *Ibid*, str. 17-18

USKORO I NA BOSANSKOM

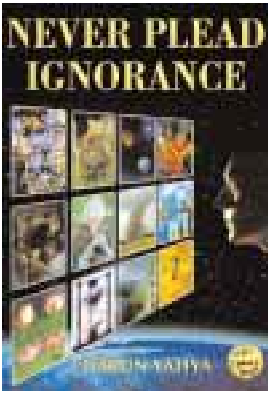
OTHER BOOKS BY HARUN YAHYA

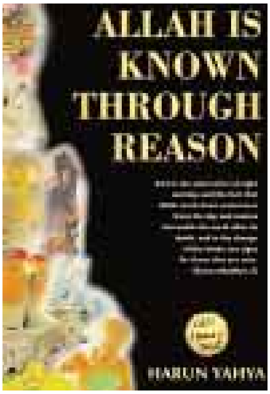
Many societies that rebelled against the will of Allah or regarded His messengers as enemies were wiped off the face of the earth completely... All of them were destroyed–some by a volcanic eruption, some by a disastrous flood, and some by a sand storm...
Perished Nations examines these penalties as revealed in the verses of the Quran and in light of archaeological discoveries.
149 PAGES WITH 73 PICTURES IN COLOUR

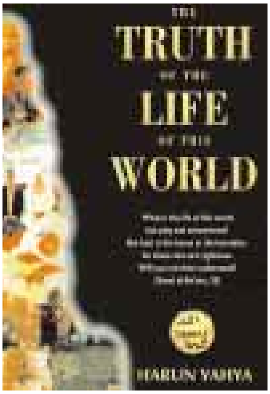
Ruling over the world of science in the 19th century, the materialist philosophy had proposed that the universe is an uncontrolled heap of matter that existed since eternity. The discoveries made in the twentieth century, however, entirely refuted this materialist claim.
Today, science has proven that the universe was created from nothing with a Big Bang. Moreover, all physical balances of the universe are designed to support human life. Everything from the nuclear reactions in stars to the chemical properties of a carbon atom or a water molecule, is created in a glorious harmony.
This is the exalted and flawless creation of Allah, the Lord of All the Worlds.
192 PAGES WITH 91 PICTURES IN COLOUR

Never plead ignorance of Allah's evident existence, that everything was created by Allah, that everything you own was given to you by Allah for your subsistence, that you will not stay so long in this world, of the reality of death, that the Qur'an is the Book of truth, that you will give account for your deeds, of the voice of your conscience that always invites you to righteousness, of the existence of the hereafter and the day of account, that hell is the eternal home of severe punishment, and of the reality of fate.
112 PAGES WITH 74 PICTURES IN COLOUR

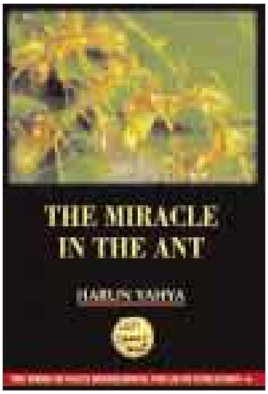
The plan, design, and delicate balance existing in our bodies and reaching into even the remotest corners of the incredibly vast universe must surely have a superior Creator. Man is unable to see his Creator yet he can nevertheless grasp His existence, strength, and wisdom by means of his intellect. This book is a summons to think. A summons to ponder over the universe and living beings and see how they have been created flawlessly.
224 PAGES WITH 102 PICTURES IN COLOUR

One of the major reasons why people feel a profound sense of attachment to life and cast religion aside is the assumption that life is eternal. Forgetting that death is likely to put an end to this life at any time, man simply believes that he can enjoy a perfect and happy life. Yet he evidently deceives himself. The world is a temporary place specially created by Allah to test man. That is why, it is inherently flawed and far from satisfying man's endless needs and desires. Each and every attraction existing in the world eventually wears out, becomes corrupt, decays and finally disappears. This is the never-changing reality of life.

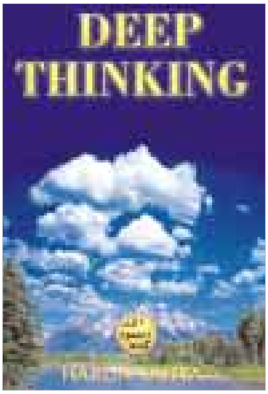
This book explains this most important essence of life and leads man to ponder the real place to which he belongs, namely the Hereafter.

124 PAGES WITH 144 PICTURES IN COLOUR

The evidence of Allah's creation is present everywhere in the universe. A person comes across many of these proofs in the course of his daily life; yet if he does not think deeply, he may wrongly consider them to be trivial details. In fact in every creature there are great mysteries to be pondered. These millimeter-sized animals that we frequently come across but don't care much about have an excellent ability for organization and specialization that is not to be matched by any other being on earth. These aspects of ants create in one a great admiration for Allah's superior power and unmatched creation.

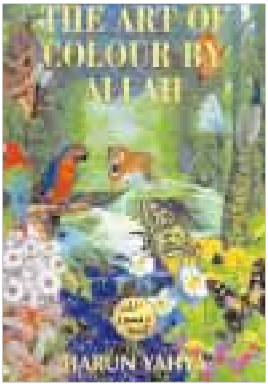
165 PAGES WITH 104 PICTURES IN COLOUR

Have you ever thought that you were non-existent before you were born and suddenly appeared on Earth? Have you ever thought that the peel of a banana, melon, watermelon or an orange each serve as a quality package preserving the fruit's odour and taste?

Man is a being to which Allah has granted the faculty of thinking. Yet a majority of people fail to employ this faculty as they should… The purpose of this book is to summon people to think in the way they should and to guide them in their efforts to think.

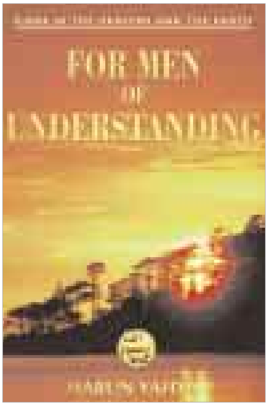
128 PAGES WITH 137 PICTURES IN COLOUR

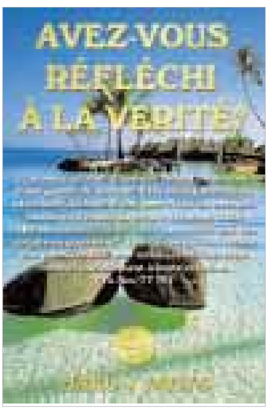
Colours, patterns, spots even lines of each living being existing in nature have a meaning. For some species, colours serve as a communication tool; for others, they are a warning against enemies. Whatever the case, these colours are essential for the well-being of living beings. An attentive eye would immediately recognise that not only the living beings, but also everything in nature are just as they should be.

Furthermore, he would realise that everything is given to the service of man: the comforting blue colour of the sky, the colourful view of flowers, the bright green trees and meadows, the moon and stars illuminating the world in pitch darkness together with innumerable beauties surrounding man…

160 PAGES WITH 215 PICTURES IN COLOUR

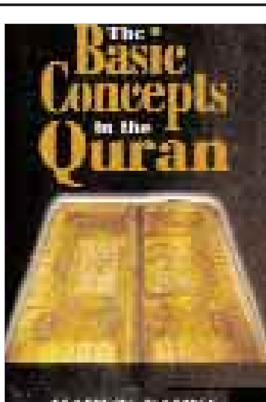
One of the purposes why the Qur'an was revealed is to summon people to think about creation and its works. When a person examines his own body or any other living thing in nature, the world or the whole universe, in it he sees a great design, art, plan and intelligence. All this is evidence proving God's being, unit, and eternal power.
For Men of Understanding was written to make the reader see and realise some of the evidence of creation in nature. Many living miracles are revealed in the book with hundreds of pictures and brief explanations.
288 PAGES WITH 467 PICTURES IN COLOUR

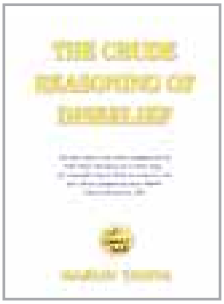
The most serious mistake a man makes is not pondering. It is not possible to find the truth unless one thinks about basic questions such as "How and why am I here?", "Who created me?", or "Where am I going?." Failing to do so, one becomes trapped in the vicious circle of daily life and turns into a selfish creature caring only for himself. *Ever thought about the truth?* summons people to think on such basic questions and to discover the real meaning of life.

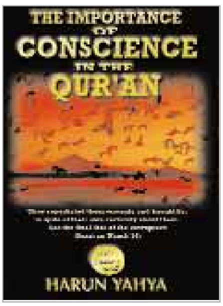
One of the principal deceptions that impels people into delinquency and makes them pursue their own desires is their heedlessness of death. Both human beings and the universe they live in are mortal. What awaits the disbelievers in the next world is more dreadful: the eternal wrath of hell. This book, based on the verses of the Qur'an, makes a detailed depiction of the moment of death, the day of judgement, and the penalties in hell, and it sounds a warning about the great danger facing us.

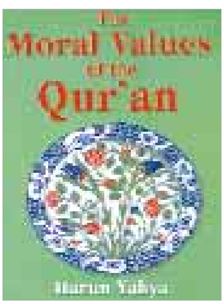
The Qur'an has been revealed to us so that we may read and ponder. Basic concepts in the Qur'an is a useful resource prepared as a guide to thinking. Some basic Islamic concepts like the soul, conscience, wisdom, loyalty, submission to Allah, brotherhood, modesty, prayer, patience, ascribing partners to Allah are discussed in the light of Qur'anic verses.

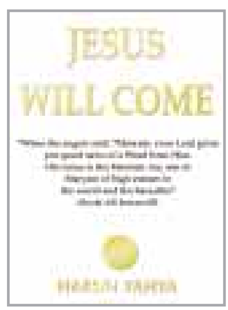
Allah, in the Qur'an, calls the culture of people who are not subject to the religion of Allah "ignorance." Only a comparison of this culture with the honourable thoughts and moral structure of the Qur'an can reveal its primitive and corrupted nature. The purpose of this book is to take this comparison further, displaying the extent of the "primitive rationale" of ignorant societies.

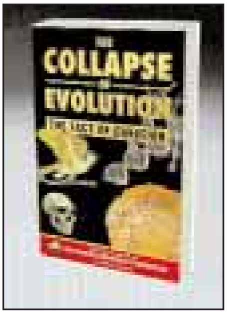
In the Qur'an, conscience has a meaning and importance beyond its common and everyday use. This book introduces the real concept of conscience that is related in the Qur'an and draws our attention to the kind of understanding, thought, and wisdom that a truly conscientious person has. This book will make you recognise the voice of your conscience and accordingly help you to differentiate it from other sources of inspiration.

A study that examines and seeks to remind us of the basic moral principles of the Qur'an, particularly those that are most likely to be forgotten or neglected at times.

In the Qur'an, there is an explicit reference to the "second coming of the Jesus to the world" which is heralded in a hadith. The realisation of some information revealed in the Qur'an about Jesus can only be possible by Jesus' second coming…

The video tape "The Collapse of Evolution The Fact Of Creation" is currently available, other video tapes based on the books of Harun Yahya, namely, "The Dark Face Of Darwinism", "The Creation Of The Universe", "The Fact Of Creation", "The Mystery Behind Matter", and "The Miracles Of The Qur'an" are being prepared to be released in Serbocroatian.

VURAL PUBLISHING

Çatalçeşme sokak Üretmen Han No.27/13 Cağaloğlu-İstanbul Tel: 0212 511 42 30

Okur Publishing Tel: 0212-513 94 53 0212-511 44 03

www.harunyahya.org – www.harunyahya.net

www.harunyahya.com

BILJEŠKA O AUTORU

Pod pseudonimima Harun Yahya, autor je napisao niz djela iz područja vjere. Objavljene su mu brošure poput Obmana teorije evolucije, Čudo u ćeliji, Čudo u oku, Čudo kod pauka, Čudo kod komarca, Čudo mrava, Čudo odbrambenog sistema, Racionalna spoznaja Boga, Ovosvjetski život, Uništenje naroda, Za ljude koji razmišljaju, Stvaranje kosmosa, Priznanja evolucionista, Požrtvovanost i racionalno ponašanje živih bića, Čudo u stvaranju bilja, Djeco, Darwin laže!, Duboko razmišljanje, Božija umjetnost boja, Čudo atoma, Dizajn u prirodi, Čudo kod pčele, Kraj darvinizma, Vječnost je počela, Zlatno doba, Kur'an - smijernica za nauku, Rješenje je u vladanju po Kur'anu, Kur'anska čuda, Božija imena, Živjeti uime Boga, Džennet, Jeste li razmišljali o Istini, Sudnji dan, Hidžra u Kur'anu, Moralne vrijednosti po Kur'anu, Nauka o Kur'anu, Dova u Kur'anu, Kur'anski indeks, Karakter munafika u Kur'anu, Saopćenje i rasprava u Kur'anu, Važnost savjesti po Kur'anu, Odgovori iz Kur'ana, Tajne munafika, Smrt-kijamet-džehennem, Borbe poslanika, Nikako ne zaboravite!, Šejtan, Širk, Osnovni principi Kur'ana, Brzo poimanje imana 1-2-3, Ljepote življenja po Kur'anu, Jedan pregršt Božijih ljepota 1-2-3-4, Ateistička primitivna logika, Besprijekoran iman, Prije kajanja, Resulullah nam kaže, Merhamet vjernika, Strah od Boga, Ateističke more, Povratak Isaa a. s., Važnost strpljenja po Kur'anu, Karakter članova neupućenog društva, Izrugivanje kao zulum, Stvarni razum po Kur'anu, Borba protiv ateističke religije, Jusufova medresa, Složnost u dobročinstvu i tajna iskušenja... i dr.

Objavljen je i niz brošura u kojima se autor bavi teorijom evolucije. Između ostalih, treba navesi slijedeće brošure: Obmana teorije evolucije, Rušenje materijalizma, Kraj materijalizma, Teorija evolucije, Rušenje teorije evolucije: istina o stvaranju, Evolucionističke zablude 1, Evolucionističke zablude 2, Evolucionističke zablude 3, Mikrobiološko rušenje evolucije, Istina o stvaranju, Tajne atoma, Rušenje teorije evolucije kroz 20 pitanja i Darvinizam.

Knjige Obmana teorije evolucije, Čudo mrava, Uništenje naroda, Racionalna spoznaja Boga, Moralne vrijednosti po Kur'anu, Osnovni principi Kur'ana, Laži genocida, Za ljude koji razmišljaju, Ovosvjetski život, Duboko razmišljanje i Nemojte se pretvarati da ne razumijete prevedene su na engleski i objavljene u različitim izdavačkim kućama širom svijeta. Pored engleskog, mnoga autorova djela prevedena su i na ostale jezike poput ruskog, albanskog, poljskog, njemačkog, bosanskog, španskog i arapskog.

Pod pseudonimom Harun Yahya, autor je priredio i niz knjiga političkog sadržaja: Židovstvo i masonstvo, Masonstvo i kapitalizam, Masonstvo - satanska religija, Jahovini sinovi i masoni, Novi masonski poredak, Nacionalna strategija, 'Tajna ruka' u Bosni, Laži genocida, Pozadina terora i Kurdska karta u rukama Izraela. Centralnu temu ovih djela zauzimaju masoni i Židovi, te utjecaj ovih dvaju sila na svjetsku historiju i politiku. (Pseudonim je nastao spajanjem imena Harun i Yahya, kao spomen i izraz poštovanja prema dvojici vjerovjesnika koji su se borili protiv demantirane židovske misli.)